

ИНГЪР АШ УЛФ ЛЕЧИТЕЛЯТ

Част 1 от „Мистерията Хейзъл Микалеф“

Превод от английски: Анна Христова, 2011

chitanka.info

*На Маргарет, Дейвид и Алис,
с любов и благодарности*

1.

Петък, 12 ноември, 15:00 ч.

Той дойде точно навреме.

През по-голямата част от следобед Делия Чандлър се занимаваше с дреболии из къщата. През седмицата вече беше изчистила с прахосмукачка горния и долния етаж, но я пусна още веднъж, даже дръпна масите и столовете, за да е сигурна, че четката достига навсякъде, където се събираше прах. Чистотата беше въпрос на принцип за Саймън. Тя искаше, когато го посрещне за пръв път, в къщата да няма нито едно петънце.

Пусна съдомиялната и изми сушилника. Дори изплакна сапуна в банята. В едно от писмата си Саймън казваше, че ключът към здравето е да се грижиш за къщата, все едно се грижиш за себе си. Беше изпълнила съвестно заръките му: подготвяше чая точно както ѝ беше описал, пиеше го в точно определено време на деня, правеше лека гимнастика точно в шест сутринта и си лягаше точно в девет, за да е сигурна, че има девет пълни часа сън.

Напътствията му — макар и от разстояние — бяха безценни, за да може да запази силите си до неговото идване. Ракът вече беше в костите ѝ и се разпростираше като плесен в таза и тъканите наоколо. Доктор Луистън бе обсъдил с нея възможностите. Щом болката станеше нетърпима, искаха да я преместят в хоспис, където щяха да се „погрижат“ за нея. Представи си как я приспиват като куче. Синовете ѝ Робърт и Денис казаха, че ще поемат всички разходи, за да ѝ осигурят покой. Мили момчета. Прие всичките им предложения, защото знаеше, че когато настъпи моментът, изобщо няма да има нужда от помощта им.

В два и половина Делия се качи да се облече подобаващо за госта. Обу нов чорапогащник, след което се напъха в синя вълнена рокля. Всяко движение на ръцете над нивото на раменете изстрелваше вълни болка по цялото ѝ тяло, сякаш в хълбоците ѝ избухваше малка граната. Вдигна роклята към гърдите, пъкна ръце в ръкавите и седна да

си поеме дъх. После се изправи и се погледна в огледалото. Беше доста представителна за осемдесет и една годишна умираща жена. Обу черни обувки с ниско токче, но после размисли и си сложи отново ортопедичните. Саймън не би искал да я боли, за да изглежда добре пред него. Не, нямаше да одобри подобна суета.

Звънна точно в три часа. Тя дори видя как в същия миг стрелката на минутите удари дванайсет. Пое си дълбоко дъх, приглади роклята на корема си и отвори вратата.

Саймън стоеше на прага ѝ с тежка чанта. Беше ужасно мършав, вероятно едно от най-мършавите човешки същества, които бе виждала. Това го правеше да изглежда по-висок. Носеше дълго черно палто и черно бомбе, а лицето му беше дълбоко набраздено от бръчки. Изглеждаше по-възрастен от нея, но тя знаеше, че е поне с трийсет години по-млад. В лицето му сякаш един след друг се бяха забивали всички удари на живота. Сърцето ѝ се сви от съжаление, нищо че той беше дошъл да помогне на нея.

— Госпожа Чандлър — рече той. — Благодаря ви, че ме поканихте в дома си.

Тя отвори широко вратата и махна с ръка към къщата.

— Саймън, за мен е чест да ви посрещна.

Той влезе, свали си шапката и я постави мълчаливо на масата в хола. Развърза черния копринен шал под брадичката си, съблече палтото с пелерина и го подаде на Делия. Горната му част бе хладна от есенния въздух навън, но вътрешната, тази към тялото, бе топла. Тя отиде до коридора и го закачи. Когато се върна, Саймън седеше на канапето. Очите му обхождаха стаята, а дългите му ръце стискаха коленете.

— Точно така си представях къщата ви, госпожо Чандлър.

— Моля, наричайте ме Делия.

— Делия. Все едно съм мечтал за тази къща. Елате да седнете до мен.

Тя се приведе с мъка към стола до канапето. Щом се настани, той сложи чантата на масата и я отвори. Отвътре се разнесе мирис на камфор.

— Няма нужда от празни приказки — продължи той. — С вас все едно вече сме стари приятели, нали?

Тя се усмихна и кимна в знак на съгласие. Стана ѝ приятно, че поведението му съответства изцяло на начина, по който се беше представил в имейлите си: сериозно, но не без чувство за хумор, и съдържано властно. Извади половин дузина шишенца от чантата. Бяха пълни със стрити билки и прахчета. Подреди ги едно до друго върху масичката за кафе.

— Как сте? — попита той. — Как е болката?

— Търпи се — рече тя. — Пия лантана^[1] за болката в костите и ми действа няколко часа. Но болката не ми пречи. Имах нужда от малко облекчение, докато ви чакам.

Той се усмихна на думите ѝ и се пресегна да я хване за ръката. Стисна я лекичко.

— Делия, много внимателно подбирам хората, при които отивам. Само напълно отдадените са достойни. Още ли си напълно отдадена?

— Да.

— И не те е страх?

Тя се поколеба и отклони поглед.

— Обещах си да бъда искрена с теб, затова ще кажа: Да, беше ме страх. Малко. Но не и сега, не и в момента.

— Добре — рече той и гласът му ѝ подсказа, че е нормално да изпитва известно безпокойство. Изпитала го е и преодоляла. — Тогава да започваме.

— Да — отвърна тя.

— Първо трябва да те помоля да направиш нещо за мен. Ще се почувстваш малко неловко. — Делия го погледна в очите и изчака да обясни. — Трябва да огледам тялото ти, Делия. Трябва да видя кожата ти, преди да продължим.

При тези думи тя пребледня и се сети как от няколкото рокли в гардероба си избра тази, с която ще изглежда най-представителна. Сега той искаше да застане гола пред него? Но не се възпротиви, изправи се и застана с лице към него пред ниската масичка за кафе. Пресегна се назад и дръпна ципа на роклята, като примижа от болка.

— Чакай — рече той. — Не искам да те затруднявам.

Стана и се приближи до нея, мина отзад и свали ципа до долу. Роклята падна на пода и се превърна в локва синя вълна. Тя усети как разкопчава сутиена ѝ и го дръпна от раменете си, после ръцете ѝ

минаха по набръчканата бледа плът на корема и смъкна бельото заедно с чорапогащника.

— Благодаря ти, Делия. Съжалявам за неудобството. Студено ли ти е?

— Не — отвърна тя.

Усети как той прокарва пръст по гръбнака ѝ и си представи как ѝ предава енергия, изгаря освирепелите клетки под кожата, които изяждаха живота ѝ. Саймън я хвана за раменете и внимателно я завъртя. Донякъде очакваше да улови погледа му, сякаш това можеше да прерасне в романтичен миг — и какво щеше да направи тогава? Ако последният човек, който наистина изпитваше състрадание към нея, искаше да ѝ покаже и любов? Но нали този вид любов си беше отишъл от живота ѝ завинаги? Когато за последно стоя гола пред мъж, съсипа живота на много хора. Почуди се колко далеч в миналото трябва да стига целомъдрието ѝ, за да угоди на Саймън, и се подвоуми дали да му каже. После, егоистично, поне така си помисли, реши да го запази за себе си. Сега беше само това, нямаше минало, само това. Той вдигна ръцете ѝ и погледна под мишниците, после повдигна всяка гърда. Докосна с върха на пръста си лъскавото петно под едната.

— Това е било бенка, предполагам?

— Махнаха ми я, когато бях на четирийсет — рече тя. — Суета.

— Няма нищо — отвърна той.

Пресегна се към корема и прокара ръка по белега под пъпа ѝ.

— Родилната ми усмивка — рече тя и погледна надолу. — Цезарово сечение. Само с Денис. С Робърт нямаше проблем. — Поклати глава. — Преди петдесет и четири години, можете ли да повярвате.

— Правили ли са ви хистеректомия? Вадили ли са ви матката?

— Не.

Потупа белега.

— Добре. Ами апендиксът? Още ли имате?

Тя кимна.

— Но не и сливици, предполагам.

— Не — отвърна тя. — Кой на моята възраст има сливици?

— Винаги е бонус, ако има. Но не го очаквам. — Той вдигна роклята от земята и я плъзна през главата ѝ, после взе ръката ѝ в

своята и я задържа в дланта си. — Давам ви шейсет и един килограма — рече той. — Извинете ме, че го казвам.

— Шейсет и два — отвърна тя, като се опита да изглежда впечатлена. — На кантар ли сте работили?

Той любезно се усмихна.

— Ще ми помогне с мерилките. Дози и така нататък.

— Има ли още нещо?

— Не... това е всичко, Делия. Благодаря ви. Вече може да се облечете и да седнете. Седнете на канапето, ако обичате.

Тя си облече белъто, стесняваше се повече, отколкото докато бе стояла гола пред него. Той се наведе и вдигна един конец, паднал от роклята ѝ. Направи го на топче между палеца и показалеца и го пусна в джоба си. Видя го как се завърта, отива в кухнята и слага чайника върху печката. Видя го как оглежда плотовете и кухненската маса. На два пъти изчезваше от погледа ѝ и тя чу как капакът на кофата за боклук се отваря и затваря. Сега вече се уплаши. Искеше да си признае, но не желаше да го разколебава. Беше ѝ казал, че е специална. Беше го впечатлила. След всичко, което бе направил за нея, сега той молеше за нейната помощ. Не можеше да му откаже и нямаше да го разочарова. Поисканото от него беше толкова незначително в сравнение с това, което тя щеше да пожъне от смелостта си. Чу как чайникът засвири и Саймън го донесе, следван от облак бяла пара. Постави го на пиростията на масата. Извади малка бяла чаена чаша от чантата и я постави на масата до шестте шишенца. Отваряше ги едно по едно и ѝ ги подаваше да ги помирише. Валериан да я успокои, беладона и хмел да ѝ помогнат да заспи, билкови успокоителни. В повисоки дози действаха като обезболяващи. Той премери по половин напръстник от всяка и ги изсипа в чаената чаша, после ги заля с гореща вода. Разнесе се мирис на земя, на шума, кора на дърво и корени. Саймън разклати чашата.

— Готова ли сте?

— Неприятно ли е на вкус?

— На вкус е направо отвратително — отвърна той и ѝ се усмихна. Тя взе чашата и погледна в нея. Приличаше на миниатюрно блато, плуваха листенца и разни други парченца. — Изпийте го цялото. Включително и твърдите късчета. Опитайте да ги сдъвчете малко, ако можете да го изтърпите.

Тя наклони чашата към устата си. Билковата отвара се изля в нея като сода каустик, изгори езика и гърлото ѝ. Тя се наведе инстинктивно напред да я изплюе, но той я хвана — с една ръка я стисна за ключицата, с другата ѝ запуши устата.

— Това е, Делия. Можете да го направите.

Преглътна на пресекулки, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Боже — рече тя задавено. — Това отрова ли е?

— Не, Делия. Чаят няма да ви убие. Глътнете го... така, нека слезе надолу.

Видя я как се успокои, когато и последната глътка слезе по хранопровода ѝ. Тя притисна ръка към стомаха си.

— Мили боже, Саймън. Беше ужасно.

— Усещате ли как се разнася?

Тя се огледа, сякаш за да провери дали реалността около нея е такава, каквато я помнеше. Беше във всекидневната си. В къщата, в която живееше от деня на сватбата си. Синовете ѝ се родиха в тази къща и възмъжаха на фона на тези стени. Ерик умря тук. Тя остаря тук. Нямахте да дочака зряла трета възраст.

— Сега ще задействаме съставките, Делия.

— О, можем ли да пропуснем пеенето, Саймън? Ако нямате нищо против. Може да ми се догади.

— Всяко растение и минерал притежава собствена звукова вибрация и ако не сте в синхрон с нея, няма да се получи. Не упражнявахте ли песнопенията?

— Упражнявах ги — отвърна тя. — Карат ме да се чувствам глупаво.

— Те са основна част от процеса. Ще го направим заедно. Висок тон за беладоната и ниско ручене за хмела. Хайде, давайте! — Протегна ръце към нея и тя ги пое. Той сведе глава, сякаш за молитва, и тя стори същото. Саймън си пое дълбоко дъх и звукът се разнесе от средата на главата му, от пространството зад ушите и носа. Той отвори уста и тонът се понижи. Делия го следваше, доколкото можеше, като сменяше високите звънки тонове с ниски придиханни.

Когато свършиха, тя пусна ръцете му и ги остави да паднат върху скута ѝ. Наистина се бе стоплила. За пръв път от месеци усещаше топлина в краиниците си. Колко приятно. Усети ръцете на Саймън върху раменете си, разтриваха гърба ѝ.

— Благодаря ви, Саймън — тихо рече тя. — Много е хубаво.

Той отметна косата от лицето ѝ и сложи ръце върху бузите ѝ.

— Вие сте тази, която заслужава благодарности — отвърна той.

— Аз ви благодаря.

Делия затвори очи. Той се вслуша в дишането ѝ — ниски, дълги, свирещи вдишвания и издишвания. Вдигна единия ѝ клепач, но тя спеше здраво. Наблюдава я още една минута, гледаше отпуснатите ѝ черти.

Прибра шишенцата и отиде в кухнята да измие чаената чаша. Сложи я обратно в чантата. Извади фотоапарата полароид и провери дали има зареден филм вътре. Беше прекалено предпазлив, за да дойде, без да е абсолютно сигурен, че в камерата има филм, но беше и прекалено педантичен, за да не провери още веднъж.

Постави фотоапарата върху масичката за кафе и отиде да седне до Делия. Хвана китката ѝ и премери пулса. Беше слаб, както и очакваше, но стабилен. Прокара пръсти по външната страна на дланта ѝ, нагоре до кутрето, после сграбчи пръста ѝ и го счупи при най-долната става. Тялото ѝ подскочи, но очите ѝ не се отвориха. От устните ѝ се отрони тихо стенание.

Саймън придърпа чантата към себе си и я сложи в скута си, отвори я широко, обърната към светлината. Извади друго шишенце и малка лъжичка с дълга тънка дръжка. Пъхна я в луннобелия прах и извади толкова, колкото да покрие монета от десет цента. Разтвори устата на Делия с палеца на другата си ръка и посипа съдържанието на лъжицата под езика, смеси го със слюнката и то стана на паста с цвят на слонова кост. Прибра шишенцето и лъжицата и извади скалпелите, гумена тръбичка и стерилен тампон. Постави ги на масата. Имаше тел, намотана на метална пръчка, отказа се от нея, както и от шишенцата с билки и сухи гъби, които бяха изпаднали от джобовете и се бяха разпилели в чантата. Почисти всичко. Имаше един двацет и втори калибър, но не беше подходящ за тази вечер, нито чукуът, отместа го встрани. Металната глава издрънча върху стъклото. Накрая погледът му спря на кожен калъф за нож, извади го и премери тежестта му с ръка. Стисна дръжката и звукът, докато дърпаше острието от ножницата, прозвуча като глас, като прошепната дума, като говор. Казваше вземи ме, и той го взе.

[1] Силно отровна билка с болкоуспокоителен ефект. — Б.пр. ↑

2.

Събота, 13 ноември, 7:00 ч.

— Хейзъл! Хейзъл Педерсън, стана ли от леглото?

Детектив-инспектор Хейзъл Микалеф отвори вратата на спалнята си. Чу приглушен смях от долния етаж.

— Майко, не ме наричай по мъж, особено толкова рано сутринта.

— Извинете, госпожице Микалеф. Закуската ви е готова.

— Почакай, майко.

Отново приглушен кикот.

Хейзъл затвори вратата на спалнята и закуцука към огледалото. Още беше превита, болката в гърба се разпростираше към хълбоците. Видя в огледалото как се навежда напред, за да се подпре на скрина. Понякога ѝ трябваха десет минути, за да се изправи сутрин. Ако след петнайсетата още я болеше, взимаше перкосет, макар че се мъчеше да запази обезболяващите за вечерта, когато нямаше значение дали може да мисли, или не. Опита се да изтегли таза си напред, но по гърба ѝ се спусна светкавица и слезе отзад по крака. Тя поклати печално глава.

— Ах, ти, проклета стара краво! — Сивата ѝ коса стърчеше на всички страни и тя се пресегна към другия край на скрина, извади гребена от четката и го прокара през нея. Две фиби, напъхани здраво зад ушите, щяха да я задържат на място. Прокара ръка по челото и косата си, другата ръка я последва с шапката. Нахлупи я ниско. Всяка сутрин едно и също превъплъщение: шейсет и една годишна разведена жена под завивките, детектив-инспектор от полицейския участък на Порт Дъндас в Онтарио, пред огледалото. Оправи табелката с името си и опъна сакото на раменете си, като се мъчеше да стои изправена. После свали шапката и тръсна коса.

— Боже!

Перкосетът беше в най-горното чекмедже, между гащите и сутиените. Погледна го, облекчение, наврядно между бельото, почти еротично обещание за утеха. Затвори чекмеджето.

Долу я чакаше омлет от белтък с една-единствена препечена пълнозърнеста филийка. Хлябът, от който бе отрязана, имаше толкова опасно високо съдържание на растителни влакна, че трябваше да се държи в хладилника, иначе можеше да разбунни червата на някой непосветен. До чинията стоеше димяща чаша черно кафе.

— Имаш нужда от подстригване — каза майка ѝ.

Хейзъл Микалеф седна на стола и сложи шапката си до чинията.

— Никой не ми вижда косата.

— Аз я виждам.

— Ще ядеш ли с мен, или само ще ме тормозиш?

— Ям.

Майка ѝ — или госпожа Микалеф, или „Многоуважаема“ за целия град — още беше по плетения си синьо-розов халат. Стоеше с гръб към Хейзъл и обръщаше нещо в тигана. Замириса на бекон.

— Яж — каза майка ѝ.

— Ще изчакам бекона.

— Няма месо за теб, момичето ми. Това е за мен.

Хейзъл погледна анемичния омлет в чинията и каза:

— Това не е храна за голяма жена, майко.

— Протеини и растителни влакна. Това ти е закуската. Изяж я. — Изгледа дъщеря си, докато взимаше вилицата. — Как ти е гърбът?

— Както обикновено.

— Всяка сутрин гърбът ти казва да започнеш да се храниш правилно. Трябва да го послушаш.

Майка ѝ живееше при нея вече близо три години. След като се разведе с Андрю, Хейзъл я взе от Попларс^[1] и я доведе у дома. Не обичаше къщата, не обичаше и тя да ѝ се „мотае в краката“ (както беше казала на дъртата коза, за да я вбеси), но така поне си правеха компания. Майка ѝ беше от онзи сорт възрастни жени, които младите наричаха „жилави“, но за Хейзъл Емили Микалеф бе истинска стихия и с нея шега не биваше. Беше виждала, и то неведнъж, как майка ѝ реагира на предложената помощ — да ѝ носят торбата, да пресече улицата — с грубото: „Я се разкарай, да не съм саката!“, последвано от полуналудничава усмивка. Хейзъл не беше срещала друга жена, на която да ѝ харесва да е стара. Майка ѝ беше единствената. На шейсет и една самата Хейзъл не беше особено очарована от старостта, за

разлика от майка си, която на осемдесет и седем беше в стихията си. Слаба и висока, с кльоцави, покрити с червени петна ръце и дълги пръсти със синкаво-червеникави вени, майка ѝ понякога приличаше на мъдър стар плъх. Очите ѝ, все още ясни, но оградени с бледорозови клепки, гледаха зорко. Нищо не пропускаше. На по-млади години, преди да влезе в общинската политика, двамата с бащата на Хейзъл държаха най-големия магазин за дрехи в Порт Дъндас, „Микалефс“. В града се носеше легендата, че никой не е успял да открадне нещо от Емили. Тя поддушваше неплатената стока и след като хвана десетина крадци да си пробват късмета, повсеместно се наложи мнението, че повече никой не е посмял да краде. Чак когато Бърт Левит купи магазина през 1988, в „Микалефс“ бе монтирана аларма против крадци.

Майка ѝ сложи чиния с хрупкав бекон на масата. Хейзъл беше погълнала половината от безвкусния омлет (имаше пълнеж от восъчно на цвят швейцарско сирене, което според нея беше направено от соев протеин) и видя как майка ѝ отхапа парче бекон с предните си зъби. Сдъвка го с наслада, като през цялото време не я изпускаше от поглед.

— Имам нужда от мазнини — рече тя.

— Ами солта?

— Солта консервира — отвърна майка ѝ и Хейзъл се разсмя.

— Ти жената на Лот ли си?

— Не съм ничия жена — каза тя. — Ти също. Затова аз трябва да надебелея, а ти да отслабнеш. Или единственият мъж, който някога ще влезе отново в тази къща, ще е инкасаторът.

— Какво ще правиш с мъж, майко? Ще умориш всеки на твоята възраст.

— Но ще се позабавлявам — отговори Емили Микалеф и се ухили. Изяде второ парче бекон и метна едно в чинията на Хейзъл. — Изяж го и заминавай. Наближава време за сериалите ми.

Хейзъл и Андрю бяха купили къщата в Пембър Лейк през 1971, когато Емилия, първата им дъщеря, бе на година и половина. Това означаваше десет минути път с кола до Порт Дъндас и „Микалефс“ за Андрю (когото тъстът бе назначил на работа), но и двамата предпочитаха да живеят извън пределите на града. По-късно, когато

Хейзъл получи повишение и я върнаха обратно — след като си бе изпълнила дълга в общинското полицейско управление в долината — къщата служеше за убежище и на двамата. Родени на места, където беше нещо обичайно да се отбиеш у съседите, на зрели години предпочетоха уединението и отгледаха децата си в градче, далеч от „големия пушек“ (както наричаха Порт Дъндас), с население по-малко от двеста души. Хората разбираха и не идваха да чукат на вратата ѝ — поради естеството на работата, която изискваше от нея да познава по малко име стотици мъже, жени и деца, Хейзъл Микалеф имаше правото да не бъде обезпокоявана. Никой не ходеше в къщата в Пембър Лейк, без да е поканен или пък по спешност.

Хейзъл се качи на форда „Краун Виктория“, беше го наследила, когато инспектор Горд Дъри, началник на управлението от 1975, се пенсионира през 1999. Оттогава централното полицейско управление в Онтарио все обещаваще заместник на Дъри, но беше публична тайна, че началникът му Йън Мейсън иска да слее управлението в Порт Дъндас и още пет така наречени селски участъка с градското полицейско управление в Мейфеър. Мейфеър се намираще на сто километра южно и имаше друг телефонен код. Разговорът до Мейфеър беше междуградски. Хейзъл, единственият детектив-инспектор в цялата околия, която играеше ролята на началник-управление, не искаше да отстъпи. Тя напомняше редовно на Мейсън, че ѝ дължат поста на началник, но вече се беше отчаяла, че някога ще го получи.

Спомни си изражението на Мейсън, когато се закле като временно изпълняваща длъжността и Дъри ѝ предаде ключовете на форда, сякаш ѝ предаваше факла. Едва ли не подигравателна усмивка. Жена капитан. Жена капитан с майка бивша кметица, а самата тя — обикновен детектив-инспектор. Дъри беше готов за офицерски чин, но предпочете риболова. Хейзъл знаеше какво си мисли Мейсън за нея. Беше станала детектив-инспектор с нокти и зъби и сега оглавяваше управление, което щеше да спести над девет милиона долара годишно на централата в Онтарио, ако получеха разрешение да ги слоят с Мейфеър. Имаше правото на нова кола, която да не мирише толкова на цигарите на Горд, но знаеше, че накрая ще се проветри, пък и все още вървеше. Освен това беше добре да изглежда пестелива. Нека Мейсън смее да ѝ откаже нещо: тя караше чуждия боклук. Но той ѝ отказваше. Най-редовно. Още хора, пътни, нови компютри. Живееше да казва

„не“, мърмореше по линията от централното управление в Бари: „За бога, Хейзъл, каква нужда имате там, горе, от цветни екрани?“. И ето я, шест години по-късно, още караше същата кола. Беше навъртяла двеста и петдесет хиляди километра, но си беше нейната кола и щеше да си я кара, докато двигателят се скапеше. Тогава Мейсън сигурно щеше да ѝ даде кон, ако му се помолеше достатъчно. Тя се отби от шосето и се качи на магистрала 117.

Беше есен в окръг Уестмюр. Килим от листа се бе насъбрал по края на поля, морави и паркове. Още бяха червени и жълти, но след две седмици дърветата щяха съвсем да оголеят, а листата на земята да станат кафяви и трошливи. Въздухът се променяше, влагата го напускаше и на нейно място идваше тънка като струна студена нишка, която щеше да се разрасне, да навлезе дълбоко в ноември и декември и да се превърне в пелена от смразяващ вятър. Хейзъл вече чуваше как клоните пукат от него.

Пое по моста над река Килмартин и забеляза потока от листа, който се носеше по средата ѝ. През три от последните четири години реката излизаше от коритото си, подкопавайки основата на високите глинести стени, от което пътят отгоре се беше напукал. Вече бе станала една трагедия на отсрещното платно: кола с четирима младежи на връщане от абитуриентския бал в Хилсчърч кривнала от асфалта и улучила пукнатина. В паниката (така бяха казали криминалистите по-късно), момичето зад кормилото натиснало педала на газта вместо спирачката и пукнатината в земята ги насочила право през мантизелата в реката. И четиримата бяха загинали. В деня на погребението им не беше отворен нито един магазин или служба в радиус от четирийсет километра.

Смъкна прозореца на влизане в града и мирисът на есен се завъртя около главата ѝ. Продължи по пътя надолу, вдясно, после нагоре по главната, която се издигаше пред нея, горният ѝ край беше цели двеста и петдесет метра по-висок от долния. От двете страни на улицата бяха наредени сградите и фирмите, които познаваше цял живот: бръснарница „Криспинс“; сладкарница „Порт Дъндас“; кафене „Лейдимен“; магазин за обувки „Карл Полак“ (самият Карл беше мъртъв от близо двацет години); погребално бюро „Матюс“; музикален магазин „Кадманс“; ресторант „Фрешуотър“; „Микалефс“, разбира се; театърът и залата за боулинг на гърба му; кино „Люкс“;

пицария „Рончели“ и канадският ресторант (който всички наричаха „Италианците“) и по-новите магазини, като компютърния магазин, собственост на едно момче от Торонто; книжарница „Ривърън Бук“, която всъщност продаваше и други неща, освен кримки и трилъри с меки корици, и един местен магазин до бензиностанцията, наречен „Стоп Ен Гоу“. Всички магазини обслужваха население от 13 500 души; с Хоксли, Хилсчърч и Пембър Лейк ставаха 19 000.

Странно беше цял живот да си бил на едно или около едно-единствено място. Но всеки път, когато детектив-инспектор Микалеф минаваше по този път, сърцето ѝ пееше. Това беше домът ѝ, нямаше друго място за нея. Мейфеър се намираще на повече от час път (четирийсет и пет минути при спешен случай), а Мейсън, в Бари, беше още трийсет километра по на юг. Стараеше се да държи онзи свят на една въображаема ръка разстояние. Това беше нейният свят. Всеки праг беше свързан с някаква история — някои хубави, други не чак толкова — и хората, които надзъртаха през вратите или вървяха по тротоарите, ѝ бяха близки. Когато с Андрю се разделиха, тя се почувства самотна и съкрушена, но съвсем за кратко. После, сякаш бракът е бил перде в околото ѝ, видя истинския си партньор в живота и той беше именно това място.

Отби до бордюра пред „Лейдимен“ и си сложи шапката. Когато влезе в кафенето, барманът, Дейл Варни, се обърна и щом я видя, ѝ наля чаша кафе.

— Майка ти още ли те държи гладна?

— Ще ме умори — отвърна тя.

— Сандвич с яйце и шунка?

— Ако обичаш, Дейл.

Придърпа броя на „Торонто Сън“ и прегледа заглавната страница. Някакъв бейзболист гигант беше признал, че използва стероиди. „Сериозно — искаш да кажеш, че не изглеждаш като пожарна кола от пиене на сурови яйца, а, приятел?“ Тя отпиваше от кафето и прелистваше вестника. Нищо интересно и разбира се, нищо местно. Трябва ти жестоко убийство наред главната улица, за да пишат за теб вестниците в Торонто. По тези места вестник излизаше само два пъти седмично, но всичко в него беше важно. Кой се родил, кой умрял, какво станало в околийските съдилища, с каква зашеметяваща скорост са хванати да се движат дадени коли по дадени

окръжни пътища. Името ѝ и имената на полицаите ѝ редовно присъстваха на страниците на „Уестмюр Рекърд“; това беше в реда на нещата. Всяко описание на престъпление в окръга излизаше с нейно одобрение (или това на заместника ѝ Рей Грийн) и с позоваване на полицейското управление в Порт Дъндас, което значеше, че прочетеното е вярно и проверено. Отговорността беше същата, както и в полицията, но важаха други правила. Хейзъл беше дала на хората си да разберат, че всички питания на медиите трябва да минават през нея и че ако се съгласи да говори или позволи на някой друг да говори с репортер, нейна е последната редакция върху цитираното. Не беше точно принуда, но кабинетът ѝ беше единственият източник на достоверна информация. Така че „Рекърд“ играеше по правилата. И когато помолеше — правеше го от време на време — да не разкриват нещо, което са научили за даден случай, или да забавят публикуването на една-две подробности, те се съгласяваха. Защото бяха съседи и приятели с всички от градчетата, които вестникът отразяваше, и знаеха, че всеки е бил жертва на престъпление или замесен в такова. За тях най-важна беше сплотеността, а не продажбите на вестника. На Хейзъл ѝ харесваше да живее на място, където все още имаше ясни ценности.

Дейл ѝ донесе сандвича и тя му се нахвърли. Беше горещ и солен, със сладък червен пипер. Майка ѝ щеше да я убие, ако разбере, но сега поне щеше да има достатъчно сили да издържи до обяд. Многоуважаемата ѝ даваше протеини и фибри. Точно това слагат в кучешката храна, помисли си тя.

Плати на Дейл и се върна в колата, измина половината път нагоре по главната до Портър стрийт и зави надясно. Там, на ъгъла, малко по-навътре в улицата, се намираше полицейското управление на Порт Дъндас. Хората ѝ покриваха фронтовата линия от Дъблин на юг до Форт Ленард на север и от Джорджиън Бей до Темакеймиг — с други думи, целия окръг Уестмюр, територия, равняваща се на 1100 квадратни километра. В много от по-големите градове имаше общински полицейски участъци, но за всичко по-сериозно — убийство, въоръжен грабеж, тежко физическо насилие — се викаше полицейското управление на Порт Дъндас. Хората ѝ можеха да стигнат до всички краища на района в рамките на час, макар че много от по-големите градове на окръг Уестмюр се намираха на трийсет минути с

кола. Местоположението им бе добро, нищо че не им достигаха хора. Имаше само дванайсет фронтовака — осем провинциални полицаи и четирима сержанти, начело на всяко отделение — плюс двама детективи, с нея включително. Бяха трима, но детектив Хънтър се пенсионира през лятото. Знаеше колко безнадеждно е да се мъчи да му издейства заместник. На участъка в Порт Дъндас по принцип се гледеше като на най-добре ръководеното управление в района въпреки липсата на официален началник. Фразата „справят се отлично“ се използваше често, когато ставаше дума за тях.

Зави отзад и паркира на мястото си. Знакът гласеше САМО ЗА ПОЛИЦЕЙСКИ ИНСПЕКТОР, името ѝ го нямаше, за разлика от другите табели. Шест години в тази роля, но все още беше (и продължаваше сама да се смята за такава) временно изпълняваща длъжността.

Детектив-сержант Реймънд Грийн застава на вратата още щом Хейзъл влезе в кабинета си. Грийн обичаше да ходи изтупан: бежов шлифер, лъснати черни обувки, черна мека шапка. Отдели се от рамката на вратата и се приближи към нея. Изглеждаше напрегнат.

— Защо не си вземеш мобилен телефон, капитане?

— Не обичам мобилните телефони, Рей. Те означават, че хората могат да ми се обаждат когато поискат.

— Точно така — рече той.

Мелани Картрайт, асистентката ѝ, излезе от кабинета си в дъното на коридора.

— Детектив-инспекторе, имам съобщение за вас от общинската служба в Кихоу.

— Ривър или Глен?

— Ривър.

— Може ли да почака? — попита Грийн. — Аз съм пръв. — И се ухили, оголвайки зъби.

— Трогната съм, Рей. Пак ли Кен Лоунърган? — Картрайт кимна. Тя се обърна към Грийн. — Иска разрешение да застреля пума.

Той се усмихна.

— Няма предвид теб, нали?^[2]

— Мери си приказките, Рей.

— Извинявай.

— Мелани, кажи му да говори с някого от „Паркове и почивно дело“, ако обичаш. Не мога да разреша на ловна хайка да убие котка. Той го знае. — Картрайт кимна и изчезна обратно в кабинета си. — Какво има, Рей?

— Боб Чандлър се обади на Джеймисън от Хоксли. Казал му, че цяла сутрин звъни на майка си по телефона и никой не му вдига.

— Тогава защо е още в Хоксли? Само на двацет минути е.

Рей повдигна рамене.

— Добре, тогава защо полицаи Джеймисън е още тук?

— Ами знаеш каква е госпожа Чандлър... и аз си помислих...

— Добре. — Тя тръгна надолу по коридора. — Мелани, излизам. Ако Кен се обади отново, кажи му, че убийството на котки вече е углавно престъпление. Не искам да се мотае по средата на Кихоу Ривър с пушка в ръка като някой побъркан Уайът Търп, ясно ли е?

— Разбрах — отвърна Картрайт.

— Ще вземем твоята кола — каза Хейзъл.

— Имаш парче шунка на табелката с името.

Тя дръпна издайническата мръвка от гърдите си и я лапна.

— Да вървим!

[1] Курортно градче на езерото Нюбъроу. — Б.пр. ↑

[2] В преносен смисъл „пума“ на англ. означава привлекателна възрастна жена, която търси компанията на млади мъже. — Б.пр. ↑

3.

Събота, 13 ноември, 10:45 ч.

Робърт Чандлър седеше приведен на кухненската маса на майка си и се беше хванал за главата. Детектив-инспектор Микалеф сложи ръка на рамото му и го стисна. От съседната стая се чуваше прашене и пищене на полицейските радиостанции и отваряне и затваряне на входната врата. Сутрешната смяна, и полицаи Каси Дженър и Ейдриън Аштън, се бе отзовала на повикването. Сержант Реналд и полицай Крот Фрейзър, двама от тримата им квалифицирани следователи, също дойдоха.

— Казваш, че си говорил с нея вчера по обед, така ли? — попита Хейзъл.

— Щях да идвам да я видя надвечер, но се обадох да отложам. Снощи имах страшно много работа.

— Спомена ли, че има някакви планове?

Той вдигна глава от масата и потърка буза в рамото си.

— Знаеш ли някога майка ми да е имала планове, Хейзъл? Излизаше от къщата само с мен или с Гейл. Иначе си стоеше тук, гледаше телевизия или четеше списания. Това беше животът ѝ.

— Мислиш ли, че може да се е свързала с някого, когото не познаваш? Дори по телефона? В някоя чакалня в болницата?

— И да го е направила — отвърна Робърт Чандлър, — нищо не ми е казала. — Очите му бяха обезумели, шареха по масата, сякаш празната повърхност можеше да му разкрие нещо. — Беше кротка жена, знаеш го. Чакаше да ѝ дойде времето, опитваше се да не притеснява никого. Не мога да го повярвам — рече той, като сложи ръце на плота. — Кой би искал да нарани майка ми? Кой може да го е направил?

— Искаш ли да си вървиш, Боб? Някой от хората ми може да те закара у вас.

Той стана, сякаш му беше казала, че е време да си върви, но със ставането се изправи над преградната стена и видя всекидневната и

майка си, заобиколена от полицаи. Отпусна се отново на стола, сякаш коленете му се бяха подкосили.

— Май предпочитам да изляза през задната врата.

— Разбира се — рече Хейзъл. Сложи ръка на врата му и я задържа там за миг, после отиде на местопрестъплението. Дръпна полицай Дженър настрана и я помоли да преведе Чандлър отзад.

— Остани с него у тях за малко, става ли? Дори и да ти каже, че всичко е наред. Искам да има някой с него. — Заведе младата полицайка в кухнята. — Боб, това е Каси Дженър. Учеа в гимназията с твоята Даян, помниш ли?

— Да, да. Здравей, Каси.

— Много съжалявам, господин Чандлър.

— Ще те закара до вас, Боб. Ще се погрижи за теб.

Той стана и Дженър го прегърна през рамото. Беше се смалил като старец.

— Ще дойда да ви видя с Гейл довечера. Ще ви кажа какво сме открили.

Изчака да излязат и щом вратата се затвори, чу гласа на Грийн зад гърба си:

— Отиде ли си?

— Да — рече тя.

— Спиър е тук. Останалата част от екипа му идва след десет минути. Мисля, че ще искаш да го чуеш.

Хейзъл се върна във всекидневната. Хауърд Спиър беше успял да дойде от Мейфеър за малко повече от трийсет минути. Пресметна, че сигурно е карал със 180. Беше едър човек, около четирийсетте, миришеше лошо и имаше навика да си гризе ноктите. Неведнъж и дважд си бе отбелязвала наум, че детектив Спиър сигурно е погълнал голям дял от местопрестъпленията по време на кариерата си. Оралната фиксация не е най-добрият недостатък, ако работата ти е да претърсваш мъртъвци. Порт Дъндас не разполагаше със собствен екип криминалисти, само с трима следователи, които така и не бяха имали повод да използват наученото от курса. Разбира се, нямаха и съдебен лекар. Участъкът разследваше средно по петнайсет смъртни случая годишно и рядко се случваше сред тях да има убийство. За последен път в района на Уестмюр беше станало убийство преди четири години, пиянско сбиване се беше превърнало в намушкване. Горещо в Ханц.

Нищо друго. Инфаркти, рак, удари, по някое самоубийство през година, автомобилни катастрофи. Такива смъртни случаи се предлагаха в окръга. Спиър прекарваше по-голямата част от времето си в Мейфеър и Бари, завираше пръстите си в дупки от куршуми и правеше гипсови отливки на стъпки. За последен път го видяха в Порт Дъндас през 2003-та, и то за да изясни следи от гуми, оставени в калта при обира на ресторантски склад. (Оказа се шевролет „Малибу“ 2001-ва. Откриха го в Ийст Милвъртън, пълнен със сребърни прибори.)

Хейзъл се принуди да погледне още веднъж горката Делия Чандлър. Седеше изправена, подпряла гръб на облегалката на флоралното канапе, облечена с хубава синя вълнена рокля с лигавник от почти черна кръв отпред. Гърлото ѝ беше прерязано с един замах толкова дълбоко, че главата ѝ стоеше на мястото си само защото беше подпряна на възглавницата. Имаше кървави еполети на всяко рамо.

Но не кървищата притесняваха най-много Хейзъл. А изражението на Делия. Очите ѝ бяха затворени, сякаш се беше отпуснала в приятна дрямка, но устата ѝ беше застинала в мълчалив вик, върхът на езика ѝ се намираше зад горните зъби, долната му страна бе бледовиолетова, набраздена със синкавобели линии.

Спиър се беше навел над нея и завираше тампон в устната ѝ кухня. Хората на Хейзъл стояха неловко зад него.

— Това е необичайно, меко казано — рече той. — Тя е седнала, няма следи от наранявания, освен гърлото, нищо под ноктите, никакви следи из стаята и въпреки това изглежда така, сякаш е умряла наред вик. Да се чудиш как е станало. — Извърна се да огледа стаята. — Точно така ли я открихте?

— Направих снимки — каза полицаи Фрейзър, викаха му „Швабата“. Истинското му име беше Дитрих. Приемаше прякора си като израз на добросърдечност. — Точно в това положение я заварих.

— Кой дойде пръв?

— Аз — отвърна Аштън. — С Дженър. Нищо не сме пипали.

Явно доволен, Спиър се обърна към жертвата.

— И така, как говориш с прерязано гърло?

— Добър въпрос — обади се Грийн.

— Нормално ли е да е толкова бледа? — попита Хейзъл. — Нищо че е мъртва?

Спиър се изправи и огледа продължително тялото на Делия Чандлър. Свали гумените ръкавици и ги прибра в джоба си.

— Това е другото. Тук няма достатъчно кръв.

— Какво?

Спиър разгъна показалката си и докосна с нея кръвта по роклята на Делия Чандлър.

— Кървавите петна не са каквито трябва да бъдат. Срязваш сънната артерия и очакваш да видиш следи от бликнала кръв вертикално и странично. Тук изобщо не е имало струя. — Хейзъл и Рей Грийн се наведоха.

— Знаете онези стари чешми с кранче по средата, от което вечно бълбука вода? Точно така е станало и тук. Не е имало почти никакво налягане.

— Беше болна от рак — обади се Хейзъл.

— Ракът не го обяснява. Кървящите венци също не го обясняват. В едно човешко същество има близо шест литра кръв. В дребна стара дама като нея са малко по-малко, пет, да кажем, но във всеки случай кръвта шурва, щом прережеш гърлото. — Използва показалката, за да покаже вътрешната страна на ръцете на Делия. — Тук няма порезни рани, нито на китките, и никъде другаде няма кръв. Така че няма как да разберем какво точно се е случило, докато не я отворят в Бари.

Хейзъл се загледа в трупа на бившата приятелка на баща си. Какво ли щеше да каже той, ако я беше видял? Погледна краката на мъртвата, обути в бежов чорапогащник. Беше без обувки.

— Вдигнете ѝ роклята — нареди тя. Двамата мъже се извърнаха към нея. — Дръпнете ѝ роклята нагоре, детектив Спиър.

Спиър надяна гумената ръкавица на дясната си ръка и се наведе да вдигне подгъва на роклята. Безцветният му шлифер се събра върху краката на мъртвата. Той сгъна синия плат в скута на Делия Чандлър. След миг забеляза малка дупка в чорапогащника, най-горе на десния крак, при ръба на гащите.

— Какво е това? — попита Грийн.

Спиър се наведе между краката на Делия и внимателно повдигна чорапогащника. Кожата ѝ беше морава, малък кръвоизлив, като при ухапване от насекомо.

— Дупка от спринцовка — рече той.

— Значи е била инжектирана? — попита Хейзъл.

— Трудно е да се каже дали е забита в бедрената вена или в бедрената артерия, така че не знам дали убиецът е вкарвал нещо, или е теглил навън. Но като се има предвид, че е бяла като платно, предполагам, че е била артерията. — Прокара леко ръце по краката ѝ. — Искам да сваля чорапогащника.

— Прави каквото трябва, Хауърд. — Изпита желание да се обърне, за да не притесни Делия Чандлър.

Спиър направи знак да му помогнат и двама полицаи се приближиха и повдигнаха леко Делия от канапето, така че той да може да смъкне чорапогащника и да оголи краката ѝ. Кожата беше почти прозрачна.

— Какво ви прави впечатление в стъпалата ѝ? — попита Спиър, като докосна с показалката единия свод на Делия.

Загледаха се в бледия синкав крак.

— Няма почти никакъв цвят — отвърна сержант Реналд.

— Две точки, полицаи. Би трябвало краката на жената да са потъмни на цвят заради насъбралата се в тях кръв след смъртта. Нищо подобно. — Той плъзна показалеца си обратно до дупката от спринцовката. — Това е венепункция, както когато давате кръв. — Отново вдигна поглед към тях. — Източил ѝ е кръвта.

Грийн поклати невярващо глава:

— Позволила му е да го стори?

Спиър оправи роклята на мъртвата.

— На този етап е невъзможно да се каже какво му е позволила и какво не. Но както изглежда, със сигурност е имало известно съдействие. — Той издърпа ръкавицата и завря пръст в устата си, дъвчейки замислено нокътя. — Ще знаем повече, когато иде в Бари.

— Не искам да я местят оттук — рязко отвърна Хейзъл. — Изживя всяка минута от осемдесет и няколкото си години като жителка на този град и ще се отнасяме с нея подobaващо. Няма да позволя да я заврат като някоя стара жертва в хладилника.

— Това е убийство, инспекторе. Не знам доколко имаме думата.

— Щом приключим на местопрестъплението, я карате в болницата в Мейфеър. Хората ви могат да дойдат насам за разнообразие.

В този миг пристигна екипът криминалисти на Спиър. Единият започна да снима отпечатъци, докато другият прибираще в пликове

възглавниците от канапето.

— Остави тази, която ѝ държи главата, засега — рече Спиър. Обърна се към Грийн и детектив-инспектор Микалеф. — Цяла вечност търсих чувал за трупове в управлението ви. Ще ида да го взема от колата.

Хейзъл се обади в участъка, за да нареди на трима полицаи незабавно да разпитат наоколо. До средата на следобед бяха обиколили двете страни на Мейтланд авеню, без да открият нищо. Малко след обяд в участъка постъпи обаждане, че предишната вечер на „Тайлър“, на три пресечки от къщата на Делия, бил видян паркиран буик последен модел. Но човекът не беше записал регистрационния номер и не можеше да си спомни дали колата е била сребриста, синя или черна. В спокоен град като Порт Дъндас обикновено не се обаждаха, че има „чужда“ кола. Новината за специалитети във „Фолгърс Кофи“ на половин цена обикаляше града като мълния, но непознатата кола на „Мейтланд“ или „Тайлър“, или на която и да е от улиците около къщата на Делия Чандлър, никога нямаше да предизвика загриженост.

Хейзъл и Рей останаха целия следобед, докато криминалистите снемаха отпечатъци, прибираха в пликове и правеха снимки на местопрестъплението и останалата част от къщата. Нямаше много за прибиране, освен възглавниците на канапето, оскъдното съдържание на хладилника и лепкавото парче сапун от кухненската мивка. Направиха двеста снимки на местопрестъплението; снимки, които после нямаше да им кажат нищо за убиеца. Въпреки цялостното претърсване нямаше никакви следи, че нещо е местено или откраднато от къщата на Делия Чандлър. Разпечатките от телефона показваха, че няма нито входящи, нито изходящи обаждания след това на Робърт Чандлър по обяд, и не можеше да се каже дали Делия беше влизала в Интернет, тъй като връзката беше кабелна. Поне от историята на търсенето в брауъра щяха да видят кои сайтове е посещавала и кога. Хейзъл имаше DSL^[1] вкъщи, понеже майка ѝ си беше купила лаптоп и настоя да се вържат към интернет.

— За какво ти е проклетият интернет, майко? — беше попитала Хейзъл. — Само мръсотии и колекционерски глупости. И стаи за чат

— какво ще правиш в стая за чат?

— Звучиш като майка ми — отвърна Емили Микалеф. — Имам нужда от нещо повече през деня, не ми стига само да ти готвя и да гледам Опра. Трябва да преодолееш омразата си към техниката, Хейзъл. Може и да научиш нещо.

Тя се съгласи неохотно, но за всеки случай настоя майка ѝ да закрие кредитните си карти.

— Ако искаш нещо, мога да ти го купя от града. Няма да купуваш боклуци по интернет.

Айдънт беше взел компютъра на Делия, но щеше да мине време, преди да докладват. Нямаше други повиквания през деня — дори и котка от дървото нямаше за сваляне — и когато в шест часа Хейзъл и Грийн се върнаха в участъка, тя видя защо: улиците бяха пълни с народ, хора стояха по ъглите, пушеха и говореха, други караха бавно колите си. Знаеше, че няма начин да запази новината за убийството на Делия Чандлър в тайна, но въпреки това беше изненадана да види толкова много хора навън привечер.

— Какъв ден! — рече тя. — Не знам какво да правя сега.

— Имам бутилка ръжено уиски в бюрото си.

— „Разрешаваш“ ли ми, Рей?

— Има моменти, които плачат за едно питие, Хейзъл, има и такива, в които е задължително. Но ще приема и „не“ за отговор.

— Не ми се иска да пиеш сам — отговори тя.

— Ела тогава. — Завиха и минаха по една от алеите за доставки, успоредна на улицата към участъка. — Досещам се каква е темата на разговор по главната улица.

— Съмнявам се, че има някой, който да не познава Делия. Работеше в погребалното бюро, докато не навърши шейсет и пет. Нямаше смърт в този град, в която да не е взела участие.

— Сега градът взема участие в нейната смърт.

Той задържа задната врата на участъка, за да мине първо тя, и се запъти към бюрото си. В мига, в който влезе обаче, Хейзъл чу какофонията от въпроси, които валяха зад гишето — управлението беше последното място, където можеха да намерят спокойствие и тишина. То беше най-логичното място за местните репортери. Хейзъл почувства, че обичайните уговорки с пресата в Уестмюр този път няма да свършат работа. Изкрещените въпроси бяха варианти на тема: има

ли заподозрян; с какво оръжие е убита; какво е причинило смъртта. Грийн стоеше с празни ръце пред отвореното чекмедже на бюрото си и със смутено изражение го затвори с коляно. Отне му секунда да възвърне самообладанието си, после пристъпи напред и се скри от погледа ѝ.

— Детектив-инспектор Микалеф ще направи изявление тук в девет часа в понеделник сутринта. Дотогава никакъв коментар — каза той.

„Моля ви, дръжете се като репортери от малко градче“, помисли си Хейзъл. Върна се назад и влезе в кабинета си, за да не я видят, в случай че някой от репортерите (кой да знае, че има толкова много репортери в целия окръг?) беше паркирал отзад. След няколко минути стъпките във фойето заглъхнаха. Грийн почука на вратата ѝ. Тя видя през матираното стъкло, че държи бутилка, и му каза да влезе. Прокара пръст по вътрешността на чашата за кафе, преди да я постави върху бюрото си.

— Двойно или тройно? — попита той и отвъртя капачката.

— Толкова, колкото да спрат да ми треперят ръцете.

Наля ѝ четири капачки, които тя изля в гърлото си.

— По-добре да се обадя на майка ми.

— Искаш ли да си ида?

— Не. Стой тук. Ако след три минути още съм на телефона, стани и почукай на вратата, все едно има нещо важно. — Набра номера и майка ѝ вдигна на третото позвъняване, което означаваше, че е трябвало да стане и да иде до кухнята. Хейзъл все ѝ повтаряше да взима безжичната слушалка със себе си, но старата Микалеф не искаше да бъде преследвана от някакъв си телефон. Вече бе чула новината.

— Делия Чандлър — рече тя, сякаш се мъчеше да си спомни името ѝ. — Отдавна трябваше да стане.

— Не говори така.

— Трябва сериозно да обмислиш възможността убиецът да е жена.

Хейзъл примигна два пъти и написа „убиец = жена?“ на един лист и го подаде на Грийн. Той го погледна и прошепна: „Няма начин“.

— Знаеш ли, тя никога не ми се извини. Дори на погребението на баща ти.

— Моментът тогава щеше да е много подходящ. — Хейзъл чу почукване. — Какво правиш?

— Пиша имейл.

— На кого?

— Имам приятели, Хейзъл. Пиша на тях. Не се тревожи, няма да издавам държавни тайни.

„Моята осемдесет и седем годишна майка има електронни приятели, с които си кореспондира“, помисли си Хейзъл. В какъв свят живеем?

— Вратата заключена ли е?

— Ти заключи ли я?

— Ти отключи ли я, мамо?

— Не. Кога искаш вечерята? — Хейзъл чу тих звън — имейл пристигаше или се изпращаше. — Хейзъл?

— Ще ям тук довечера. После ще ида да видя Боб и Гейл.

— Горкичките — рече майка й. — Хапни нещо зелено тогава, скъпа. И предай много поздрави на Реймънд.

Хейзъл затвори и вдигна ръка към Грийн, който беше станал и се готвеше да почука на вратата.

— Няма нужда. — Той свали ръка. — Защо да „няма начин“?

— Жените обикновено убиват от страст. Местопрестъпленията са като филми на ужасите.

Тя разбра, че има празнина в познанията на Грийн за тайния живот на града — незнайно как не беше научил за стореното от Делия Чандлър преди трийсет години, въпреки че на нея й се струваше, че дори децата знаят. Реши да не му казва, за да не вземе да си хареса майка й за заподозряна. Независимо какво й говореше обучението за това какви хора на какви престъпления бяха способни, не виждаше как една жена би могла да стори подобно нещо на Делия.

— Засега няма да го изключваме като възможност — отвърна тя. — Но май съм съгласна с теб. — Телефонът отново звънна. — Стой така — рече тя на Грийн.

Беше асистентката й Мелани Картрайт, обаждаше се от бюрото си.

— Познаваш ли някой си Карл Стратън?

— Трябва да е синът на Сандра Стратън.

— Той се обади — рече Картрайт. — Каза, че дошъл от Торонто за събота и неделя. Майка му била уплашена и искала да се върне в града с него.

— Е и?

— Иска да ѝ се обадиш и да ѝ кажеш, че няма за какво да се тревожи.

— Имам си вече една вещица на главата, Мелани.

— Да му го кажа ли?

— С твои думи, ако обичаш. — От другата страна настъпи дълга пауза. — Мелани?

— Мислиш ли, че този човек е още навън? Искам да кажа тук, в града?

— Не — отвърна тя. — Свършил е това, за което е дошъл. Сигурна съм, че отдавна си е отишъл.

Картрайт ѝ благодари и затвори. Хейзъл знаеше, че вече е запечатала в паметта си израза: „Свършил е това, за което е дошъл“. Нямаше да се изненада, ако видеше тези думи в „Рекърд“. Горещите линии в малкото градче.

Грийн вдигна бутилката.

— Искаш ли още?

— По-добре не, Рей. — Той зави капачката. — Направи ми една услуга и се обади на Боб и Гейл Чандлър. Трябва да идем до тях. — Той кимна и излезе, като затвори вратата. Хейзъл вдигна слушалката. Колкото повече се мъчеше да си набие в главата, че има процедура, която трябва да следва, толкова повече усещаше, че за случилото се в града не важат никакви процедури. Усещаше присъствие зад гърба си, дишаше във врата ѝ, хвърляше сянката си. Някой беше минал през града — явно незабелязано — и беше отнесъл Делия Чандлър. Кой беше този човек? Защо я беше убил по-трудния начин, когато явно тя вече се бе съгласила да си иде по лесния? Откъде трябваше да започнат?

Къщата на Робърт и Гейл Чандлър се намираше в покрайнините на Хоксли. По целия път Грийн зяпаше през прозореца есенния пейзаж и угасващата светлина на деня. Това устройваше Хейзъл, която беше

потънала в мисли. Част от сутрешния ужас бе имал време да попие в Боб Чандлър; страхуваше се в какво състояние ще го завари.

Когато стигнаха до къщата, Хейзъл разпозна колата на Горд Съндърленд, паркирана до бордюра.

— Горд — каза тя, когато той свали прозореца, — няма да коментираме сега, семейство Чандлър също. Ще трябва да изчакаш изявлението в участъка.

— Ще има изявление?

— Днес не — отвърна тя. — Понеделник сутринта, в работно време.

— Това е за момчетата от Хилсчърч и Дъблин, Хейзъл — отвърна той. — Ще ти бъда благодарен, ако си поговорим на четири очи.

— Нищо не мога да ти обещаая, Горд.

— „Уестмюр Рекърд“ е основният източник на новини за хората в окръга, детектив-инспекторе. Очакват цялостен репортаж от нас, а понеделнишкият брой беше затворен още в четвъртък вечерта. Ако не искаш да спекулирам на висок глас, ще ми се обадиш в кабинета, щом приключиш тук.

— Ще ти се обадя. Сега ще си тръгнеш ли?

Той затвори стъклото, без да каже нито дума повече, и тя го изчака да се отдалечи. Грийн се обади зад гърба ѝ.

— Какво ще му предложиш?

— Съвети за плетки.

— Той си умира за съвети за плетки — рече Грийн.

Къщата на Чандлър беше удачно избран втори дом — след като децата им, Даян и Грант, напуснаха бащината къща в Порт Дъндас, Боб и Гейл си купиха чисто ново бунгало, първото в новостроящ се квартал. Вече беше заобиколено от много подобни. На мястото на някогашната ферма на семейство Хоксли сега имаше осем къщи, построени през последните петнайсет години. Те изглеждаха като сглобени от комплект „Лего“ — с осем различни вида прозорци в него, шест покрива, дванайсет входни врати, осем варианта на трегери, две кулички и шепа триъгълни покриви. Омешани, те се превръщаха в къщи с известна самобитност, но на Хейзъл ѝ изглеждаха като нескопосано упражнение по архитектурно клониране.

Вътре видя задължителните литографии на Робърт Бейтман и Алекс Колвил^[2], ламинирани плакати на различни разновидности чили

в кухнята и огромна абстрактна картина над камината. Семейство Чандлър ги посрещнаха печално. Боб и Гейл се настаниха на канапето срещу двата стола, на които бяха седнали полицаите. След изказването на съболезнования и след като Гейл избърса сълзите от лицето си, Хейзъл остави чашата вода и извади бележника си.

— Знам, че няма да ви е никак лесно — започна тя, — но трябва да ви зададем няколко въпроса.

— Давай — каза Боб Чандлър.

Хейзъл отвори бележника си, обърна на чиста страница и го захвана с един черен ластик.

— Първо, Боб, Робърт... в какво настроение беше майка ти напоследък? Изглеждаше ли ти разстроена от нещо?

— Ами тя беше болна от рак, Хейзъл.

— И според теб как се справяше.

— Мисля, че добре. Беше се примирила.

Хейзъл записа „примирила“ в бележника си.

— Значи не беше паднала духом?

— Приличаше ли ти на самоубийство?

— Не, не, изобщо. И не беше. Но работата е там, че... — Тя върна две страници назад.

— Работата е там — продължи Рей Грийн, — че майка ти е пуснала в къщата човека, който ѝ е сторил това. Познавала го е. Възможно е да е помолила някого да ѝ помогне...

Лицето на Боб Чандлър смени цвета си.

— Да ѝ помогне за какво?

— Да ѝ... окаже съдействие — отвърна Грийн. — Знам, че мисълта не е приятна, но трябва да вземем предвид всички възможности. — Продължи доста премерено: — Как мислиш... има ли вероятност майка ти да се е уговорила с някого...

— Глупости! — възкликна Чандлър. — Майка ми беше набожна жена. Никога не би...

Хейзъл вдигна ръка към Грийн, който облекчено затвори бележника си.

— Боб, имаше дупка от игла за система в горната вътрешна част на бедрото ѝ. Открихме я, след като Каси Дженър те откара у вас. Човекът, който е идвал при майка ти, е вкарал игла във вената ѝ. Имаме причина да смятаме, че го е направил с нейно разрешение.

— И какво? Предложил ѝ е евтаназия, а после ѝ е отрязал главата, така ли? Какво искате да кажете?

— Искаме да кажем — намеси се Грийн, — че майка ти е помолила за помощ не когато трябва.

Двамата с Гейл го изгледаха втренчено.

— Хората правят неприсъщи за тях неща, когато са изправени през неизвестността — продължи той. — Майка ти може да не е била на себе си, когато... ако... е правила подобни уговорки.

Боб Чандлър сякаш се смали.

— Не знам... просто не знам.

— Може ли да е някой от лекарите ѝ? — попита Гейл. — Макар че изобщо не мога да си го представя.

— Познавате ли всичките ѝ лекари? — попита Хейзъл. — Идваше ли някой да се грижи за нея? Може да са ѝ доставяли нещо.

— Боб ѝ беше момчето за доставки — отвърна Гейл. — Той я водеше по лекари, той я водеше на пазар, навсякъде. Нямахме нужда чужд човек да ѝ доставя каквото ѝ да било. Веднъж Боб ѝ занесе аспириин в два посред нощ.

Хейзъл се замисли и осъзна, че не можеше да си спомни кога за последен път е виждала Делия Чандлър сама в града, със сигурност не бе ходила у тях от опелото на Ерик Чандлър преди почти осем години. Имаше един дълъг период в живота на Делия, през който тя не се чувстваше удобно в града, а след това се беше отдръпнала и сгъстила редиците около себе си. Преди това бе жизнена жена, даже красива, после стана уплашена и затворена. Хейзъл не можеше да си представи Делия Чандлър да пусне непознат в къщата си.

— Ще говорим с всеки, с когото може да е контактувала в клиниката, Боб. Глен Луистън ѝ беше онколог, нали? Посещавала го е доста често?

— Да — рече Боб. — Водех я поне веднъж седмично.

— Той ще ни каже при кого я е пращал, след като е била поставена диагнозата. Ще тръгнем по тази следа.

— Наистина ли мислите, че майка ми е била убита от лекар или сестра?

— Нямаме никаква представа. Опитваме се да предвидим всички възможности.

* * *

На вратата си стиснаха ръцете със семейство Чандлър. Хейзъл задържа ръката на Боб малко по-дълго.

— Съжалявам, че трябва да следвам цялата процедура, Робърт, когато единственото, което ми се иска да ти кажа, е колко съжалявам. Знаеш ли, че когато родих Емилия, майка ти донесе лазаня, щом се върнахме от болницата.

— Правеше фантастична лазаня — отвърна Боб Чандлър.

— Цяла седмица я ядохме. Майка ти е виновна, че Емилия е пристрастена към пастата — и тя яде от нея цяла седмица, наравно с нас.

— Беше заради бешамела — рече той и се засмя, после изведнъж се разплака.

Хейзъл стоеше и държеше ръката на своя приятел от детинство, с когото беше излизала един-два пъти в последните класове на гимназията, чиято майка бе имала връзка с баща ѝ, чието семейство познаваше нейното може би пет поколения назад. За да не заплаче, тя се върна на верандата при Чандлър и го прегърна.

Помоли да я остави в участъка. Седяха в колата със запален мотор.

— Мога да те закарам до вас — предложи Грийн. — Трябва да се прибираш.

— Колата ми е отзад.

— Познавам те. Ще влезеш вътре и няма да излезеш до утре.

— Просто искам един час да помисля — рече тя.

Той удари волана и погледна през предното стъкло.

— Криминалистите в момента няма да ти кажат нищо, което вече да не знаеш.

— Не ми чети мислите, Рей. Тръпки ме побиват.

— Просто ти казвам.

Тя се извъртя на седалката, за да го погледне.

— Трябва да мога да ръководя разследването, без да се тревожа, че няма кой да се грижи за участъка. Това би трябвало да прави един

началник. Дали от централното управление си мислят, че това не може да ни се случи? Че няма да дойде ден, когато в този град ще стане нещо, на което ще трябва да посветя цялото си внимание.

— Не бих използвал глагола „мислят“, когато става дума за централното управление.

— Шест години, Рей. И се справяме. Ако я оплескаме сега, Мейсън ще го използва като доказателство, че трябва да ни слоят.

— Тогава дай да не го оплескваме, капитане. Разполагаш с мен и още дузина свестни мъже и жени, които са готови да вложат време и усилия. Имаш и Спиър.

— Не ми напомняй. — Тя отвори вратата. — У дома ли си отиваш?

— Най-сетне.

— Аха — рече тя. — Благодаря ти за добрите думи.

Видя го как подкара на юг към главната улица. Къщата му се намираще на север. На юг бяха кръчмата „Килмартин Ин“ и хиподрумът.

Когато влезе в кабинета си, тя се свърза с оператора и попита как да заобиколи пряка връзка с телефона на някого и да остави съобщение на гласовата поща. Записа си инструкциите и после се обади на гласовата поща на Горд Съндърленд.

— О, здравей, Горд! — рече тя. — Съжалявам, че те изпуснах. Както и да е, ще направя изявление на стълбите на участъка в понеделник, в девет. Ще се видим там — затвори и се ухили.

[1] Цифрова връзка по обикновена телефонна линия. — Б.пр. ↑

[2] Канадски художници. — Б.пр. ↑

4.

Неделя, 14 ноември, 7:00 ч.

По изгрев той излезе от Уестмюр и продължи на изток през окръг Ренфрю. Беше на по-малко от петдесет километра от границата с окръг Линет, последния преди Квебек. Градовете в тази провинция си приличаха много с тези, които беше видял в Британска Колумбия и Прериите^[1] — извън тях селата бяха нанизани като мъниста от двете страни на двулентовите пътища — по едно на всеки петнайсет-двайсет километра. Разстояние, което спокойно можеш да изминеш на кон, без да спреш за почивка. Селцата бяха малки, даже миниатюрни. Някои имаха само църква, магазин и викторианска пощенска станция, отдавна превърната в нещо друго: кръчма, гостоприемница, антикварен магазин. Тук, в Хамбър Котидж — където спря, след като беше карал в източна посока в продължение на три часа — бе малко кафене. Беше уморен и имаше нужда да хапне нещо.

Седя с Делия до два сутринта, изпълни ритуалите си, почисти след себе си и обиколи къщата. Малко преди два, когато тя беше готова, вчеса косата ѝ, сложи я да седне на канапето и я снима. После ѝ благодари, благослови я и пое по пътя си. Прекара остатъка от този ден, събота, 13 ноември, в една гора край пътя, помоли се и си почина. В три сутринта се качи на колата и се отправи пак на изток. В шест свърна по малките пътища, а сега, час по-късно, заревото вече разперваше ветрилото си от ярка оранжева светлина над няколкото постройките покрай шосе 121 — селцето Хамбър Котидж — където щеше да закуси.

Когато се приближи до вратата на кафенето, една красива трийсетинагодишна жена отключи заради него.

— Рано ставате? — каза тя.

— Просто минавам.

— Кафето още не е готово. Заповядайте.

Отвърна ѝ, че не пие кафе, да не прави специално за него, и ако му донесе гореща вода, сам ще си приготви сутрешната напитка. Тя му

донесе малък чайник, целият на петна от твърдата вода, и видя как слага щипка сиви листа в него. Той го разлюля и наля течността в една чаша.

— Вносен чай, а? — попита тя. — Братовчедка ми има магазин за чай в Котингам, на двайсет километра оттук. Трябва да я посетите.

— Сам си го отглеждам — отвърна той. — Това е турнерата^[2]. Естествено тонизиращо средство. — Отпи глътка. — Имате ли някакви плодове?

— Мога да ви направя извара с горски плодове. Добра закуска е.

— Ако нямате нищо против, госпожице, предпочитам само плодовете. Нищо друго.

Тя повдигна любезно рамене и се запъти към бара.

— Нямам нищо против, но изглеждате като човек, който има нужда от солидно ядене.

— Рано е за закуска — отвърна той, — но благодаря. Включете горещата вода в сметката ми, разбира се.

— Не бих си го помислила дори — дойде отговорът.

Тя изчезна в кухнята, където явно приготвяше закуската му. Той се надяваше да донесе ягодите с дръжките; те затягаха, а стомахът го присвиваше и му беше тежко. Но това пък привличаше погледите — кой яде нещо, което се хвърля на торището. „Всички сме орисани да идем на торището — помисли си той и се усмихна сам на себе си. — Не сме нищо друго, освен пръст.“

Донесе му плодовете — боровинки, ягоди, без дръжките, малини. Донесе и два резена пъпеш, които нямаше да докосне, защото се разпадаше в устата и караше всичко в стомаха да ферментира, а той не близваше алкохол.

— Нещо друго? — попита тя.

— Засега не.

Тя застана до масата му и го погледна мило.

— Лекар ли сте? — попита тя, наклонила глава от любопитство. — Изглеждате ми като лекар.

— И как изглежда един лекар, мила моя?

— Уморен от спасяване на животи — разсмя се тя. — Цяла нощ животи ли спасявахте, докторе?

Тази жена бе много очарователна. Мила, уравновесена. Но много млада.

— Наистина спасявам животи. Можете да се потупате по рамото, задето познахте, госпожице.

— Какъв лекар сте?

Той сдъвка една боровинка между кътниците си. Сокът беше блудкав, не наелектризираше. Остана разочарован.

— Не точно такъв, за какъвто вероятно ме мислите. По-скоро бих казал, че съм натуропат. Лекувам душата, не само тялото.

— О! — възкликна тя. — Вие сте билкар.

— Наистина използвам билки. Но и много други неща.

— И вършат ли работа?

— Вършат. Обикновено. Ако не е прекалено късно. — Последното явно я сепна и тя сложи ръка на облегалката на стола срещу него. Когато вдигна поглед към лицето ѝ, тя гледаше през прозореца към пътя. — Май ви разстроих — рече той.

— Не, не сте. Но е тъжно, като си помислиш, че за някого може да е прекалено късно.

— Не можеш да обезсолиш супата — отвърна той.

Тя първо погали облегалката на стола, после я потупа, все едно беше любимо животно.

— Имам племенница. Държат я у дома, защото получава гърчове. Изпружва се цялата и губи съзнание, все едно е мъртва.

— Това звучи доста сериозно. — Наля още гореща вода в чашата си. „Те сами идват при мен — помисли си той. — Призован съм.“ — Ходила ли е на лекар?

— На цял куп.

— Донесете още една чаша, госпожице...

— Макдоналд. Грейс Макдоналд.

— Ще ви направя от моя чай и ще си поговорим за вашата племенница.

Тя се възпротиви леко — не било любезно да го притеснява така в седем сутринта — но той настоя и тя отиде зад бара и донесе чаша. Той сложи щипка турнерата и я заля с гореща вода.

— На вкус е като лайка — рече тя.

— Много прилича на лайка — отвърна той. — А сега ми разкажете за това момиченце.

* * *

Когато Грейс се обади на сестра си Тери, още нямаше осем сутринта. Каза ѝ, че иска да доведе един човек да прегледа Роуз. Тери въздъхна. Роуз спеше, най-сетне беше заспала. Но Грейс настоя. В кафенето дошъл клиент и имала чувството, че можел да предложи нещо повече от лекарите.

— Даде ми чай, който те кара да се чувстваш невероятно — рече Грейс. — Трябва да се срещнеш с него. Той е като шаман. — Чуваше изтощението в гласа на Тери: пристъпите на Роуз били един подир друг. Започвала изведнъж да крещи, както си била в леглото, и Тери се втурвала в детската стая и я заварвала да бръщолеви несвързано, изпружена на пода, или да стои в ъгъла с ужасена физиономия. Все едно отново гледаше новородено — новородено, обсебено от демони.

— Не съм за гости точно сега, Грейс. Изглеждам адски зле.

— На него не му пука, Тери. Имам предчувствие. Нека да минем! Върна се на масата с въодушевено изражение.

— Добър човек сте, щом правите това — рече тя. — Представа нямате какво преживява сестра ми. Първо развода, сега и това. Двете с Роуз сноват непрекъснато до Торонто и обратно за изследвания — навират я в какви ли не апарати. Можете ли да си представите?

— Мога.

Тя сниши глас.

— Сякаш дъщеря ѝ е вече мъртва. Сякаш вече я оплаква. Имам нужда от малко надежда.

— Да видим какво можем да направим — рече той.

Къщата беше само на две пресечки от кафенето. Той извади чантата си от багажника на колата и дръпна вратата на хладилното барче, по навик. Провери кабела от хладилника до извода за запалката. После тръгна с жената под есенното слънце, което вече се бе вдигнало над хоризонта и хвърляше лимонена светлина по пътя. Тери ги посрещна на вратата с уморена усмивка.

— Много мило от ваша страна, господине.

— Просто минавах. Чиста случайност, ако вярвате в такива неща.

— А вие?

— Не, не вярвам. Будна ли е?

— Да.

Тери ги пусна да влязат в дома ѝ: чудесна стара къща, строена преди повече от сто и петдесет години. Докато кръстосваше страната, той беше видял как материалите, използвани за строежа на къщите, стават все по-стари. Тук, в Онтарио, колкото по-на изток отиваше човек, толкова по-сиви и груби ставаха камъните. Сестрата на госпожица Макдоналдс живееше в къща, която в града щеше да е собственост на някой адвокат. Но тук беше нещо обичайно. Той обходи с поглед миришещия на застояло дом. Бродерия в рамка висеше на стената над пианото, като шиболет^[3]. Тя означаваше, че в този град бяха живели поколения от това семейство. Телевизорът беше пуснат, но без звук. На него една жена с престилка разбъркваше бяла смес в купа.

Момичето, още по-нощница, чакаше в стаята си. Погледна го с оградени с черни кръгове очи. Беше свикнало с появата на лекари и специалисти, те идваха в къщата да я изучават или я преглеждаха в кабинетите си, спринцовки чакаха да бъдат напълнени с кръвта ѝ; машини, заредени да направят снимки на вътрешностите ѝ; и ръцете им все стискаха, опипваха, мачкаха.

— Ще ме боцкате ли, господине? — попита тя.

— С игла ли?

— Коя ръка? — Тя опъна и двете си ръце. Кожата ѝ беше жалостиво бяла, светлосините вени прозираха.

— Нямам нужда от кръвта ти, Роуз. Искам просто да поговоря с теб. Може да ти погледна езика и очите.

— Прави каквото ти казва този мил човек — рече майка ѝ от прага. — Съгласил се е да отдели време, за да те прегледа.

Роуз кимна и свали ръкавите на нощницата си. Седна на края на леглото си.

— Сигурно имам огромен гаден мозъчен тумор рече тя.

— Роуз...

— Някой доктор ли ти го каза? — попита Саймън.

— Не, казал е на Тери — отвърна детето и погледна към майка си. — Тя не иска да ми каже...

— Ще се справиш, скъпа — рече Тери Батън.

— Но аз знам. Главата ми е като компютър, който някой е разбил с камък.

Той се извърна към прага, където стояха двете жени, и се усмихна на майката.

— Много се съмнявам — рече той. — Ще се чувстваш ли удобно, ако останеш насаме с мен, Роуз? Без майка ти и леля ти?

— Сама? — рече Тери. — Не съм сигурна дали аз...

— Не ми пука, Тери — отвърна момичето.

Нито една от жените не реагира на тази грубост.

— Можем да ви донесем гореща вода, докторе. Ако смятате, че ще ви потрябва.

— Не съм доктор — отвърна той, като рязко се извърна към Грейс. — Казах ви го вече.

— Съжалявам.

— Искам гореща вода, но не вряща.

Двете жени затвориха вратата. Чу ги как стигнаха до площадката и започнаха да слизат надолу. Насочи вниманието си към детето.

— Значи припадаш — рече той.

— Един доктор ми каза, че за по-сигурно трябва да лежа в леглото, но падам и от него.

— Разбира се — отвърна той. Взе малката ѝ ръчичка и прокара пръсти по тънките вени от вътрешната страна на китката. — Каж ми, Роуз, какво става, преди да имаш пристъп? Виждаш ли светлина? Подушваш ли, чуваш ли нещо?

— Понякога подушвам нещо.

— Хм. — Саймън вдигна брадичката ѝ и леко отвори устата ѝ. — На какво мирише?

— На сбъркани яйца.

Той пусна челюстта ѝ и се усмихна.

— Обичаш ли бъркани яйца, Роуз?

— Вече не.

Той се разсмя ласкаво.

— Обичаш ли чай?

— Аз съм само на осем. Не пия чай.

— Днес може да пиеш.

Той погледна момичето в очите. Детските очи обикновено бяха ясни, сякаш направени от излъскано до блясък стъкло. Кафявите очи на Роуз бяха избледнели; ирисите приличаха на нарисувани с водни

бои, но сякаш някой беше сложил капчица вода, след като бяха изсъхнали. Изглеждаха воднисти.

Грейс почука на вратата, той отвори и взе подноса от ръцете ѝ. Тя погледна разтревожено племенницата си, но Саймън застана пред нея и закри гледката. Чу отново стъпките по коридора.

— Представи си, че тялото ти е градина — каза той на Роуз. — Майка ти има ли градина?

— Има.

— Какво става, когато поникнат бурени?

— Растенията не получават вода.

— Точно така — рече той. Отвори си чантата и прокара пръсти по шишенцата, прикрепени с ластични панделки от двете страни. Бутна чука встрани, за да стигне до редичката близо до дъното. Бял имел. От другата страна — смлени семена от тис, отрова. Извади ги и отви капачките.

— Искаш ли да ги помиришеш?

Роуз се наведе напред и навря нос в гърлото на едното шишенце. Смръщи се.

— Ужас! Няма да пия чай от това.

— Ще го подсладя — мъничко — с мед. Специално за теб.

— Не го искам — отсече тя и той просто ѝ се усмихна. Усмивка от света на възрастните, която казваше: неподчинението ти е разрешено на теория, но не и на практика. Тя го видя как стрива две малки зелени листенца между палеца и показалеца си и ги поръсва в чашата, която леля ѝ беше донесла. После пусна щипка от белия тисов пращец. Наля гореща вода отгоре.

— Листенцата са бял имел, като този на Коледа. Знаеш ли го, Роуз?

— Целуваш се под него.

— Точно така. Но е глупаво имат да се употребява за това. Той е много по-благородно растение. Друидите буквално го боготворели. — Тя вдигна рамене. — Расте по кората на някои дървета — истински паразит, който извлича сто процента от храната си от живия организъм. Друидите се качвали на дъба по време на първото пълнолуние през новата година и отрязвали парче имел от кората със златен нож. Смятали, че билката ги предпазва. Ако дори и едно листенце паднело на земята, докато траела церемонията, започвали да

плачат и нареждат, че великият им народ ще бъде сполетян от голямо зло. Можеш да си представиш колко здраво го е стискал мъжът на дървото.

— Те елфи ли са били?

— Не.

— Звучат ми като елфи.

— Гърчовете ти са симптом, а не болест. Имелът ще издигне укрепление в нервната ти система и ще спре погрешните сигнали от мозъка към мускулите ти.

— Значи наистина имам тумор?

— Може и да имаш. Ако имаш, прахът от тисови семена, който сложих, ще му види сметката. — Тя погледна димящата чаша в ръцете му не толкова със страх, колкото с любопитство. — Да сложа ли мед? — попита той.

— Да — отвърна тя, — щом трябва да го изпия.

— Не искаш да ставаш напразно от леглото. — Той отиде до вратата и се провикна да му донесат буркан с мед и чаена лъжичка. Грейс се качи след малко.

— Поставихте ли й диагноза? — попита тя.

— Да — отвърна Саймън. — Има гърчове и припадъци. Сега ни оставете.

Той сипа една капчица мед в чая и го подаде на момиченцето. То гледаше сместа с отвращение.

— Знаеш ли да пееш, Роуз? — попита я той. — Тази чаша чай е по-вкусна, когато й пееш.

Преди девет беше отново на път, беше извършил ритуалите си и изрекъл благословиите си. Къщата на Макдоналдс бе притихнала, когато я напусна. Напълно.

На около четирийсет километра от Отава спря отново. Беше в Чембърлейн, на граничната линия между окръзите Ренфрю и Линет. НАСЕЛЕНИЕ 2100, гласеше табелата. Погледна картата, която беше разпечатал от мрежата. Къщата, която търсеше, явно беше близо до центъра. Спря на общинския паркинг и отиде до адреса пеша.

Позвъни и чака цели две минути, преди да чуе дрънченето и влаченето на проходилката на Майкъл Улмър. Най-накрая вратата се

отвори и Саймън огледа благото, отпуснато лице на своя домакин.

— Точно навреме идваш — рече мъжът. Нямахте и трийсет години, но беше отслабнал толкова много, че изглеждаше три пъти по-стар. Саймън му съчувстваше с цялото си сърце — младостта ти да бъда открадната толкова нагло от болест, която да носиш върху кожата си като клеймото на Каин.

— Благодаря ти, че ме приемаш в дома си.

— Не съм сигурен, че си добре дошъл — отвърна мъжът. — Но си необходим. Влизай.

Саймън затвори вратата, като сложи и веригата. В единайсет и половина на вратата се почука и той замръзна. След минута чу как стъпките се отдалечиха по тротоара. Приблужи се до един от прозорците във всекидневната и дръпна леко пердето, колкото да види как един мъж с черно яке върви по тротоара. Носеше черно куфарче, много по-малко от неговото. Свидетели на Йехова може би. Да съградиш църква за всеки, който иска да влезе в нея. Двамата с брат му бяха доста по-придирчиви. По обяд прерови хладилника на господин Улмър и откри връзка магданоз, поръси я с лимон и я изяде. В два и половина господин Улмър беше готов. Саймън го снима и му благодари. За негов късмет къщата беше толкова безукорно чиста — като изключим слабия мирис на цигарен дим — че за него не беше останала работа. Радваше се, когато откриеше, че хората, които посещаваше, взимат указанията му толкова присърце, макар че в случая на господин Улмър чистота в дома му се дължеше на чистачката. Все едно, за него това беше потвърждение, че не е сбъркал с избора на господин Улмър — в интерес на истината, не сбърка с избора на нито един от тях — и усилваше радостта му, че идва да им помогне, да ги спаси. Както него го бяха спасили. Плащаше дълга си и това караше сърцето му да ликува. И именно поради тази причина сутринта и ранният следобед, прекарани със семейство Макдоналдс и господин Улмър, на двайсет и девет години, се оказаха наистина много приятни.

[1] Област в Канада, която обхваща провинциите Албърта, Саскачеван и Манитоба. — Б.пр. ↑

[2] *Turnera diffusa*, естествен афродизиак, расте в Латинска Америка. — Б.пр. ↑

[3] Нишан, белег на деление (иврит). — Б.пр. ↑

5.

Неделя, 14 ноември, 8:15 ч.

Детектив Хауърд Спиър шляпна плика върху бюрото на Микалеф.

— Възнамерявах днес да гледам футбол със синовете си, но знаеш какво правя, когато кажеш „Скачай!“.

— Да, Хауърд, казваш, че може да почака до понеделник.

— Утре пак ще е мъртва.

— Можеш да си запишеш футболния мач.

— Пак заповядай.

Тя развърза връвта на плика и извади доклада. Прегледа резюмето.

— Хиосциамин? Хумулин? Това лекарства ли са?

— Почти — отвърна Спиър, захапал палец с предните си зъби.
— Съставки, които се намират в беладоната и хмела.

— Алкохол ли е пила?

— Не... хмел, който се използва в медицината. Билка. Откриха парченца от него в стомаха ѝ, погълнала ги е малко преди смъртта си. И двете билки имат успокоителен ефект.

— Колко силен?

— Според количеството беладона, което са открили в нея, вероятно много.

— Значи ми казваш, че е била упоена?

— Казвам, че най-вероятно не е усетила нищо. Била е високо горе, като хвърчило. Но нито една от съставките не я е убила. Направило го е това. — Той заби пръст в една дума в края на доклада.

— Аматоксин.

— Чувала ли си за погубващия ангел?

— Не.

— *Amanita bisporigera*. Най-отровната гъба на планетата, от рода на мухоморките: съвсем малко количество е достатъчно да я убие три пъти. Тя е хепатотоксична.

— На английски, Хауърд.

— Спира функцията на черния дроб и бъбреците почти мигновено.

Хейзъл хвърли отново поглед към доклада и присви устни.

— Искаш да кажеш, че Делия не е умряла от кръвозагуба, така ли?

— Аматоксинът е напълно метаболизиран. Кръвта ѝ е източена след смъртта.

Хейзъл затвори папката и се облегна в стола.

— Как източваш кръвта от тялото, когато сърцето му вече не я изпомпва?

— Изсмукваш я.

— Боже, Хауърд! Какъв е този човек?

— Има и още. Тя е постила. В червата ѝ няма нищо — празни са като свирка. Джак Дийкън от „Мейфеър Грейс“ каза, че вероятно не е яла от три дни.

Хейзъл вдигна страниците от доклада и забеляза графиките с измерванията на патолога, теглото на вътрешните органи на Делия Чандлър и си помисли: „Всичко се свежда до следното: тялото, разделено на съставните си части, с техните зле опазени тайни“. Сърцето на Делия беше малко по-малко от средното, забеляза тя. Реши да не го споменава пред майка си.

— Значи се уговаря с убиеца предварително? — каза тя, мислеше на глас. — И следвайки указанията му, започва да пости. Той пристига, приготвя този упойващ коктейл и я приспива. Нанася смъртоносния удар с аматоксин, после източва кръвта от тялото ѝ, за да премахне, доколкото може, следите от отровата. След това ѝ прерязва гърлото, за да изглежда като убийство.

— Че то не е ли убийство?

— Ами най-малкото не е убийството, което изглежда. Труп с прерязано гърло, но причината за смъртта не е кръвозагуба...

— Опитва се да скрие това, което прави.

— Може би — рече тя.

— Мислиш, че вероятно е подпомогнато самоубийство?

— Не. Не мисля такова нещо.

— Значи си е убийство. Независимо дали ѝ прерязва гърлото, или не.

— Знам, Хауърд. Но защо ще я убива и после ще издевателства жестоко над нея? Защо ще иска да изглежда така, сякаш я е нападнал? Може би трябва да изготвим профила на психопат. Но той не е психопат, нали? Той е нещо друго.

Спиър се беше изтегнал в стола от другата страна на бюрото и зяпаше тавана. Стори й се, че усеща миризма на лук.

— Не знам. От една страна, ако не е хахо, не би направил подобно нещо. Но от друга, много добре е знаел какво върши. Достатъчно вещ е да я упои с две силни билки и после да я убие с прах от гъба. Източва й кръвта, но разбира, че не е прикрил следите си. Знае, че биспоригерата ще превърне бърбреците й в стафиди. Наясно е какво прави. Може да е лекар. — Замълча за миг и тя го изчака да продължи. — Лекар, на когото му се иска да убива, но не може да затрива всеки, който влезе в кабинета му. Така ще го хванат. Обаче може да се договаря...

— По какъв начин?

— Не знам. Да кажем, обещава й, че може да я излекува или даже просто да облекчи болката, и тя му се връзва. Не знае какво е беладона. Упои ли я веднъж, може да се позабавлява. Сигурно не обича да се бори с тях или пък да слуша писъците им.

— Не съм съгласна. Мисля, че е знаела какво ще се случи. Мисля, че е била съгласна.

— Мислиш, че е била съгласна да умре?

— Била е смъртно болна, Хауърд.

— Да, но никой не би се съгласил да умре по такъв начин. Освен ако и двамата не са еднакво луди.

— Няма взлом, няма борба, мястото е непокътнато. Обясни ми как става това.

— Убийство ли е, или не? Можем ли поне да решим какво е?

— Убийство е. Няма значение как той го нарича или тя на какво се е съгласила, ако изобщо се е съгласила на нещо. Така поне изглежда. Не мислиш ли?

— Наистина ли те е грижа какво мисля, Хейзъл?

— Да, Хауърд. Грижа ме е. Сега по-добре ли се чувстваш?

Спиър присви рамене — главата му почти изчезна в ризата — и се избута от стола. Усилието задейства пристъп на мокра

тютюнджийска кашлица. Винаги се радваше, когато дойде време да се сбогува с него. Той протегна ръка да вземе доклада.

— Трябва да го снимам. Ще ти го върна.

— Направи едно копие и за Грийн.

Спиър затвори вратата зад себе си и тя вдигна телефона.

— Мелани? Кажи на Джак Дийкън от болница „Мейфеър Грейс“, че искам да го видя. Ще ида с колата.

— Разбрах, инспекторе.

— Написа ли си домашното за пумата?

— Да.

— И?

Чу се шумолене на хартия.

— Пумите — Puma concolor — са големи жълтеникавокафяви или сивкавокафяви хищници...

— Само частта, която трябва да знам, Мел.

— Добре. Те се срещат в Онтарио, но можеш да ги видиш най-често на север оттук.

— Колко на север?

— Двеста-триста километра.

Хейзъл удари с върха на молива по полицейския си дневник.

— Добре. Тогава изпрати двама полицаи до Кихоу Ривър. Да разберат кой си е изгубил котенцето и да се погрижат Кен Лоунърган да се държи прилично. Но първо се обади на Дийкън.

Тя дръпна сакото си от облегалката на стола и излезе навън. Грийн още не беше дошъл, но едно непознато униформено ченге седеше на бюрото до това на Рей и чаткаше по клавиатурата. Тя се приближи и застана зад него. Той спря да пише и си сложи шапката. Изправи се и се обърна към нея с прибрани до тялото ръце.

— Познавам ли ви, полицай?

— Детектив Уингейт, госпожо — отвърна той. Размисли за шапката и я свали отново. — Инспекторе.

— Детектив кой?

Той се изкашля в ръката си. Приличаше ѝ на дългурест бойскаут — висок метър и деветдесет, с перушинеста жълта коса и лунички — сбъркал униформата си. Видя Рей Грийн да влиза през предния вход на участъка.

— Стой тук — нареди тя на младия полицай. Пресрещна Грийн на регистратурата. — Името Уингейт говори ли ти нещо?

Грийн се намръщи.

— Уингейт. Изскочило ли е отнякъде?

— Не точно — отвърна тя. — Но стои там с шапка, залепена на гърдите.

Той погледна над рамото ѝ.

— О, боже! — възкликна Грийн. — Уингейт. Тук ли е? Мислех, че ще дойде другата седмица.

— За какво, Рей? Купон ли ще правим?

— От 52-ри централен в Торонто. На мястото на Хънтър.

Полицаят се беше промъкнал боязливо до тях.

— Да — рече той, — 52-ри участък.

— Имаме заместник на Хънтър? — изуми се Хейзъл. — И как, по дяволите, стана това? Мислех, че Мейсън ни чака да измрем.

— Попълнихме нужните документи — отвърна Грийн. — Предполагам, че не е забелязал.

— Слава богу, че дясната ръка не знае какво върши лявата. Значи наистина си дошъл на работа при нас? — Уингейт се усмихна и Грийн му стисна ръката. Хейзъл огледа полицаия от главата до петите. Как хлапе на тази възраст беше успяло да стане детектив? Тя му подаде ръка и той я стисна със студена и леко влажна длан. Погледна табелката с името му и попита: — Как да ти викаме, Джеймс или Джим?

— Джеймс по-добре.

Върнаха се до бюрото на Грийн.

— Избрал си ужасен първи ден — рече тя. — Някой вече осведоми ли те?

— Чух по пътя. Трябваше да започна от утре, но реших да дойда и да видя дали не мога да помогна.

— Ясновидец ли си? — попита Грийн.

— Не, госпожо.

— Тогава и ти си в същия кюп като нас.

Стояха зад регистратурата, чувстваха се неловко сега, когато представянето беше приключило, и Уингейт хвърли поглед към заслона на бюрото си, но остана закован на място.

— Какво правехте на бюрото си, детектив Уингейт? — попита тя.

— Надявам се, че нямате нищо против, но помолих госпожица Картрайт да ми даде имейла на доктор Дийкън. Искам да му задам един въпрос.

— Изобщо нямам нищо против — усмихна се тя. — Боже, ще взема да ти викам „синко“, ако не внимавам. Той отговори ли ти?

— Не бях довършил имейла си. Искях да го попитам коя от раните според него е смъртоносна. Погледнах доклада на детектив Спиър, в който пишеше, че по нея имало кръв. Така че ми хрумна, че може би тя...

— Нито една от раните не е била смъртоносна, полицай — рече Хейзъл.

Уингейт бавно стискаше устни, докато накрая остана само тънка линия.

— Съжалявам — рече той, — не исках да избързвам.

Грийн отвори копието от своя доклад и го прегледа набързо.

— Как така не е умряла от раните си? — попита той.

— Била е вече мъртва, когато е започнал с издевателствата. Отровена е с гъба.

— Гъба ли? — повтори Рей Грийн.

Последваха Уингейт до бюрото му. Съобщението започваше с „Уважаеми господине“. Хейзъл видя четка за зъби до клавиатурата.

— Имаш ли къде да отседнеш, Джеймс?

— Хазайката ме очаква чак довечера.

— Значи дойде направо на работа?

— Има ли проблем?

— Няма как да те повиша по-рано от четвъртък.

— Госпожо?

— Има доста нестандартно чувство за хумор — отвърна Рей Грийн и се наведе над клавиатурата на Уингейт да изтрие обръщението, — което значи, че е трудно да разбереш кога да се смееш. — Изправи се и махна към екрана. — Джак Дийкън работи за нас, така че няма нужда от любезности. Просто казваш: „Джак“.

— Мисля да му пиша по-късно — отвърна Уингейт.

Беше сложил шапката на бюрото до клавиатурата, Хейзъл я взе и му я подаде.

— Кара ли ти се.

— Разбира се.

— Да се поразходим тогава. — Тя мина пред него и той я последва, но бързо се върна и хвърли четката за зъби в чекмеджето.

— Аз не съм ли поканен? — попита Грийн.

Тя се провикна към него през рамо:

— Свърши малко работа. Дай пример. Ще заведе новото момче до Мейфеър.

Караха на юг по шосе 41. Полета се простираха от двете им страни, кафявите стъбла на царевицата бяха прекършени. Детектив Уингейт стоеше като истукан на седалката и гледаше право напред. Мълчанието никога не беше притеснявало Хейзъл, но тя подозираше, че Уингейт проявява любезност, затова първа заговори. Попита го откъде е.

— Роден и израснал в Торонто — отвърна Уингейт. — Познавате ли града?

— Някои сгради.

— Не е лесно да ти хареса, освен ако не си израснал там.

— Надяваш се да си пробиеш път обратно?

— Просто искам да съм там, където ще съм най-полезен.

Тя го погледна.

— Добре. А какъв е истинският отговор?

Той срещна очите ѝ и тя видя смущение в неговите.

— Това е истинският отговор.

— Имаш скаутски значки, детектив Уингейт, нали?

Той се разсмя.

— Искате ли да отгатнете къде ги държа?

— В кутия от цигари под леглото?

— Майка ми ги пази. В плик в чекмеджето ѝ с чорапи.

Спомни си един от въпросите, които задаваха на кандидатите в академията. „Какви са отношенията с майка ви?“, това питаха мъжете. Защото от добрите синове ставаха добри ченгета. Рей Грийн ходеше на закуско-обяд с майка си всяка неделя. Отиваше с колата до Попларс да я вземе и я караше до Ривърсайд Хаус за мимози^[1] и палачинки. Тя беше единствената жена в живота му освен Мишел Грийн. Съпругата му нямаше от какво да се тревожи, ако не се брой суката да си омъжена за ченге с тъпия порок да залага на понита. Помъчи се да си

спомни въпроса, който я беше накарал да се замисли на нейното собствено интервю? Преди трийсет и две години. „Искали ли сте да имате семейство?“ Каза, че иска, и един от интервюиращите го беше записал.

— Май изобщо няма жени на твоята възраст в Порт Дъндас — рече тя. — Трудно ще е за млад човек да се задоми.

— Точно сега не ми е до това — отговори Уингейт. — Имам си достатъчно грижи.

— Остави ли момиче в Торонто?

— Не — отвърна той. — В момента нямам никого.

В болницата им дадоха табелки за посетители и доктор Джек Дийкън дойде да ги вземе от регистратурата. Жестикულიраше бързо и цялото му поведение говореше, че всеки момент трябва да бъде някъде другаде. Но в действителност беше търпелив и приятен. Хейзъл му вярваше.

— Спиър осведоми ли те? — попита той.

— Само за най-важното — отвърна Микалеф. — Искан пълна обиколка.

Дийкън ги поведе към мазето и ги вкара в моргата. Уингейт пъхна показалец под носа си.

— Можеш да си сложиш маска, синко, но няма да помогне.

Мястото миришеше на промишлени почистващи препарати и развалено месо, съвсем буквално. Дийкън им раздаде по чифт тънки сини ръкавици.

Делия Чандлър лежеше в бял чувал за трупове в метално чекмедже. Дийкън отвори чекмеджето с дрънчене и изкара металната количка под него, плъзна тялото отгоре и го докара на светло. Дръпна ципа и те видяха грубия шев, с който беше затворен трупът. Раната на врата беше защита по същия начин и покрита с хирургическо лепило. Тримата се надвесиха над нея и Хейзъл стрелна с поглед Уингейт. Явно се държеше.

— Добре, две неща — започна Дийкън. — Взехме проба от стъкловидното тяло и определихме, че смъртта е настъпила около пет вчера следобед. Причина за смъртта е силно отравяне на кръвта. Вече е била мъртва, когато се е опитал да ѝ отреже главата.

— Мислиш ли, че се е опитвал да ѝ махне главата? — попита Уингейт. — Да я вземе?

Дийкън потупа шева на гърлото на Делия Чандлър с опаката страна на обличения с ръкавица пръст.

— Разрезът на гърлото ѝ е хирургически — засяга трахеята и хранопровода при първото срязване; връща се още веднъж, за да го направи по дълбок, чак до гръбначния стълб. Мисля, че ако е искал трофей, е можел да си го вземе. Както и да е, разполагал е с всичкото време на света и не я е отрязал. Вижте това. — Той потупа с показалката си устата на Делия. Уингейт и Микалеф пристъпиха напред. — Вече се е вкочанила, но на местопрестъплението езикът ѝ е бил вдигнат нагоре и опрян зад зъбите. Хауърд каза, че сякаш е крещяла.

— Боже! — възкликна Уингейт.

— Искате ли да видите снимките? — Уингейт кимна, Джак Дийкън отвори папката на масата до него и извади наръч снимки. Издърпа една и я подаде на Уингейт. — Вкочаняването настъпва три или четири часа след смъртта. Започва от малките лицеви мускули и се разпростира надолу по тялото, трябва му близо дванайсет часа, за да приключи. После процесът се обръща и вкочаняването изчезва. Рядко могат да се видят схванати мускули в момента на смъртта, но това обикновено става при насилствена смърт — тогава се получават така наречените предсмъртни спазми и хората се вкопчват в неща като парапети, в косата на убиеца и така нататък. Но това — той потупа по снимката с показалката, — това в действителност е невъзможно. Дори и да крещиш, когато някой те прострелва в сърцето, пак падаш на земята и езикът ти излиза от устата, а три часа по-късно всичко започва да се вкочанява.

— Как е станало тогава? — попита Хейзъл.

— Само във филмите на ужасите виждаш лица, замръзнали от ужас. По принцип изражението на мъртвците е на пиянски ступор. Не си отварят устата и не си опират езика в зъбите.

Хейзъл усети, че се опитва да имитира устата на Делия.

— И какво става тук?

— За да я направи да изглежда така, убиецът е трябвало да изчака поне три часа и след това да държи устата и езика ѝ в това

положение, докато мускулите се стегнат. Трябвало е да стои близо четирийсет минути с пръсти в устата ѝ.

Хейзъл издърпа ръкавиците си, Уингейт я последва.

— Има още нещо — продължи Джак Дийкън и вдигна едната ръка на трупа. Задържа я високо, за да могат да я видят. Лявото кутре на Делия Чандлър беше счупено.

— Съпротивлявала ли се е? — попита Уингейт.

— Няма доказателства, че е станало при самозащита. Направил го е, преди да ѝ източи кръвта. Има следа от оток.

Хейзъл погледна отблизо другата ръка.

— Само едното.

— Само едното.

— Най-лесното за чупене — каза тя и Дийкън кимна.

Тримата гледаха втренчено ръката.

— Може би не е искал да усети болка — предложи Уингейт.

— Затова ѝ чупи пръста?

— За да се увери, че е заспала — каза той. — После я отравя, слага абоката в крака ѝ и започва. — Дийкън свали ръката на Делия и Уингейт погледна към новия си шеф.

— Значи го е било грижа? — попита тя.

Лекарят подкара тялото към дупката му в стената.

Пътуваха обратно към Порт Дъндас, радиото свиреше тихо, за фон на мълчанието им. Предполагането на детектив Уингейт, че е имало истинска загриженост в действията на убиеца, притесняваше Хейзъл. Това означаваше, че убиецът не е бил ядосан, нито воден от желание за отмъщение, или от омраза. Този вид убийци винаги грешаха. Страстите им ги водеха. Защо се бе опитвал да изкара, че е убил Делия Чандлър в пристъп на гняв? Делия вече беше погубена от рака. Дали явният акт на убийството беше упрек към болестта? Критика към подмолния начин, по който тя действаше? А устата, какво криеше тя?

— За каква „грижа“ говорим в случая? — попита Хейзъл.

Уингейт за пръв път отклони очи от пътя. Отбивката за Порт Дъндас приближаваше отдясно.

— Не биваше да се обаждам — отвърна той. — Не знам още нищо по случая.

— Знаете горе-долу толкова, колкото и всички нас, детектив. Добре е да мислиш на глас.

— Може случайно да е счупил пръста й.

— Наистина ли смяташ така?

Явно не му се искаше да отговори. Тя пое по отбивката.

— Не — каза накрая. — Според мен е владеел напълно положението.

— И аз така мисля — отвърна тя.

— Трудно е да разберем върху какво да се концентрираме — продължи Уингейт. — Отишъл е, за да й източи кръвта? Да я убие? Да я оскверни по някакъв начин?

— Може би всичко накуп — рече Хейзъл. Вземаше последния завой преди моста над река Килмартин.

— Няма да научим нищо, преди да имаме нов труп. За да видим дали се държи по един и същи начин с жертвите си. — Хейзъл стрелна с поглед новия си детектив. Той се размърда неловко. — Не ставаш толкова добър още от първия път — додаде той.

— Мислиш, че има и други жертви? Къде са?

— Наблизо. — Той се изкашля. — Повечето серийни убийци си набеязват територия и я разработват методично.

Устата й се отвори от изумление. Тя насила я затвори и насочи вниманието си към пътя.

— Едно е да мислиш на глас, но ми се иска изобщо да не беше казвал всичко това.

— Съжалявам — промълви той.

— Тоест, надявам се, че грешиш.

Спряха пред участъка в три следобед. Застъпваше новата смяна. Рей Грийн стоеше на задния вход с найлонов плик в краката и кръстосани на гърдите ръце.

— Какво е това? — попита Хейзъл, докато заключваше колата.

— Подарък — отвърна Рей. — За теб. — Тя взе торбата и извади една кутия. Беше мобилен телефон. Втрени се в него, все едно беше паднал от Луната. — Имаш двацет долара време за разговори при всяко зареждане. Само аз ти знам номера.

— Не искам мобилен телефон, Рей.

— Знам. Но имаш нужда от един. Ако имаше мобилен днес, можех да ти звънна на връщане и да ти кажа да ме чакаш в Чембърлейн. Общинската полиция там се е насрала.

— Искат подкрепление? Това е източната централа. Нямаме власт там.

— Малък участък е, има-няма три ченгета. Попитах ги защо не са се обадили в централата в Отава, но те били чули за Делия Чандлър и настояваха да идем. Имат местопрестъпление, което ми описаха като „изобретателно“.

Хейзъл погледна към Уингейт, лицето му остана безизразно. Искаше ѝ се да му каже да внимава какво си пожелава.

— Е, ние не можем — заяви тя на Грийн. — Кажи им да се обадят в Отава.

— Той е, Хейзъл.

— Не знаеш.

— Не знам — отвърна той и спря дотук, но тримата продължаваха да стоят и да се гледат. — Оттук до Чембърлейн е триста километра. Можем да сме там след два часа и половина.

Хейзъл връчи торбата с мобилния телефон на Уингейт и се запъти обратно към колата.

— Ами устата? — попита Уингейт.

— Знаеш ли старата поговорка: „Мъртвите не говорят“? — попита Грийн. — Дори и да говореха, този щеше силно да заеква. — Той последва Хейзъл до колата ѝ и отвори вратата отзад на Уингейт. — Спиър вече е тръгнал натам.

— И на Хауърд ли са се обадили? — удивено попита тя.

— Аз му се обадох. — Тя го погледна втренчено. — Познава Чандлър по-добре от всеки друг. Затова реших...

— Представи си, имаме нужда от Хауърд два пъти за четирийсет и осем часа — рече Хейзъл.

Грийн си закопча колана, докато тя излизаше от паркинга.

— Ето още един човек, който вече си обича работата.

Чембърлейн, 315 километра източно, се намиреше в края на окръг Ренфрю. Това бе стар промишлен град, превърнат в село със старовремски хотелчета и магазини за плетива. „Заспал“ беше

подходяща дума за него. Последната важна полицейска акция тук, за която Хейзъл можеше да си спомни, беше свързана с камион за доставки на сладолед със скъсан спирачен кабел, който се беше забил в театъра на Чембърлейн през 1986 година. Театърът воня на шоколад и ягоди целия сезон. Местните драматурзи пренаписваха пиесите си, за да включат ароматите, а режисьорът на „Ти си добър човек, Чарли Браун“, си беше позволил волността да накара актьорите наистина да ближат фунийки със сладолед.

Убийство в Чембърлейн?

Къщата на Майкъл Улмър се намираше встрани от главното шосе, на улица с добре поддържани морави и прясно боядисани капандури. Къщата беше оградена с жълта лента. Хауърд Спиър стоеше зад купчина листа и пушеше цигара. Беше седем вечерта.

— Цигарите ще те убият — рече Грийн.

— Поне мога да си избира смъртта.

Хейзъл му представи Джеймс Уингейт.

— Колко трупа си видял, Джим? — попита Спиър, докато стискаше ръката на младия мъж.

— Доста. Но никога два в един и същи ден.

— И ти си от Торонто?

— Представи си — отвърна Грийн, докато си сваляше шапката.

— Хайде да престанем да си мачкаме топките и да идем да видим жертвата.

— Рей е любител на празните приказки — рече Спиър, като им подаде латексови ръкавици. Кимна на един от криминалистите и мъжът отвори вратата.

Къщата беше тъмна и схлупена, основният етаж беше претъпкан с мебели в стил Армията на спасението. Нямаше две неща, които да си пасват. До стената на трапезарията имаше малък креват, мръсните чаршафи бяха дръпнати нагоре, а възглавницата бе цялата в петна, почти кафява на цвят. Спарен мирис на цигари се носеше из въздуха. Сгъваема масичка за хранене стоеше пред коженото кресло пред телевизора, а плотът ѝ беше колонизиран от шишенца с хапчета и овлажняващи гелове. Огромна кутия с двупластови хартиени кърпички бе закрепена на подлакътника на креслото.

— Искам ли да знам какво общо имат овлажняващите телове с хартиените кърпички? — попита Грийн.

Хейзъл го стрелна с поглед.

— Суха кожа и хрема, Рей. Не се замисляй толкова.

Качиха се по стълбите. Неколцина следователи се разхождаха из коридора и надписваха пликове с ципове, в които опаковаха най-различни неща, като в общи линии се мъчеха да избягват една от спалните. Просветна светкавица на фотоапарат и се чу контролното писукане на батерията.

— Насам, детективи — провикна се един от мъжете и те последваха гласа към голямата спалня.

Тук горе беше доста по-чисто и по-лесно се дишаше. Щорите бяха спуснати. На леглото лежеше фигура, слабо осветена от настолната лампа, която хвърляше жълта светлина.

— Как се казвате, полицаи?

— Матисън.

— Трябва ли да е толкова тъмно тук, полицаи Матисън? — попита Хейзъл.

Мъжът го прие като заповед и светна лампата на тавана. Светлината изпълни стаята и тялото изскочи пред очите им.

— По дяволите! — извика Грийн и инстинктивно отстъпи назад.

Единствено Уингейт се приближи до леглото. На него лежеше обезобразеният труп на Майкъл Улмър.

— Много зле ли беше?

— Не чак толкова, колкото сега — отвърна Матисън. — Взимаше някакво лекарство, казваше се „Ановекс“, плюс разни други работи за мускулите и така нататък. Детектив Спиър казва, че вероятно е имал множествена склероза.

Рей Грийн най-накрая пристъпи напред.

— Горкото копеле.

— Чудя се как се е качил по стълбите. Проходилката му още е на долния етаж — каза Уингейт.

— Качил го е на ръце? — предположи Грийн с повдигане на вежди. — Доста грижовен убиец.

Хейзъл стрелна с поглед новия си детектив и Уингейт не обели нито дума повече. Теориите му трябваше да изчакат по-подходящ момент.

Улмър беше покрит с одеяла, сякаш спеше. Имаше издутината там, където ръцете му бяха кръстосани на гърдите. На чаршафа имаше два

огромни кървави кръга.

— Може ли да го отвиете? — попита Хейзъл и полицаят отметна тежките одеяла. — Боже!

Ръцете на Улмър бяха като два балона, пълни с кръв. От дърпането на завивките те се разтредоха като желе. Убиецът ги беше млатил с чук. Но жестокостта към ръцете на Улмър беше нищо в сравнение с проявената към главата му. Устата му беше напълно разбита и горната половина на челюстта му се извисяваше като купол над кашата от зъби и плът. Убиецът беше накълцал очите и беше разкъсал странично очните кухини, разтваряйки главата като капак на кутия от двете страни на лицето. После беше изтърбушил черепа му.

— Не пипа много нежно, а?

— Криминалистите свършиха ли? — обърна се Хейзъл към полицаѝ Матисън.

— Не знам дали някога ще могат да приключат, но всичко е заснето и проверено за отпечатъци. Чакахме ви, за да го приберем в чувала.

— Прибирайте го тогава и го махайте оттук. Къде е линейката?

— Чака в уличката. Решихме, че е най-добре да го изкараме през задния вход.

— Добра идея.

Грийн издърпа ръкавиците си с отвращение и ги хвърли в коридора.

— Сменя ли да попитам дали някой е видял нещо?

— Говорихме с част от съседите, никой нищо не знае. Но още не сме разпитали всички.

— И кой ви се обади, момчета?

— Полицаѝ Деграф получил обаждане преди обед. Казва, че Улмър имал час с човек от социални грижи в единайсет, но не отворил вратата.

— Кой се е обадил?

— Можем да разберем, ако искате.

— Не попитахте ли? — попита Грийн невярващо.

— Казал, че Улмър понякога проспивал часовете си.

— Но се е обадил в полицията? Щом се е случвало често, защо ще ви се обажда?

Матисън пристъпи от крак на крак.

— Не знам. Може би не е искал да се връща, за да го проверява пак. Пратихме кола в три.

Грийн поклащаше удивено глава.

— Явно не сте искали да прекъснете дрямката му.

— Имаме ли запис на обаждането? — попита Хейзъл.

Полицаят заби поглед в земята.

— Съжалявам, капитане. Нямаме навика да записваме. И беше толкова бързо...

— Кой е началникът ви?

Матисън се наклони леко назад и погледна през вратата. Всички се извърнаха, но навън нямаше никого.

— Между началници сме — рече той. — Шефът ни се пенсионира миналата година. На седемдесет и четири години. От източното централно управление ни обещаха нов човек до края на лятото, но знаете как стоят нещата.

Тя със сигурност знаеше. Дали централното управление планираше да остави всички участъци северно от Торонто без ръководство? Големи икономии се правеха по места, където населението не беше толкова многобройно, че да вдига шум.

— Значи сте само двамата с Деграф.

— Имаме още двама доброволци.

— Мили боже! — възкликна Хейзъл. — С едно сбиване в бар не можете да се оправите.

Матисън изглеждаше глупаво.

— За късмет тук нещата са доста спокойни. Не е като в Отава, нали знаете.

— Както и да е, дай да разкараме този човек оттук.

— Да, госпожо. — Изглеждаше доволен, че напуска стаята.

Хейзъл се обърна към Уингейт, който още стоеше надвесен над леглото. Грийн вече беше слязъл на долния етаж.

— Къде е загрижеността в този случай, Уингейт?

— Външният вид лъже.

— Аха.

Детектив Уингейт се наведе към трупа.

— Според вас кръвта различна ли е на цвят?

Хейзъл погледна от мястото си.

— А според теб?

— Артериалната и венозната кръв са различни. Заради кислорода венозната кръв е по-червена. Артериалната кръв е по-тъмна. Сравнете кръвта по главата му с тази по ръцете.

Погледна по-отблизо. Кръвта по ръцете на Улмър наистина изглеждаше по-ярка.

— Това е за Спиър. Кажи му го.

Двама полицаи с черен чувал за трупове се появиха на вратата. Хейзъл ги пусна да влязат и Уингейт се дръпна назад, докато слагаха чувала до трупа.

— Какво мислите, че не иска да забележим? — попита той.

— Защо мислиш, че се опитва да каже нещо на някого?

— Опитва се да направи убийствата да изглеждат такива, каквито не са.

Единият понечи да вдигне ципа.

— Последен поглед? — попита той. Улмър лежеше вътре вкочанен, гръдният му кош беше почти син, с тъмна подкожна линия от кръвонасядането. Приличаше на нарисуван с лилав тебешир контур.

— Мисля, че приключихме тук — рече Хейзъл.

Полицаят затвори чувала над разбитата глава на Улмър.

— Никой не ме е питал — рече той, — но човекът, който го е направил, е бил адски ядосан. Психопат или не, явно е изгубил самообладание.

— Убеден съм, че грешиш — отвърна детектив Уингейт.

Откриха Грийн на моравата отпред, дърпаше жадно от цигара, заета от Спиър. Уличните лампи вече бяха запалени. По асфалта имаше светли кръгове.

— Десет години не съм пушил — рече Грийн, като обърна пламъчето и го погледна.

Спиър им предложи пакета, но те отказаха.

— Значи същото — каза Хейзъл. — Жертвата отваря вратата, пуска убиеца вътре. Нали така? Няма следи от борба. Убиецът вероятно отнася жертвата горе и я слага в леглото. Улмър му позволява.

— Може би тези хора си поръчват един вид смърт, а получават друг — рече Грийн. — Или получават тази, която искат, а после

убиецът се развилнява или защото може, или защото си мисли, че няма да го хванат, понеже убийствата не могат да бъдат свързани.

— Две жестоки убийства през два дни, на триста километра едно от друго?

— Може да знае в какво състояние е полицията в тази част на провинцията — рече Грийн. — Така като гледам. — Смачка цигарата с крак. — Боже, имат две ченгета, които живеят под един покрив и пишат глоби за паркиране.

Хейзъл хвърли поглед към Уингейт, той гледаше тревата.

— Е, имаш и периметъра вече, Джеймс.

— Какво означава това? — попита Спийър.

— Серийните убийци — тихо отвърна Уингейт, сякаш нещо го болеше — обикалят определен район.

— Същото правят и млекарите — каза Грийн. — Както и да е, едно знаем със сигурност. Ако е същият човек, отправя се на изток.

[1] Коктейл от шампанско и портокалов сок. — Б.пр. ↑

6.

Сряда, 17 ноември, 8:30 ч.

Саймън излезе от реката, качи се на брега и дръпна бялата хавлиена кърпа, която беше метнал върху един камък. Косите лъчи на слънцето не предлагаха много топлина, но след като се избърса, той се изправи на пясъчния бряг и се обърна със затворени очи към светлината, докато не усети как тя прониква в него и отмива онова, което течащата вода не бе отмила.

Предишната сутрин си беше направил лагер близо до източната граница на Квебек. В тези гори можеше да попълни част от запасите си въпреки късния сезон. Източните провинции бяха по-добър източник за някои мъхове и лишеи, които не се намираха в такова изобилие на запад. Змийски мъх и *Asclepias*^[1]. Преброди гората за семена, билки и гъби. Предишната вечер имаше невероятния късмет да открие гнездо от *Laetiporus cincinnatus*^[2], гъба, глупаво наричана „горско пиленце“ от хората, които не можеха да се наслаждават на храната такава, каквато е. И макар че обикновено не ядеше гъби, беше доста отслабнал от напрежението напоследък и трябваше да даде на стомаха си нещо, което да смели. Опече голямата туфа гъби на открит огън и се наслади на твърдото им месо, ухаещо на гора.

Скоро отново щеше да е близо до океана — бяха минали почти два месеца, откакто беше напуснал Тихия океан и се беше отправил на път — и щом стигнеше бреговете на Атлантика, щеше да се поглези с риба. Ядеше месо веднъж годишно (скришно, тъй като брат му не разрешаваше) и за времето, което бе прекарал в пущинака в покрайнините на Порт Харди, високо в планините на остров Ванкувър, си беше позволил да се облажи само по време на миграцията на сребрилата съомга. Беше уловил една женска насред пътя ѝ към местата, където си хвърляха хайвера, и я изяде сурова, с костите, хайвера, всичко, на самия бряг на реката. Едно време обичаше да усеща силата на животното в себе си, заплепен от сляпата безусловна вяра, която тези създания показваха по време на жизнения си цикъл:

връщаха се да умрат там, където бяха родени, без да съзнават пътя си, но следвайки го неотклонно така, както океанът биваше привличан от Луната. Седмицата след тези пиршества усещаше как плътта им се движи из неговата, подскача из кръвта му на приливи и отливи.

Стигна до тази част от Квебек, без да спира никъде. Беше получил молби на френски от различни части на провинцията, но въпреки че бе учил романските езици, френският му беше лош. Безпрепятственото общуване беше от първостепенно значение в това начинание и той не можеше да рискува да каже нещо неправилно или да не разбере какво му казват. Затова беше загърбил всички молби от Квебек, освен една, и тя беше от малко градче нагоре по река Сейнт Лоугън, наречено Авр Сен Пиер. Трябваше му ден и половина, за да прекоси Квебек, мина по шосе 117 и после по шосе 113 през Шибугаму, докато магистралата не го отведе обратно към река Сейнт Лоурънс. Имаше предчувствие, че са го забелязали, понеже знаеше, че спирането му в Хамбър Котидж не беше много разумно. Беше призван да се грижи за просителите, а не за изпадналите в нужда и господ му беше свидетел, че имаше много хора, които биха се възползвали от ритуалите му. Все пак той беше човек с милостива мисия и ако Бог му изпратеше дете, нуждаещо се от преобразяване, не можеше да откаже. Радваше се на възможностите си, но не искаше да го спрат, преди да си е свършил работата.

А неговото Велико дело беше почти завършено. Имаше четирима мъже и жени в края на тази могъща верига, които чакаха да изиграят малките си роли в нея. Колко ги обичаше заради търпението им, готовността им. Нямаше да разочарова никого от тях, дотук не се беше провалял.

Върна се към годините, които с брат му бяха прекарвали в Порт Харди, и макар че тогава му се струваха години на смут и съмнение, сега този период от живота им му изглеждаше като обвит в нещо. Кристалната форма улавяше светлината и ядрото, което представляваше той самият, създадено в онези години, блестеше вътре. Двете бяха едно цяло. Знаеше, че този кристал е батерията му. Този образ на самия него, който съдържаше силата от съществуването на брат му, го зареждаше сега, позволяваше му да продължава напред през страната, почти без сън и храна, един изпосталял, осъзнал се пророк. Когато стигнеше до края на пътя си в Нюфаундленд, след по-

малко от десет дни, щеше да извърши последния подвиг в своя поход. И този кристал щеше да се пръсне и да разнесе светлината му сред звездите.

Моли се до палатката си в гъстата гора северно от Авр Сен Пиер. Разстла снимките си върху осветената от пламъците трева и ги подреди — петнайсет фигури, оставаха още четири. Общо деветнайсет, частици от едно цяло, което не можеше да бъде направено без тези молби, без тези просители. Благодарни на Всевишния, че му позволява да стигне до този ден.

Тревожеше се, че последните мъже и жени може да са загубили силите си по време на чакането. Вече беше изгубил двама пътъом, един възрастен мъж в Кенмор и една жена в Уауа. Беше ги заменил с единствените двама души от списъка с чакащи.

Прекара цял ден и цяла нощ в гората, за да възстанови силите си и да си почине. Денем се хранеше, къпеше и молеше. Нощем чуваше живата гора наоколо, зверовете усещаха присъствието му, но не се страхуваха от него, не се плашеха. Слушаше безбройните прибежки около палатката си, звука от зоркото спотайване по клоните над него, и се чувстваше част от нея — още едно животно в убежището на собствената си бърлога.

След като се облече и събра палатката, отиде в Авр Сен Пиер и провери в главната пощенска станция дали има поща. Беше сряда, 17 ноември, осем часът сутринта. Имаше писмо с потвърждение от госпожа Ягнема, което гласеше, че иска да се види с него, както беше уговорено. Но в уговорката не влизаше, че дъщеря ѝ, някоя си госпожица Сесил Ягнема, щяла да присъства, за да му помогне и да му окаже съдействие. Саймън особено внимателно подбираше домакините си сред многото мъже и жени, които отговаряха на определен профил. Първо и преди всичко, трябваше да живеят сами. Второ, трябваше да са наясно, че церемонията, в която се включват, трябва да се състои в пълна секретност. Не беше тайна нито за него, нито за домакините му, че това, в което се замесваха, беше незаконно според всички закони, освен този на Господ. Ако го спрат, участието им щеше да е напразно. Да кажат на някого за него, или още по-лошо, да включат някой друг в плановете му, беше основание за разваляне на

уговорката. Веднъж, в самото начало (при третото му посещение), когато пристигна пред апартамента, видя два чифта обувки с различен размер на изтривалката пред вратата. Просто се обърна и си тръгна (макар че по-късно се върна, непоканен и доста ядосан, и го направи, без да се церемони). Сега поне госпожа Ягнема го беше предупредила. Не беше поискала разрешение, но честно му беше казала какво възнамерява да стори. Това му позволяваше да обмисли възможностите си. И понеже след това му оставаше да се отбие само на още три места, реши, че е разумно да приеме.

Имаше уговорка да се види с жената в шест часа, но колкото и да мразеше да се отклонява от плановете си, щеше да иде сега. Последва указанията към къщата ѝ на един хълм, извън града. Беше скромна хижа, заобиколена с борове, и докато се приближаваше, видя, че от комина се издига тънка струйка дим.

— Подраних — рече той, когато тя откряна вратата и погледна зад него, да види придружава ли го някой. После му отвори. Беше на около шейсет години, цялата в бяло: бяла коса, бял плюшен халат, кожата на лицето ѝ — бяла, като люспи лук. Наведе се да напише нещо в бележника, който носеше.

Получихте ли писмото ми?

— Получих го. И идвам да ви помоля да размислите — рече той, застанал в коридора ѝ с шапка в ръка. Беше оставил чантата си в колата. — Не мога да направя това, за което ме молите, не може да има свидетел.

Госпожа Ягнема му махна да влезе в къщата. Рак на гърлото я беше оставил без ларинкс и без голяма част от езика ѝ. Имаше стома в основата на шията, откъдето можеше да се храни с течна храна. За него тя беше граничен случай. Болестта я беше увредила толкова много, че лекарите бяха премахнали говорните ѝ органи и тя вече не беше непокътнато цяло. Оправдаваше посещението си при нея, понеже смяташе, че гласът ѝ може да бъде изкаран по начин, по който медицината изобщо не би си представила. Липсата на език беше прелюдия към чудо. Но знаеше, че предизвиква съдбата, като идва при тази жена, и страховете му бяха основателни. Тя беше престъпила споразумението им и го беше принудила да наруши графика си. Не беше доволен. Заведе го в кухнята и сложи чайника да заври. Къщата не бе толкова чиста, колкото му се нравеше; щеше да има много малко

време да почисти, след като я довършеше, и трябваше да се погрижи да се отдалечи достатъчно от мястото, преди дъщеря ѝ да пристигне в два часа. Ако обаче Сесилия Ягнема се появише, преди да е свършил, той беше решил какво да направи. Гладис Ягнема седна срещу него на масата и започна да пише на едно от тестетата с листчета, които бяха пръснати по всяка равна повърхност в къщата.

Изглеждате така, както си ви представях.

— Строг?

Благ, написа тя. Дръпна листчетата и продължи: Не искам да съм сама, когато това стане. Дъщеря ми разбира. Ще бъдете в безопасност, дори и когато тя е тук.

— Не мога, Гладис. Това е нещо лично. Между теб, мен и Господ. Никой друг не е поканен. Ще разбере, ако не искаш да продължиш. Мога да намеря някой друг.

Тя сякаш малко се отчая. Съдейки по вида ѝ, ако живееше малко по-далече и беше предпоследната или последната му визита, щеше да умре, преди да го дочака.

Добре, написа тя. Но искам да ѝ оставя писмо. Ще го напиша и после можем да започваме.

Той се пресегна и сграбчи ръката ѝ, тя го погледна и се усмихна изнурено.

— Направи го тогава — рече той, изражението му остана непроменено. — Ще си взема нещата, а ти можеш да напишеш това, което искаш.

Тя кимна признателно и по бузите ѝ се стекоха сълзи. Наведе глава и започна да пише: *Моя любима Сесил.* Остави я да продължи. Навън, в колата, дръпна лоста и извади чантата от багажника. Движенията му бяха резки. Дръпна вратата на хладилника и провери кабела.

При нито едно от посещенията си не беше притискан от времето, а сега за по-малко от два часа трябваше да свърши всичко. Уговорката беше доста неудовлетворителна и ако дъщеря ѝ се появише по-рано, той щеше да си изцапа здраво ръцете. Влезе в къщата и видя жената, приведена над писмото. Чайникът вече вреше. Никога не беше отказвал милост, но ако някой от просителите му си беше заслужил грубо премахване, това беше Гладис Ягнема.

— Трябва отново да те попитам, Гладис. Искаш ли да продължиш нататък?

Тя бутна настрани писмото и написа: *Да*, после дръпна недовършеното писмо към себе си.

— Смятай се за щастлива, че искам да го направя въпреки всичко — рече той.

Чайникът свирна и Саймън го вдигна от огъня над главата на госпожа Ягнема. Тя се обърна при звука на завиращата вода и погледна нагоре навреме, за да види как струята вряла вода се излива върху ѝ. В уплахата си се наведе напред и Саймън изля димящата течност върху бялата коса и надолу по врата ѝ. Скалпът ѝ мигновено оживя, сякаш гнездо змиорки се раздвижи бясно върху главата ѝ. Госпожа Ягнема се дръпна и политна назад със стола. Стовари се на пода с трясък — той чу дрезгавия шепот, който излизаше от разбитата ѝ уста — обърна я грубо по гръб, после я притисна към бюфета с крак върху гърдите. Изля водата върху stomата в основата на гърлото ѝ.

— Знаеш ли какво значи уговорка, Гладис? — Тя се гърчеше под крака му, розова димяща пяна струеше от устата и ноздрите ѝ. След минута беше мъртва. Плътта около кръглия отвор бе сварена до прозрачно розово.

Сега щеше да има нужда от лед, за да си свърши работата. Сложи чайника отново на печката и се помъчи да намести тялото на госпожа Ягнема на стола. Очите ѝ още бяха отворени и нямаше да се затворят, тънките мускулни влакна вече се втвърдяваха. Имаше само една формичка за лед в камерата, той я огъна, извади дванайсетте кубчета и натъпка пет от тях в устата ѝ. Горещината вътре стопи незабавно леда и той сложи нови кубчета, докато челюстта ѝ започна да се стяга. Зарови в чантата си, извади лист хартия и го погледна. Устата ѝ вече леко се беше закръглила. Пъхна палец зад долните зъби и дръпна челюстта надолу. Студена вода потече по кокалчетата му. Челюстта ѝ искаше да се затвори, но той я стискаше здраво, докато не остана доволен от мускулите на мандибулата ѝ. С другата ръка натисна корена на езика ѝ назад и нагоре в устата. Усещаше как мускулите се втвърдяват, сякаш я извайваше — всъщност точно това правеше, в момента на смъртта ѝ я превръщаше в произведение на изкуството.

Трябваша му деветдесет минути, докато устата застане в желаното положение. Засне я с полароида и изчака да види как лицето

й се появява от неясния мрак в бялата рамка, уплашените й, оцъкдени като белтък очи изплуваха през мъглата към него. Втречени завинаги в неговите.

След като почисти набързо и източи кръвта й, се върна в колата и отключи хладилника на минибара. Отвори вратичката. Беше напълнил една от полиците с парчета камфор, за да прикрие миризмата — дори и в хладилник, след известно време кръвта започваше да мирише. Вече се беше научил да не си съдържа дъха: жреците не отвързват поглед в мига на върховно жертвоприношение. Извади един от бурканите, отвори го и изпълни дробовете си с мириса на гнилоч. Потопи потира си в него. Занесе го в къщата, където госпожа Ягнема седеше във вечен покой, и изля съдържанието на потира върху попарената й глава.

— Благославям те — рече й той. Черна гъста кръв покри лицето й и бавно се стече по предницата на плюшения халат. — Вече си в хора, Гладис Ягнема, добре дошла!

Прибра писмото до дъщеря й от масата и бързо претърси къщата за писмата си до нея. Беше казал на всичките си домакини да държат кореспонденцията му на едно място, откъдето да може да я вземе накрая. И тук, както и във всички останали къщи, откри писмата там, където беше наредил на госпожа Ягнема да ги държи: в малка кутия в някое чекмедже на скрина в спалнята й, затиснати с дълъг груб черен камък. После се качи в колата и продължи на изток.

[1] Млечка. — Б.пр ↑

[2] Сярна гъба, месото й наподобява пилешкото. — Б.пр. ↑

7.

Понеделник, 15 ноември, 7:30 ч.

Хейзъл Микалеф се загледа в овесените си ядки. И те я погледнаха. Примири се, взе лъжицата и започна да се храни. Храна за коне, помисли си тя. Майка ѝ седеше отсреща по пенъоар на точки, късата ѝ коса стърчеше във всички посоки. Беше седем и половина сутринта под сиви ноемврийски облаци. Хейзъл искаше да се върне в леглото.

— Мислиш ли, че си отслабнала? — попита майка ѝ.

— Не съм си доспала.

— Мисля, че си отслабнала. — Зае се отново с вестника си. „Торонто Стар“. След малко рече: — Значи си сигурна, че онзи мъж е убит от същия човек?

— В нищо не съм сигурна, майко. Знаем само, че имаме два трупа на триста километра един от друг. За нас тук, горе, това е модел.

Майка ѝ вдигна първия раздел на „Стар“.

— Там, долу, си е било обикновен уикенд.

— Рей смята, че той пътува. Убиецът. От изток на запад.

— Трябва ви трети труп за доказателство.

— Знам.

— Докато бях кмет, иммахме само едно убийство. Един мъж уби жена си.

— Джералд Клип шоу.

— Спомняш си. — Майка ѝ се усмихна, сякаш Хейзъл си беше спомнила за рождения ѝ ден. — Наръга я в сърцето и после се появи в участъка с ножа. Разплакан. За един час всичко беше ясно.

— Ах, в добрите стари дни нещата бяха толкова по-прости! — Изяде още една лъжица от блудкавите овесени ядки. Вече си представяше какво ще си поръча в „Лейдимен“. Хич не ѝ се ходеше на работа тази сутрин. Мълвата за убийството на Улмър беше стигнала до Порт Дъндас и тя беше сигурна, че Горд Съндърленд ще я потърси днес. Снощи ѝ се бяха обадили от телевизионен канал в Мейфеър —

щом като новината беше изминала половината път до Торонто, скоро щеше да измине и останалия. Трябваше да я забави колкото се може повече. Инстинктивно усещаше, че изходът в случая зависи от това полицията да запази разследването в тайна и така да затвърди чувството за непобедимост у убиеца. Той би изчезнал при първия признак на опасност. За това говореха търпението и подготовката му. Да чака още един труп бе пълна лудост, но се опасяваше, че е неизбежно.

— По-добре да вървя — рече тя. — Гледай да не вдигаш телефона днес.

— Искаш да заключа вратите и да лежа в леглото с юргана до брадичката ли?

— Не, просто не говори с непознати.

— Ще играя на рум с Клара и Маргарет сутринта. Ще се скрием заедно под масата, ако искаш.

Хейзъл седна на пейката в преддверието и се наведе да си обуе ботушите. Усети познатото бодване в кръста, болката се разпростря като електрошок по хълбока. „Майка ми може още да скача овчарски скок, ако реши, а аз рухвам на шейсет и една.“

Майка ѝ се зададе по коридора с нещо увито в оризова хартия.

— Какво е това? — попита Хейзъл.

— Нещо да ти повдигне настроението, миличка. — Хейзъл вдигна нагоре малкото пакетче. Вътре имаше препечена филийка. Помириса маслото.

— Ти си мила стара дама — рече тя. Целуна майка си по челото — аромат на розова вода — и се запъти към колата си.

Пресконференцията беше в понеделник. Редколегията на „Уестмюр Рекърд“ сигурно се беше трудила събота и неделя, за да пренареди днешното издание на вестника, и тя изобщо не се съмняваше, че Съндърленд хич няма да е доволен, че му е отказала лична среща. Хейзъл се усмихна вътрешно на невинната си измама. Заблуда, така обичаше да го нарича. Но кой беше Горд Съндърленд, та да си мисли, че има право на каквото и да било? Интересно ѝ беше какво ще каже вестникът за Делия Чандлър. Отби при „Стоп енд Гоу“ и си купи един. Първата страница и двете вътрешни страници за

местни новини бяха пренаредени, за да отразят убийството на Делия. Викторините и коледните венци трябваше да почакаат някой беден откъм новини ден. Снимка на Делия, правена през последните три или четири години, беше поместена на първа страница под заглавие: ЖИТЕЛКА НА ПОРТ ДЪНДАС УБИТА В ДОМА СИ. Първата страница беше реклама на изчерпателния репортаж за убийството плюс уводна статия. Нямаше никакви подробности за смъртта на Делия, което означаваше, че участъкът беше още здраво запечатан, но свидетелят, който беше видял „непознатата кола“ на Тейлър стрийт, сега твърдеше, че била последен модел черен форд седан. Интересно какво може да направи микрофона с изневеряващата памет, помисли си Хейзъл. На вътрешните страници имаше снимка на Делия от 60-те години. Беше доста хубава, устните ѝ бяха потъмнени. Старите фотографии можеха да те накарат да съжалиш всекиго. Тези невинни лица, които не знаеха какво ги чака. Ето я и Делия, не знаеше, че четирийсет години по-късно ще лежи мъртва на канапето си с почти напълно отрязана глава. По-добре да не знаеш, рече си Хейзъл, и потръпна, като се сети, че в неизвестността на собственото ѝ бъдеще влиза първо смъртта на майка ѝ, а после и нейната.

Промъкна се в участъка през задната врата, за да избегне малката агитка от представители на местната преса, която сигурно се бе събрала на стъпалата отпред. Махна на Мелани да дойде при нея и затвори вратата, щом асистентката ѝ влезе.

— Вече имам мобилен телефон — каза тя.

— Това наистина е чудесно — отвърна Картрайт.

— Ти и Рей ще имате номера. Никой друг. Никакви репортери, майки, никой. Ясно ли е?

— Има ли нещо друго? — попита Картрайт.

Хейзъл извади телефона от джоба на жилетката си.

— Искам да ми покажеш как се говори с това чудо. — Картрайт се усмихна леко. — Ще изтрия самодоволното ти изражение, госпожичке.

— Трябва първо да го включиш.

— Покажи ми.

Мелани Картрайт взе телефона и натисна копчето за включване.

Всички в участъка държаха вестника. Хейзъл излезе отпред и един от дежурните полицаи вдигна броя и рече:

— Явно още сме на началното квадратче.

Хейзъл дръпна вестника и го вдигна.

— Вероятно и вие сте толкова шокирани, колкото останалите читатели на „Уестмюр Рекърд“, че в нашето заспало малко градче е станало убийство. Но за разлика от хората, ние не черпим новините си от вестника, колкото и да е изкушаващо. И така, кои от вас в тази стая са говорили с репортери? — Никой не вдигна ръка, но всички се огледаха; приеха, че въпросът ѝ означава, че някой я е прескочил. Но вместо това Хейзъл им се усмихна. — Точно така. Никой не е говорил. И никой няма да говори. Затова искам да видя всички броеве на „Уестмюр Рекърд“ в кошчето. Няма какво да ни каже и не искам да обърквате фактите със спекулациите на хората.

— Инспекторе — рече Аштън, чийто вестник беше взела. — Всъщност търсех хладилник втора ръка. Моят се скапа.

Тя му върна вестника.

— Ейдриън може да си купи нов хладилник, но останалите... — Всички в стаята станаха като един. — Грийн, Уингейт: искам да ви видя в заседателната зала, когато свърша с ордите. Хауърд Спиър ще пристигне всеки момент. — Двамата детективи кимнаха. — Ще се върна след десет минути.

Позна Пол Гарланд от седмичника „Дъблин Леджър“, Патриша Уорън от „Бийтън Адвайзър“ (месечно издание) и двама млади репортери незнайно откъде. Подозираше, че може да са от кабелната телевизия в Мейфеър. Но Горд Съндърленд го нямаше никакъв.

— Ще изчакаме малко — рече тя и Гарланд вдигна ръка.

— Има ли възможност да влезем вътре? Тук е средата на ноември.

— И вътре е средата на ноември.

— Но е по-топло.

— Няма да се бавим — рече тя, — а и хората ми са доста заети с разследването, както можете да си представите.

— Имате ли някакви следи за убийството на Чандлър? — попита едното хлапе.

— Кой сте вие? Не съм ви виждала.

— Алекс Финч и Джанет Търнър. — Джанет помахаштеснително. — „Си Кей Би Еф“, Мейфеър. Чух, че непозната черна кола е забелязана на Тейлър стрийт в деня на убийството.

— Първо — заяви детектив-инспектор Микалеф, — тук съм да направя изявление, не да отговарям на въпроси. Второ, ако събирате фактите от вестника, трябва да знаете, че нищо от прочетеното в днешния брой на „Уестмюр Рекърд“ не е основано на изявления, направени от полицейския участък в Порт Дъндас.

— Значи не е имало кола?

— Ето изявлението. — Тя извади лист от папката и го вдигна пред себе си. Вятърът духна единия ъгъл и сгъна листа на две. — „В събота, 13 ноември, тялото на Делия Чандлър, на осемдесет и една години, беше открито в дома ѝ. В момента полицията на Порт Дъндас, съвместно с екип от Мейфеър, под ръководството на централното регионално полицейско управление, провежда цялостно разследване. В интерес на разследването не можем да навлизаме в подробности по случая; въпреки това ще осведомяваме гражданите за тях, когато станат достъпни. Предварително ви благодаря за разбирането.“ Нашият служител, отговарящ за връзките с обществеността, полицай Ейлин Бейл, ще излезе след малко с копия от изявлението, ако искате да получите по едно. — Огледа насъбралата се тълпа. Очите им бяха напълно безизразни. Патриша Уорън погледна записките си.

— Инспекторе?

— Да?

— Можете ли да потвърдите, че Делия Чандлър е била убита?

— Дали мога да го потвърдя?

— Да, можете ли да го потвърдите?

— Не четете ли „Уестмюр Рекърд“?

— Да, но вие казахте...

— Да — отвърна Хейзъл Микалеф. — Била е убита. — И без да обърне внимание на другите три ръце, тя се обърна и влезе в управлението. Полицай Бейл чакаше с тънък наръч фотокопия в ръка. — Очакват те, Ейлин. Определено изгарят от нетърпение.

— Благодаря, капитане.

— Винаги.

— Капитане? — Хейзъл спря и се обърна към нея. — Те просто си вършат работата.

— Те са канибали в панталони, Ейлин. Питай майка ми за това някой път. — Полицай Бейл сведе поглед към пода. — Нещо друго?

— В момента не.

Хейзъл обърна листа върху статива. Рей Грийн, Джеймс Уингейт и Хауърд Спиър седяха до масата с чаши кафе.

— Ще преговорим какво знаем и после ще решим какъв е най-добрият ни ход. Рей, ти започни.

Грийн си отвори бележника и прелисти няколко страници назад.

— Имаме два трупа. Единият в Порт Дъндас, другият в Чембърлейн, на триста и петнайсет километра разстояние. Първата, Делия Чандлър, е била убита някъде след четири часа в петък, 12 ноември. Бяла, осемдесет и една годишна жена. Била е силно упоена, умъртвена, след което голяма част от кръвта ѝ е източена. Убиецът е прерязал гърлото ѝ след смъртта. Според доклада на доктор Дийкън устата ѝ е била пипана след смъртта. Има и един счупен пръст.

— Детектив Уингейт има теория за това — обади се Хейзъл, докато записваше бързо подробностите на статива, — която засега ще запази за себе си. — Уингейт се усмихна измъчено. — Доказателства, Хауърд?

— Открихме отпечатьци по вратата, които принадлежат на жертвата и на Боб Чандлър. Предполагаме, че убиецът е носел ръкавици, защото в къщата няма други отпечатьци. На килима от вътрешната страна на вратата има частична следа от обувка, според която убиецът носи 44-ти номер. Но това не е окончателно. Няма влизане с взлом, както вече беше установено. Нито следи от борба...

— Да не забравяме, че на мястото нямаше и едно петънце — каза Хейзъл. — Или Делия е почистила преди пристигането на госта, или самият убиец е заличил следите си. Джак Дийкън твърди, че вероятно е останал поне три часа в къщата след смъртта ѝ. И да е имало борба, разполагал е с достатъчно време да заличи всички следи от нея.

— Добре — рече детектив Спиър, — значи може да е имало борба, но мисля, че щяхме да открием рани, причинени при

самозащита, така че засега приемаме, че е нямало борба, и според мен ще открием, че убийството на Улмър го потвърждава.

— Напротив — рече Грийн.

— Да приключим с госпожа Чандлър, преди да продължим нататък — рече Хейзъл и Грийн ѝ направи знак да говори.

— Добре — каза Хейзъл, като извади доклада на Джак Дийкън. — Според Джак убийството е извършено около четири часа следобед, тогава на жертвата е дадено силното упоително вещество, което е подействало малко след това. Между четири и пет убиецът чупи пръста на жертвата, после ѝ дава незначително количество аматоксин, който причинява смъртта ѝ. След това вкарва широка игла във феморалната артерия и изсмуква от тялото ѝ по-голямата част от кръвта, като използва или голяма спринцовка, или някакъв вид помпа.

— Има помпи за това? — учуди се Грийн.

Хейзъл не му обърна внимание.

— Според Дийкън смъртта е настъпила в пет следобед, съдейки по нивата на калий в стъкловидното тяло на жертвата. След това е имал на разположение три часа да ѝ отреже главата, да почисти — ако е чистил — и да направи каквото там е направил с устата ѝ.

— Според теб какво означава това? — попита Грийн.

— Може да означава, че за убиеца няма значение дали ще видим тази следа, или не — каза Спиър.

— Супер! — отвърна Грийн и замахна, все едно бе готов да хвърли бележника си през рамо.

— Добре, това е за Делия, освен ако някой няма да добави нещо.

— Хейзъл загради с кръг фактите върху статива. Никой не каза нито дума, докато тя пишеше „Майкъл Улмър“ върху другата половина на листа. — Рей?

— Добре, значи Улмър. Убийството е извършено по-малко от четирийсет и осем часа след Делия, най-вероятно около обяд в неделя, 14 ноември. В участъка на общинската полицейска служба в Чембърлейн е постъпило обаждане към единайсет и половина. Човекът се е представил като служител от социални грижи. Ще трябва да се задоволим с превъзходните умения на полицията в Чембърлейн и да го приемем на доверие, освен ако някой не измисли причина убиецът да се е обадил да докладва за собственото си престъпление.

— Четирийсет и пет минути преди настъпването на смъртта? — каза Спиър. — Малко нахално звучи.

— И аз така мисля — рече Грийн. — Значи: бял мъж, на двайсет и девет, страдащ от множествена склероза. Явно е убит от силен удар с тъп предмет по главата, наблягам на силен. Криминалистите са открили зъби, наврени във възглавницата на жертвата. Двете ръце са жестоко премазани по същия начин, но няма следа от пробиване на вена, изглежда не е имало източване на кръв от тялото. Имаме равни правомощия с отавската полиция по случая и изпратихме Улмър в Мейфеър, за да държим Джак Дийкън в течение. Чакаме доклада от патологията да ни бъде изпратен по факса, за да видим дали в стомаха му има нещо от това, което намериха в госпожа Чандлър. Жертвата почти със сигурност е качена на ръце до спалнята, което изглежда необичайно.

— Улики?

— Същите като при убийството на Чандлър — рече Спиър, — но без отпечатък на килима. Другото интересно е, че макар и много, кръвта е само на местопрестъплението. Убиецът е трябвало да почисти сам, но няма кръв по килима в спалнята, нито в най-близката баня. Много е педантичен. Мисля, че само на пръв поглед изглежда, че оплесква нещата.

— Дийкън не е свършил с тялото, но знаем каквото трябва за физическото му състояние. Нека обобщим. — Хейзъл огради колонката на Улмър и тегли черта отдолу. — От криминалния отдел опаковаха вещите от двете къщи, но дотук нямаме нищо категорично, нали, Хауърд?

— Моите хора донесоха компютъра на госпожа Чандлър тази сутрин — отвърна Спиър. — Няма нищо. Няколко имейла до и от една стара девойка във Флорида — времето, градините, такива неща. Няколко електронни рецепти от аптеката — знаела е как да ги възобновява онлайн. Почти нищо друго. В историята на браузъра наистина нямаше нищо интересно.

— Това пък какво е?

— Начин да се върнеш на местата, които си посетил в интернет през определен период от време. Открихме, че е научила как се готви ориз с пармезан миналия понеделник от един сайт с рецепти, във

вторник е търсила в Гугъл Мърл Хагард^[1] и „Докато свят светува“^[2] и две седмици преди смъртта си е купила пухена завивка от Vidnow.com.

Уингейт изглеждаше изненадан.

— Било ли е подпомогнато самоубийство, или не?

Спиър му хвърли поглед и попита:

— Смяташ, че купуването на пухен юрган е доказателство за някое от двете?

— Да, смятам — отвърна младият детектив. — Ако е знаела, че този човек ще я посети с цел да ѝ помогне да сложи край на живота си, защо ѝ е да купува нещо онлайн?

— Добър аргумент — рече Хейзъл. — Пуска го да влезе, без да има ни най-малка представа какво ще ѝ се случи?

— Или пък изобщо не го е очаквала — намеси се Спиър.

— Нека да повторя: няма следи от борба — натърти Грийн.

— Така е. Но я е упоил с беладона.

— Счупил ѝ е единия пръст — рече Уингейт.

Всички погледнаха първо към него, после към Хейзъл.

— Продължавай, Джеймс — рече тя.

— Добре — отвърна той притеснено. — Счупил е пръста на Делия Чандлър, за да се увери, че е упоена. Счупен е чисто и не е станало случайно. Дийкън твърди в доклада си, че определено се е случило приживе, защото има оток около счупването и това означава, че сърцето ѝ още е биело. Явно убиецът е проверявал дали е готова. Имало е уговорка между тях и това е влизало в нея. Той е поканен и жертвата знае какво ще ѝ се случи.

— Ами Улмър? — попита Спиър. — Защо е натрошил ръцете му до последната костичка? Искал е да бъде суперсигурен ли?

— Не знам — отвърна Уингейт.

Рей Грийн чертаеше невидим кръг с показалец върху плота на масата.

— Мисля, че може би още от началото избързахме. На повърхността нищо не свързва двете убийства, освен факта, че са на три часа път с кола едно от друго. А в момента разполагаме само с това, което е на повърхността.

— Но Улмър не е убит три часа след Делия — рече Уингейт. — Станало е след два дни.

— И какво? — попита Грийн. — Слушай, хлапе, радвам се, че искаш да направиш добро впечатление, но си тук от колко, от двайсет и един часа, и честно казано, не знам дали искам да взимам под внимание нелепите ти скаутски догадки за уговорки на въпросния тип с хората, които коли и пребива до смърт. — Хейзъл го гледаше втренчено. — Така ли е? — рече ѝ той.

— Детектив Уингейт, какъв довод се канехте да изтъкнете за интервала между убийствата?

Уингейт се обърна към нея.

— Не се появява изневиделица, инспекторе. Има уговорени срещи.

На вратата се почука и Картрайт надникна в стаята.

— Джак Дийкън е на телефона. Искан да говори с теб, преди да изпрати доклада по факса. Става ли?

— Свържи ни конферентно — нареди Хейзъл и натисна копчето на апарата върху масата. Той приличаше на черна морска звезда с три лъча. Веднага чува гласа на Дийкън.

— Чакайте да отгатна — отчаяно се мъчите да откриете връзка между Улмър и Чандлър.

Грийн се наведе към телефона.

— Трябвало е да станеш детектив, Джак.

— Успокойте се. Същият човек е. Стомахът на Улмър беше пълен с беладона. Едва ли е усетил нещо.

— Предполагам, че това е добре — отвърна Хейзъл. — И какво го е убило? Аматоксин ли?

— Не. Тук няма. Според мен е бил ударът по главата. Уингейт там ли е?

— Тук съм, сър.

— Браво, че забеляза кръвта, синко! По врата и главата на Улмър е неговата кръв, но по-червената, по ръцете, не е негова. Улмър е В положителна, а кръвта по ръцете му е предимно нулева.

Изведнъж се надигна хор от гласове.

— Може ли за още малко внимание? — попита лекарят и те млъкнаха. — Смесена кръв е. Искан да кажа, че не е само от един човек. Така че не знам чия е.

— По дяволите! — възкликна Грийн. — Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Можеш ли да откриеш чия е кръвта?

— Ще ми трябват няколко дни. Изпратих проба в лабораторията в Торонто. Могат да отделят кръвни групи и ДНК.

— Искам всички улики от първото местопрестъпление да бъдат занесени в Мейфеър — нареди Хейзъл. — Джак?

— Госпожо?

— Ще изследваш отново всички петна от кръв от местопрестъплението на Чандлър.

Той затвори, а Хейзъл се изправи и разтърка чело.

— Какво има? — попита Грийн.

Тя въздъхна тежко.

— Сега ще трябва да се обадя на Мейсън.

— И как ще протече разговорът?

— Според мен не много добре. — Тя се отърси от умората си и се изправи. — Джеймс, ти върви в Мейфеър, вземи дрехите на Делия и ги занеси веднага на Джак Дийкън. Рей, трябва да говорим отново с Боб Чандлър. Освен ако не искаш да идеш с детектив Уингейт в Мейфеър.

— Не — тихо отвърна Грийн. — Ще ида да видя Боб.

Секретарката на Мейсън я остави да го чака дванайсет минути на телефона. Средно откарваше по петнайсет. Това хич не я обнадежди.

— Свързвам ви с командир Мейсън — каза секретарката. Той си беше грандоман.

— Хейзъл?

— Здравей, Йън — рече тя. — Няма да те бавя много. Имам нужда от още хора. За месец, може и по-малко.

— Хора?

— Минимум двама детективи.

— Мислех, че в днешно време вече му викате „персонал“. Как е майка ти?

— Добре е, благодаря ти. Как е Бет?

— Страхотно. Двама детективи. Не ти ли пратих един току-що?

— Да. И ти благодаря. Но в момента не е достатъчен.

— Виждаш ли? — отвърна Мейсън. — Подай пръст...

Йън Мейсън беше от най-гадните полицейски бюрократи: своенравен и самодоволен. Явно изпитваше удоволствие да отказва на всички искания. Стандартният му отговор беше: Наистина ли е толкова зле? Ако успееш да докажеш, че имаш нужда, с която не можеш да се справиш по никакъв друг начин, освен с пари, имаш шанс. Но най-добрият начин да се пребориш с Мейсън — Хейзъл го беше открила с годините — бе да се позовеш на суетата му. Ако името му можеше да бъде свързано някак с благоприятна развръзка, вероятността да се съгласи беше много по-голяма. Макар че „вероятност“ беше много разтегливо понятие.

— Вече разполагаш с дващест души, Хейзъл.

— Дванайсет, Йън, и само двама детективи, без да включвам себе си, а трябва да се грижа за цяло управление.

— Достатъчни са. За какво са ти притрябвали още двама добри детективи?

— Командире, не си ли чул какво става тук?

— Да, разбира се. Мила дама, болна от рак, е умряла.

— Била е убита.

— Да.

— Сега има и втори случай. В Чембърлейн.

Чу го как шумоли с листове. Вероятно подписваше нещо, без да го чете.

— Чембърлейн е в Ренфрю, Хейзъл. Ти си в Уестмюр. Молиш ме да ти пратя хора, за да ровиш в мръсотията на друг окръг, така ли?

— Смятаме, че убийствата са свързани. Даже вече разполагаме с доказателства за това и че убиецът...

Чу го как си поема дъх в паузата.

— О, кажи си го, детектив-инспекторе.

— Имаме причина да мислим, че става въпрос за сериен убиец.

Мейсън се разсмя.

— Хареса ми. На място без убийства, два трупа на разстояние хиляда километра един от друг явно са дело на сериен убиец. Знаеш ли как наричат две последователни убийства в Торонто? Сутрешна смяна.

Тя преброи до пет наум и заяви спокойно:

— Можеш да оглавиш разследването, Йън. Пенсионираш се догодина. Можеш да се прочуеш с подобно нещо; да си тръгнеш с почести. Помогни ни да разрешим един важен случай.

— Пръчката ли ще използваш след това?

— Моля те, Йън. Нямахте да те моля, ако...

— Аха, мантрата на полицейския началник от малкия град. Нямахте да ме молиш, ако можеше да измислиш друг начин.

Тя замълча. Ако кажеше нещо сега, той на секундата щеше да отговори с „не“. Но тя знаеше — макар че задоволяването на егото му беше малодушна постъпка от нейна страна — че той ще оцени преимуществата. Да подхванеш Мейсън с добро не беше гаранция за успех, но ако тръгнеш с лошо, беше сигурно, че ще останеш с празни ръце.

— Пенсионирането ми всъщност е след шест месеца, Хейзъл. Но мисля, че ти го знаеш.

— Явно съм забравила.

— Ще си карам самолета и ще ходя на лов за лосове. Това е планът.

— Звучи супер, Йън. Ще придвижим ли въпроса? Още двама души?

— Хейзъл — рече той, — имаш сериен убиец там, колкото аз имам опашка. — Сърцето ѝ се сви. — Но ще видя какво мога да направя.

Грийн шофира до офиса на Чандлър на Пърл стрийт. Адвокатската кантора се намираше на гърба на новия търговски център зад града. Всички мразеха комплекса: квадратни магазини и разхвърляни паркинги, скрити зад околоръстното. Поне не се виждаха от града. Грийн спря пред четвъртитата сграда, в която се помещаваше малката кантора на Чандлър, и му звънна. Чандлър каза, че ще слезе.

Двамата седнаха на терасата на „Алма Мейс“, внушителна стара къща на главната алея, превърната в мазна закусвалня. Беше доста студено, за да се седи отвън, но Боб Чандлър не искаше хората да слушат какво си говори с полицията. Погледна името на листа, който Грийн му подаде, и каза, че не му е известно.

— Никога ли не ти е споменавала, че има приятелка във Флорида?

— Дори не знаех, че ползва интернет. Искам да кажа, че с Гейл ѝ прекарахме кабелен, защото си помислихме, че може да ѝ хареса... но

тя не е споменавала за него. Мислех, че използва компютъра като преспапие.

— Не, оправяла се е — рече Грийн. — Знаела е как да пуска имейли и е можела да сърфира в мрежата.

— Първо децата ти са загадка за теб, после и родителите — отвърна той.

— Едните почват рано, другите късно, а ние сме по средата. И Хейзъл пусна Интернет на майка си. Можела цял ден да прекара пред лаптопа си.

Боб върна лъжичката в кафето и го разбърка, без да е нужно.

— Как е госпожа Микалеф?

— Добре е.

— Предполагам, че не е била кой знае колко покрусена от новината.

— Трябва да питаш Хейзъл. — Грийн разбърка кафето си. — Значи не знаеш откъде майка ти познава тази жена, Ронда от Холъндейл?

— Никога не е ходила във Флорида — рече Боб Чандлър. — Сигурно са се запознали в мрежата. — Погледна отново името. — Мога ли да видя имейлите?

— Не още — отвърна Грийн. — Но в тях наистина няма нищо. Освен ако не са кодирани.

— Можете да сте съвсем сигурни, че майка ми не си е писала с някаква непозната от Флорида закодирани съобщения. Един телефонен номер не можеше да запомни.

— Знам, Боб. Имейлите бяха в общи линии съвети за градинарство. Така е, както ти казваш.

— Има ли нещо друго? — попита Чандлър.

— Не, няма — отвърна Грийн и двамата се изправиха. Стиснаха си ръцете, но Грийн не пусна ръката на Чандлър.

— Какво?

— Просто си мислех. Майка ти споменавала ли е, че иска нов юрган или завивка?

— Завивка ли?

— Просто се чудя. С какво спеше?

— С осем одеяла — отвърна Чандлър.

— Нямах ли пухен юрган? — попита Грийн.

Чандлър изглеждаше изумен.

— Нямам пълен списък със завивките на майка ми, Рей, но доколкото знам, нямаше юрган. Какво общо има това?

— Нищо — каза Грийн, потупа го по рамото и се запъти към патрулната кола. Щом седна вътре, се обади на Спиър. — Трябваш ми. Говори отново с компютърджиите. — И обясни на Спиър какво точно иска от него.

Когато се върна в участъка, Хейзъл го чакаше на паркинга.

— Е?

— Няма никаква представа — рече Грийн. — Каза ми, че нямала пухен юрган. — Изтръска една цигара от чисто новия пакет.

— Спиър ти дава една цигара и изведнъж ти си купуваш пакет?

— Помагат ми да мисля.

— Дай ми една — нареди тя. Погледна я с повдигнати вежди. — Може и мен да ме осени някоя мисъл.

Той запали втора цигара от своята и ѝ я подаде. Стояха един до друг на паркинга и пушеха като две хлапета зад училище.

— Не вдишвай.

Тя си дръпна дълбоко и вдиша дима.

— Ако ти си признаеш, че си изкара акъла, Рей, и аз ще си призная.

— Никога не съм виждал подобно нещо — отвърна той.

— Имахме две убийства за четири години, докато бях в Кихоу Глен, а откакто се върнах в Порт Дъндас, имах още пет. Всичките бяха разрешени веднага. Боже, шест бяха битови. Сега са две за една седмица и нямаме никаква представа къде е убиецът. Може и в Тексас да е.

— Може да е навсякъде.

— Имам чувството, че не допуска, че ще го хванат.

Изстреля остатъка от цигарата на асфалта.

— Колко ли далеч е сигнал?

Той изрази на глас мисълта, която я ужасяваше: че Делия Чандлър и Майкъл Улмър не са първите жертви на убиеца. Но кои поред бяха? Пета и шеста? Двайсета и двасет и първа? Прокара ръка през косата си.

— Което и число да кажеш, може да е вярно. Той може да е в началото, в края или точно по средата, а ние сме точно никъде. Жената

във Флорида вероятно е някоя майсторица на плетки, с която Делия се е запознала в мрежата. Но ако Спиър успее да разбере къде живее, сигурно ще можем да се свържем с нея.

Грийн смачка цигарата с крак и попита:

— Имам един въпрос към теб. Боб спомена, че майка ти сигурно не е съкрушена от смъртта на Делия. Какво искаше да каже?

Последната неосведомена душа в града.

— Баща ми имаше връзка с Делия — каза тя. — Продължи близо пет години. — Преди Грийн да успее да реагира, тя влезе в участъка.

[1] Американски кънтри певец. — Б.пр. ↑

[2] Известен сапунен сериал с участието на Мег Райън. — Б.пр. ↑

8.

Понеделник, 15 ноември, 21:00 ч.

Когато Хейзъл се прибра у дома, къщата беше тъмна. Чу музика от горния етаж — майка ѝ не можеше да спи, без да свири радио „Си Би Ес 2“ и Хейзъл различи соната на Бах, която се носеше изпод затворената врата на спалнята. Кухнята беше лъсната и в хладилника имаше увита чиния със студено пиле. Седна сама на малката маса и го изяде с пръсти.

Главата ѝ се маеше от подробности. Всичко, което знаеха сега, беше свързано с всичко, което не знаеха. Това, което бяха разбрали, стоеше като ред дървета на брега на езеро, отразени наопаки във водата. Хейзъл се страхуваше от пътуването, което се налагаше да предприеме, за да се стигне до тези тъмни фигури. Мъртъв мъж, мъртва жена. Някакво споразумение. Беше ли спазено? Беше ли смъртта поне отчасти желана? Докато остаряваше и се примиряваше със собствените си провали, беше започнала да разбира привлекателността на смъртта. В най-лошите моменти дори и хората, които не бяха склонни да приемат смъртта като изход, можеха да погледнат на нея като на точка, отвъд която повече не могат да грешат, нито да страдат. Смъртта носеше нещо повече от обикновения завършек на клетъчния живот: тя означаваше край на действието и в дни като днешния Хейзъл чувстваше, че ще е приятна промяна — някога, в бъдещето. Тогава щеше да спре да мисли, да прави избори и да чака последствията от тях.

Гърбът я скъсваше. Надигна се с мъка от стола и се качи да си вземе перкосет. Бяха на свършване, остави капачката върху масичката до леглото да ѝ напомня. От аптеката можеха да се обадят за нова доза на доктор Пас на сутринта — притесняваше се, че може да взима само по четиринайсет хапчета. Така безпокоеше Пас два пъти в месеца, но разбираше, че такова опасно лекарство, което може да те освободи от мъките, трябва да се следи внимателно. Слезе отново долу и глътна

хапчето с чаша мляко. „Върви, хапченце малко — помисли си тя. — Намери тези ножове и ги притъпи.“

Уингейт се беше върнал от Мейфеър следобед със смущаващата новина, че кръвта по дрехите на Делия не е нейна. Дийкън бил бял като платно, когато се появил от лабораторията в мазето на „Мейфеър Грейс“. Дрехите бяха заминали за Торонто, за да бъдат изследвани цялостно, но Дийкън заявил, че кръвта по роклята на жертвата не е само от един човек. Убиецът бе изпълнил всичко толкова прецизно, че дори бе успял да нашари тялото на жертвата, дрехите и мебелите с чужда кръв. Прилежността и артистичният уклон ги караха да мислят, че той ги вижда сред публиката си и е наясно с нарастващото им удивление. Според Грийн убиецът правел така, за да не могат да категоризират което и да е от доказателствата като израз на преднамерено или обратното, случайно поведение. Защото това, което изглеждаше като осакатяване, се оказваше внимателно планирано. „Създавал“ беше думата, използвала от Уингейт. Убиецът „създавал“ местопрестъплението. Така че дори и да извадеха късмет и да откриеха косъм или отпечатък, нямаше да знаят дали е планирано да го намерят, или убиецът е допуснал грешка.

Дори не знаеха дали кървавите картини в Порт Дъндас и Чембърлейн бяха адресирани до тях. Най-ужасяващата възможност не беше, че убиецът оставя объркани следи, за да разиграва полицията, а че може изобщо да не се обръща към тях.

Следобедът Хейзъл накара момчето да потърси убийства с подобни характеристики из цялата страна: най-вече смъртно болни жертви, убити в собствения им дом. Всичко, което отговаряше на подобно описание, си заслужаваше да бъде проучено. До пет часа Уингейт беше приключил с обажданията до всички главни управления в страната. Никой не се изненада, че нямаше нищо, което да отговаря на начина на действие на техния човек. Това потвърди едно предположение: че убиецът избягва градовете, дори и малките. Възползваше се от лошото състояние на полицията в по-малките населени места: едно убийство в малка община — дори и да е докладвано на по-висша инстанция — едва ли щеше да изглежда като серийно. Ако Делия Чандлър беше живяла в Торонто, а Майкъл Улмър в Отава, не след дълго линиите между двете полицейски служби щяха да загреят. В случая ченгетата от Ренфрю им се бяха обадили не само

за да им съобщят, но защото бяха свикнали да ходят за риба следобед и се нуждаеха от сериозно подкрепление.

— Трябва да го кръстим някак — рече Грийн. — Така ще стане по-реален и ще можем да мислим по-конкретно за него.

— „Сатана“ как ти се струва? — попита Хауърд Спиър.

— Какво ще кажете за Погубващия ангел? — предложи Уингейт и Грийн за малко не се изсмя.

— Да бе! Внимавай! Това е Погубващия ангел!

— Добре — рече Уингейт. — Беше само предложение.

Накрая решиха да го наричат Убиеца с беладона и до края на деня започнаха да му викат просто „Беладона“.

Перкосетът започваше да действа. Хейзъл си наля една чашка „Бушмилс“ и пусна телевизора във всекидневната. Даваха репортаж по новините от Мейфеър, че убиец е „извършил удар“ в „малкото градче“ Порт Дъндас. Бяха заснели кадри от къщата на Делия и Боб. Нямаше нищо за убийството в Чембърлейн. Поне то още не беше разгласено. Хейзъл се зарадва на потвърждението, че информационните бентове в участъка още издържат на напора. Бяха накарали полицаите в Чембърлейн да поддържат следната версия: На хората, които спираха на тротоара пред къщата на Улмър, се казваше, че е имало взлом, и разпитаха съседите по улицата под предлог, че е бил извършен такъв. Никой нищо не беше видял.

По новините от Торонто имаше само дрънканици за това колко време щяла да отнеме някаква си програма за съживяването на бреговата линия. Може би щяло да е по-разумно да се построят жилищни комплекси. Някакъв експерт използваше израза „доход на вертикален квадратен метър“. Хейзъл си представи хора — може би стари жени като нея — струпани практически чак до небето на брега на езерото Онтарио, които нагаждат остатъка от живота си към вертикалната квадратура, издигаща се от всички страни. Оградени, затворени като животни. Вероятно хората като майка й щяха да бъдат последното поколение в историята, имало възможност да остарее с достойнство. Повечето от приятелите на майка й бяха починали или живееха в старчески домове в градове като Порт Дъндас и Кихоу Глен, играеха карти и ръкоделстваха в малки кокетни къщички, подсигурени

с отегчени медицински сестри. Изведнъж се почувства ужасно самотна.

Набра телефона на Андрю. Глинис, новата му жена, вдигна.

— Здравей, Хейзъл! — каза тя. — Тъкмо си легна.

— Заспал ли е?

— Искаш ли да проверя?

— Имаш ли нещо против?

Изчака на телефона повече от минута. Обаждане толкова късно през нощта означаваше пияна Хейзъл; знаеше, че това е съдържанието на разговора, който Глинис водеше с Андрю. Мразеше да я смятат за риск на професията „съпруга на Андрю“.

— Не съм пияна, за бога! — рече тя, когато чу, че Андрю вдигна телефона.

— Кой казва, че си пияна?

— Женен си от три години, а вече си лягаш преди булката?

— Поне си е вкъщи, когато стане време за лягане. — Хейзъл се разсмя в чашата си. — Каза, че не си пияна.

— Едно преди лягане.

— Как е гърбът ти?

Знаеше какво означава това. Първото предупреждение в упътването беше да не се смесва алкохол с оксикодон^[1].

— Вече е много по-добре — отвърна тя. — Предполагам знаеш, че през повечето време тичам нагоре-надолу и се опитвам да хвана убиец.

Чу гласът на Глинис отзад и за миг слушалката в другия край на линията бе заглушена.

— Ужасно е това за Делия — рече Андрю. — Истински шок.

— Мисля, че за всеки друг, но не и за нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Според нас сама е пуснала убиеца. Знаела е какво ще й се случи.

— Трябва ли да ми го казваш?

— Мога да ти имам доверие.

От другата страна настъпи мълчание.

— Късно е, Хейзъл.

— Знам, че е късно, Андрю. Но смятам, че трийсет и шест години брак ми дават право на едно късно обаждане от време на време.

В дни като днешния.

— Добре — отвърна той. — Чакай секунда. — Остави слушалката на някаква твърда повърхност и Хейзъл се помъчи да чуе краткия разговор, който бившият ѝ съпруг проведе с втората си съпруга — жената, която беше срещнал две години преди края на брака им. Тогава, а и до ден-днешен, не се беше озлобила от факта, че ѝ е изневерил. До такава степен не беше в негов стил, че тя се принуди да го сметне за необходимост. До 2000-та година, след като Дъри вече го нямаше и всичките нови отговорности се бяха стоварили на гърба ѝ, пиенето ѝ беше станало неудържимо. Трябваше да промени смените си, за да се справи с трудните сутрини, и когато най-после се виждаха късно през нощта, вече беше ударила няколко в „Търсти Гус“, оставяйки го да вечеря сам. Оправи се до 2002-ра, годината, в която се развеدهа, но тогава вече беше прекалено късно. Той се беше влюбил в нова адвокатка от компанията си. Фирмата се казваше „Макмастър, Педерсън, Кромби“ — Глинис, по баща Кромби, беше станала съдружник една година след развода — и сега тази Глинис Педерсън се кичеше с някогашната ѝ фамилия. Хейзъл не беше изпитала нито капка яд. Мъката така и не му отстъпи място.

— Можем да говорим вече — рече той. Представи си го седнал на леглото, без риза, хубавата му грива от сиви къдрици обрамчва лицето му. Някога спеше, заровила пръсти в тази коса.

— Знаеш ли, май Глинис не ме харесва.

— Не те познава, скъпа. За да те обикне човек, трябва да те опознае.

— Благодаря ти за това.

— Е, колко изпи тази вечер?

— Не съм пияна, Андрю. На перкосет съм.

— О, толкова опасно спокойна?

Тя допи единия пръст „Бушмилс“ и хвърли поглед към бутилката. Знаеше, че ако изпие още едно, ще прекрачи границата. Извърна очи от нея.

— Марти каза ли ти, че със Скот са се разделили?

— Каза ми. Мисля, че това е добре. Не го харесвах особено.

— Аз също. Но тя е съкрушена.

— Марта е силна, Хейзъл. Тя е дъщеря на майка си.

— На колко години е Глинис?

— За бога! — Той се разсмя. — Защо не си намериш някого, Хейзъл? Просто иди с някой свестен мъж на вечеря. Почни да излизаш.

— Откъде да си намеря някого, за бога? Да изляза и да му сложа белезници ли? Да го метна в някое сепаре в „Силвио“ и да му опра pistolет в челото, докато не поръча кана червено вино?

— Ако го караш да звучи невъзможно, ще стане невъзможно. Има си начини.

— Свободна, бяла, разведена, на шейсет и една, с белезници, търси мъж с чисто досие.

— И това е начало.

— Бих искала да се видим някога. На вечеря.

— Аз също — отвърна той.

— Предполагам, че девойката няма да тръгне да се оплаква, че се виждаш с бившата си жена зад гърба ѝ.

— Ще ѝ кажа, Хейзъл. Няма да е зад гърба ѝ.

— А зад моя го правеше.

Той въздъхна. Това беше територия, в която не си струваше да навлиза. Но тя знаеше, че Андрю не може да потисне склонността си винаги да казва истината.

— Можеше да е и отпред на моравата, скъпа. Пак нямаше да забележиш. Нищо че беше топченгето на окръжния град, за някои неща бе сляпа.

— Прав си, така беше.

— Трябва да затварям — каза той. — Обади ми се през деня в службата и ще се разберем кога да си направим хубав обяд, става ли?

— Говориш ми, както аз говоря на майка.

— Как е Многоуважаемата?

— Опитва се да ме втали за пред евентуален бъдещ олтар. Може и жертвеник, още не знам.

— Обади се, Хейзъл.

— Добре.

— А сега лягай.

Тя затвори и се втрени в слушалката, замлъкнала на вилоката. Този някогашен глас, който преди звънеше в къщата. Чашата ѝ беше празна. Стана от канапето и вдигна бутилката, престори се, че чете

етикета, пишеше: ТРИ ПЪТИ ДЕСТИЛИРАНО (представи си да можеш да си толкова чист), после върна бутилката в хладилника.

Отвори вратата на стаята на майка си и влезе безшумно, за да изгаси радиото. В настъпилата тишина се заслуша в тихото ѝ дишане. Спомни си колко обичаше да спи в леглото на родителите си като дете, спасяваше се от кошмарите под закрилата на топлината им. Веднъж се беше събудила между тях посред нощ и видя как завесите на спалнята им се превръщат във въртележка, пълна с деца. Усещането от това убежище я обзе отново, сякаш току-що беше седнала в онова легло, преди петдесет и пет години.

Зави гърба на майка си и затвори вратата след себе си. Когато се обърна, видя вълна от светлина да залива прозореца на входната врата и да продължава по улицата. Източникът ѝ премина с бръмчене. Късно беше да излиза, но не можа да устои на желанието да слезе на долния етаж и да погледне навън. Колата вече беше изчезнала зад ъгъла. Погледна отсреща към къщата на Едуардес — всички лампи бяха угасени, но мерна тънък лъч светлина в една от баните на горния етаж.

Вече си беше облякла палтото, макар че не помнеше кога го е сторила, и държеше ключовете от колата. Нощният въздух беше сладък и студен, като речна вода. Хейзъл се качи в колата и зави вдясно на излизане от алеята. Шосе 117 между Пембър Лейк и Порт Дъндас не беше осветено и тя превключи на дълги и продължи по пустия път. Двата светли конуса заливаха дърветата отстрани с бляскава вълна и оголелите брези просветваха на фаровете като кости, забити в земята. И после, сякаш се беше отнесла за малко, изведнъж зави и се озова на главната улица на Порт Дъндас, продължи надолу под самотните улични лампи. Имаше малко хора, тръгваха си от баровете или разхождаха кучетата си за последно, преди да се приберат. Макар че кое време беше? Часовникът върху таблото показваше два и половина сутринта. Никой не трябва да е навън с кучето си по това време, помисли си тя.

Продължи нагоре по хълма покрай участъка и видя мъж и жена, хванати за ръка, да минават покрай погребалния дом. Баща ѝ и Делия Чандлър. Погледнаха спокойно към нея и ѝ се стори, че баща ѝ вдигна леко ръка за поздрав. Дълга тънка тръбичка се подаваше под роклята

на Делия и се влачеше по тротоара. Хейзъл ги подмина и продължи към върха на хълма, където зави наляво и се спусна по страничните пресечки. Улицата, по която мина, беше пълна от двете страни с черни форд кугари със запалени жълти фарове. Спря пред къщата на Делия и слезе от колата. Провря се под полицейската лента, която ограждаше моравата отпред, и звънна на звънеца. Делия ѝ отвори и я пусна да влезе в пропитата с аромат на маточина къща. Беше облечена със светлосиня вълнена рокля и застана очаквателно във всекидневната с кръстосани на корема ръце. Подаде ѝ чаена чаша с чинийка, но Хейзъл отказа. Попита дали може да огледа и Делия махна широко с ръка. Никъде нямаше петънце. Отвори няколко шкафа във всекидневната и в кухнята. Тези във всекидневната бяха празни, но на дъното в кухненския шкаф тихо гореше малък огън. Хейзъл протегна ръце, но студена струя въздух вдигна нагоре жълтия пламък. Тя затвори вратата. Когато се извърна, Делия стоеше зад нея под единствената лампа на тавана в кухнята, с ръце отстрани. Очите ѝ бяха прозрачно бели, като суров белтък, и кървавият срез на гърлото ѝ зееше широко отворен. Хейзъл чу свистене на въздух от дупката, след което краищата на раната се раздвижиха като уста. Гледаше втренчено как огромният разрез се опъва, свива и изтънява, и въздухът отзад свисти. *Шшшшшш нфффф*, каза раната на гърлото на Делия и Хейзъл пристъпи към нея, за да чуе по-добре. *Хейзъл*, чу тя, *Хейзъл*, след това гласът започна да се дави. Хейзъл се изправи, защото от врата на Делия Чандлър шурна кръв, раната мляскаше и плюеше.

Събуди се от собствените си викове, лежеше в леглото, обляна в пот, сълзи се стичаха по лицето ѝ. Тя седна, включи настолната лампа и тръгна да записва съня си в полето на страница от „Уестмюр Рекърд“. „Делия, надраска тя, какво се опитваш да ми кажеш?“

Рей Грийн и Джеймс Уингейт стояха пред нея и тя бутна две снимки от местопрестъплението по бюрото към тях.

— Всичко друго, освен устите, е за заблуда. Трябва да се съсредоточим върху тях.

Грийн завъртя снимката на обезобразеното лице на Улмър към нея.

— Щом устата е толкова важна, тогава защо е направил това?

— Според мен останалите убийства на Беладона са доста по-раздалечени във времето от тези на Делия и Улмър. Импровизирал е — вероятно се тревожи да не би едни и същи хора да разследват убийствата. Затова е разрушил брънката. — Тя посочи устата на Делия Чандлър. — Все пак го е направил и с Улмър — променил е устата му. После е заличил следите с чук. — Детективите стояха и се взираха в снимките на двете жертви. — Трябва да намерим предишните убийства — рече тя, — които са били прекалено далече едно от друго, за да може някой да ги свърже. — Пъхна снимките в папката. — Джеймс, искам те обратно на телефона. Намери ми неразкрито убийство отпреди по-малко от две седмици в град, не по-голям от Порт Дъндас. Между петстотин и деветстотин километра оттук. — Тя вдигна очи и видя, че Уингейт я гледа неразбиращо. — Къде е осем сутринта сега? — попита тя.

Грийн си погледна часовника.

— Ами тук, Хейзъл.

— Добре. Изчакай един час и започни да звъниш на участъците в източната част на провинцията и в Манитоба.

Уингейт излезе, Грийн направи крачка назад и затвори вратата. Обърна се и застана с кръстосани ръце. Хейзъл предпазливо се наведе да седне на стола си.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма.

— Не спиш много.

— Лежа будна и се мъча да разбера нещата.

— Умората не е ключът към разгадаването на местоположението на един сериен убиец.

Тя сложи длани на бюрото и погледна заместника си.

— Искаш да си взема почивен ден ли? Да обикалям по улиците и да успокоявам хората? Върви си намери работа, Рей. Обади се на Хауърд или прегледай вчерашната сводка с произшествия. Виж дали няма нещо друго за разследване, освен това копеле. Ясно?

— Минали са само четири дни, Хейзъл. Още е рано. Просто казвам...

— Върви прегледай сводките, Рей! Остави ме на мира.

Грийн излезе в общото помещение и затвори вратата зад себе си. Картрайт беше чула, че Хейзъл повишава тон, и го погледна, когато мина покрай нея.

— Добре съм — рече той.

— Мога ли да те попитам нещо? — попита тя и той спря до бюрото ѝ. — Не мисля, че трябва да притеснявам шефката с това точно сега.

— Значи искаш да притесняваш мен?

— В Кихоу Ривър отново са видели пумата и не знам какво да им кажа.

Грийн поклати глава.

— Какво си мислят, че можем да направим? Кажете на Лоунърган или който там ти се обажда, че тук не сме проклетата Служба за защита на диви животни!

Картрайт примигна срещу него.

— Добре, детектив. Значи на тях трябва да се обадят?

— Да, Мелани. Освен ако котката може да звъни по звъниците и да прерязва гърлата на хората.

— Добре. Тогава ще кажа на Кен Лоунърган, че си съгласен да си държи пушката подръка за всеки случай.

Той я изгледа. Хейзъл навикваше Мелани понякога, но той нямаше да го направи, точно в този момент го осени защо Хейзъл я беше назначила.

— Чувства се призван да защитава жителите на своя град — добави Мелани.

— Кен Лоунърган е казал „призван“.

— Той единствен в Кихоу Ривър има пушка.

— Добре, Мелани. Дай ми сводката от вчера. Ще ударя с един куршум два заека.

Тя му подаде книгата с обажданията, без да сваля очи от него.

Хауърд Спиър пристигна в участъка след час.

— Четиринасет при Делия Чандлър — рече той и хвърли купчината с лабораторни резултати върху масата в заседателната зала — и петнайсет от пробата, взета от ръцете на Майкъл Улмър. Нито една от общите кръвни проби не съдържа кръв от жертвата, върху

която е открита. — Той размаха лабораторните изследвания над масата. Лабораторията в Торонто беше отделила петнайсет различни генетични подписа от местопрестъплението на Улмър. Четиринайсет от тях съвпадаха с петната от кръв по дрехите на Делия Чандлър; петнайсетият генетичен подпис бе на Делия. Рей Грийн още беше в Кихоу Ривър, но Уингейт и Хейзъл хвърлиха поглед към листовете на масата.

Тя дръпна доклада, който се намираше най-близо до нея, и плъзна един през масата към Уингейт. Този, който държеше, беше посветен на безименно човешко същество, чиято уникална ДНК беше изографисана като автограф в лексикона на смъртта. Беше верига, послание, изпратено по жицата.

— Значи така — рече тя. — Наистина си имаме работа със сериен убиец.

— Преди да стигне до Порт Дъндас е убил четиринайсет души, без да събуди подозрение, че става дума за серийни убийства — рече тя. — Има четиринайсет малки полицейски управления или участъци из цялата страна, които се питат защо някой е убил чичо Боб или баба Фей. Не знаят, че телата в тяхната морга имат нещо общо с тези в нашата. — Замълча за миг. — Когато открием къде са убити останалите, не можем да кажем защо ни интересуват.

— Защо? — попита Уингейт.

— Защото той приближава края на мисията си. Най-малкото е в Квебек и щом е успял да разпръсне шестнайсет убийства из страната, без да вдигне тревога, значи ги е пръснал много нашироко. Сигурно знае, че Делия и Улмър са прекалено близо. Както вече казах, затова няма зинала уста при Майкъл Улмър, която да потвърди връзката помежду им.

— Ако е толкова умен, знае, че ще забележим, че по последната му жертва има петнайсет вида кръв.

— Тогава това е първата му грешка — рече Хейзъл. — Да се надяваме, че ще направи още една.

Протегна ръка към Уингейт.

— Ти какво откри?

— Дотук един труп в Пикангикъм, на север от Драйдън — отговори той, като си отвори бележника. — Станало е миналия вторник, на девети.

— Три дни преди Чандлър — каза Хауърд Спиър.

Хейзъл премести статива и дръпна надолу картата на провинцията на стената зад масата. Пикангикъм се намираше на стотина километра северозападно от Ред Лейк, близо до границата с Манитоба. Беше в резервата „Фърст Нейшънс“.

— Полицията в Онтарио ли се разпорежда там, или резерватът си има собствена полиция?

— Имат четирима местни полицаи. — Уингейт погледна бележките си. — Говорих със старшина Гордън Ченсилър. Жертвата е възрастен индианец на име Джоузеф Атлукан... на осемдесет и три години. Решили, че е самоубийство и жертвата си е прерязала гърлото.

— Сигурно така е изглеждало — отвърна Хейзъл. — Бил ли е болен?

— Възможно е да си прережеш сам гърлото, имайте го предвид — каза Спиър. — Не искам да прозвуча цинично, но да кажем, че старецът наистина си е отивал... Старец, който живее в индиански резерват.

Хейзъл изобщо не му обърна внимание.

— Ами докладът от аутопсията, Джеймс? Има ли снимки вътре?

— Ще попитам, но ще искат да разберат защо.

— Кажи, че разследваш подобно самоубийство тук, в резервата „М'нджиканинг“. Искаш да провериш смъртта на Атлукан, за да изключиш убийство.

— Тези места си имат собствена полиция, инспекторе — защо ще се обаждам от Порт Дъндас?

— Използвай въображението си, детектив. Може да има вълна от самоубийства в резерватите близо до Порт Дъндас и ти да търсиш общото помежду им. Намери ми подробности за този старец. И осигури на Джак кръв или тъканна проба. Направи каквото трябва. Обзалагам се, че кръвта на този човек е по роклята на Делия Чандлър. — Тя вдигна телефона и набра вътрешния на Мелани. С другата ръка направи знак на двамата мъже да се махат от залата и да се залавят за работа. — Почакай — каза на Картрайт и покри с ръка слушалката. — Хауърд, докъде стигнахме с компютъра на Делия?

— Доникъде. Задънена улица. Искала е нов пухен юрган, но предполагам, че след това е размислила и е предпочела смъртта.

— Ти си пример за състрадание, Хауърд. Да продължават да търсят. — Той излезе и тя вдигна слушалката към ухото си. — Къде е Рей? — Слуша известно време, след което затвори и извади мобилния си. Гледа замислено копчетата известно време, след което набра номера. Стана! — Рей? Трябваше да преглеждаш сводката.

— Да, благодаря за повишението, капитане. В Кихоу Ривър съм, опитвам се да обезоръжа Кен Лоунърган. Щях да прегледам тефтера на обяд.

— Връщай се обратно. Поемаш разследването на всички действия на Беладона източно от окръг Ренфрю.

— Половината страна е източно от Ренфрю, Хейзъл.

— Чакай да ти кажа. Джеймс откри мъртъв индианец на хиляда и двеста километра оттук, при границата с Манитоба. Умрял е точно преди седмица.

— Това ли е единственото убийство в малко градче, което Уингейт е успял да открие?

— Осемдесет и три годишен, с прерязано гърло, Рей. Делия е в петък, а Улмър — в неделя. Следващото ще е още по-далече. Искам да го откриеш веднага щом се случи. Следващата жертва ще бъде номер седемнайсет.

В другия край на линията настъпи тишина. После:

— Какво?

— Седемнайсет, Рей. Времето тече. В лабораторията откриха петнайсет различни генетични подписа в кръвта по ръцете на Улмър и нито един от тях не е неговият. Но единият е на Делия. Върху дрехите ѝ има кръв от четиринайсет души. Но не и нейната. Схващаш ли?

— Боже! — възкликна Рей Грийн и добави: — Чакай!

— Хей! — извика той едновременно удивен и уплашен. — Какво, за бога... — И Хейзъл чу пронизителен гръм.

— Рей! — извика тя. Чуваше суматохата в другия край на линията, но не можеше да различи гласовете. Прозвуча нов изстрел и някой изрева от болка. Мобилният ѝ телефон полетя през масата и тя се втурна навън.

— Трябват ми коли! Който е най-близо до Кихоу Ривър! — Затича се през обхванатото от смут помещение и си навлече якето. — Някой да се обади незабавно в Кихоу Ривър! Рей Грийн беше прострелян...

[1] Мощен опиат, който се продава и под марките „Перкосет“ и „Перкодан“. — Б.пр. ↑

9.

Сряда, 17 ноември, 18:00 ч.

Саймън се намираше на място, наречено Матапедия, на южната граница на Квебек. Нощта се беше спуснала. По време на дългото пътуване насам забеляза колко къси са станали дните. Тук се мръкваше в шест вечерта.

Трябваше да бъде в Доуктаун, по средата на Ню Брънсуик, утре следобед. Чувстваше се все по-изтощен — дългото пътуване му натежа на финала. Спомни си спиранията в Кюснел, Гримшоу, Крейтън и радостта от срещите с хората, с които се беше запознал в тази страна, за която мислеше, че изглежда толкова обширна само в представите му. Беше обиколил реки, градчета с по-малко от триста души, индиански резервати, ферми. Беше посрещан радушно навсякъде и беше проявил безкрайна любов. Като че ли сърцето му се беше уголемило три пъти в гърдите му, сърце, в което сега пулсираше кръвта на седемнайсет души.

Приготвяше си тинктура от червен напръстник в палатката. Билката беше оказала учудващ подсилващ ефект и разбираше защо хората, които страдаха от сърце, се осланяха на нея. Накрая не можа да помогне на брат му, но Саймън го правеше в негова памет и се наслаждаваше на малките взривове енергия, които му даваше. Сега обаче билката не му действаше. Тялото му се бореше с нея. Помисли си, че понякога усеща как през сърцето му минава въздух, и се почуди дали то не отказва балсама от напръстник от състрадание. Вече го караше да се чувства слаб. Помоли се на Господ да пощади мъжете и жените, за които трябваше да се погрижи, като го остави да продължи. Нуждаеше се от съвсем малко време. След като свършеше, щеше да стане на прах, независимо дали щеше да живее, или не.

Извади пет листа от напръстник от един плик и ги накисна. Направи тинктурата с хлороформена вода и натриев карбонат, после я титрува. Горчивият мирис на билката изпълни палатката. Не бързаше. С удоволствие отделяше внимание дори и на най-дребните неща.

Обичаше да действа бавно и да наблюдава начина, по който капките от току-що направения лек се процеждат в чашата през тензуха. Спомни си как очите на брат му гледаха търпеливо приготвянето на лекарството. „Ти си дар божи за мен“, казваше той и взимаше ръката му в своята студена ръка. Саймън се опитваше да не му показва нарастващата си мъка. Казваше му: „Ще си върнеш силите. Отново ще ходиш сред нас“, и брат му слагаше ръка зад врата му, придърпваше го към себе си и го даряваше с целувка по устата. Саймън долавяше зловонието, което се разнасяше от тялото му, и се мъчеше да го поеме в себе си, да изсмуче отровите. Но брат му беше умрял. Въпреки молитвите им, неговите и на следовниците му. А после те се отдръпнаха, тези мъже и жени, с неискрените си сърца, и Саймън остана сам. Като се сети за притворството им, съжали, че беше бързал толкова в Авр Сен Пиер. Госпожа Ягнема заслужаваше повече, отколкото времето му позволи да ѝ даде, нищо че се беше опитала да му се бърка. Тя поне бе искрено вярваща. Имаше такива чудесни идеи за нея, неговата пойна птичка с отрязан език. Вместо това я претупа, отдаде ѝ толкова малко от милостта, която беше заслужила. Гневът му бе заместен от срам, но знаеше, че не може да направи нищо друго. Ситуацията изискваше да действа бързо и той действа бързо.

След час тинктурата беше готова. Той я разреши леко с изворна вода, но не достатъчно, за да притъпи острата горчивина на листата. Саксонците наричали растението „ръкавица на фея“ — и според преданието петънцата по цветовете му били местата, където малките горски създания са го докоснали с мъничките си пръстчета. Без него брат му щеше да напусне този свят много по-рано.

Брат му, Питър, беше единственият му близък човек. Изобщо не познаваха майка си, баща им с мъка ги отгледа сам. Беше тих човек, по-щастлив сред книгите си, отколкото сред хората. Оплакваше майка им години наред, след като тя го беше напуснала, оплакваше я така, сякаш бе умряла, и доколкото знаеха, наистина беше. Когато той почина, никой не пожела да ги вземе. Имаше приемни семейства на материка, но тях дадоха на свещениците. Никой не искаше братя. Накрая една бездетна двойка взе Питър, послушното дете, болнамото дете, и го отведоха в друга провинция. В гнева си Саймън беше станал силен и никой не го искаше. Свали разпятieto над леглото си и на

негово място сложи снимка на Питър. На свещениците това не им хареса.

— Христос е бил смирен, но не и мекушав — каза му един от тях ядосано. — Брат ти е безпомощен като котенце.

Саймън писа на брат си и го помоли да се държи. Когато навърши шестнайсет, свещениците го пуснаха. Чу, че брат му го вика. Откри го наред страната, прикован с вериги на леглото като животно, докато осиновителите му прибираха чековете от държавата. Направи черепите им на кайма и върна брат си у дома. Беше спасил Питър и той никога не го забрави. Но сега него вече го нямаше и беше останал сам. Саймън издръжливият, Саймън спасителят.

Изля лекарството право в гърлото си и му се догади, но стисна здраво уста. Опъна се на земята. Важно беше билката да се взема на празен стомах, но не беше ял от вчера и целият му организъм плачеше за храна. Знаеше, че скоро ще се нахрани. Щеше да иде на срещата в Доуктаун, после в неделя щеше да бъде в Пикту, ще стигне до океана и ще отпразнува пристигането си на другия бряг. Тогава щеше да остане само един и той щеше да е най-щастливият от всички.

На сутринта измина с колата двата часа до Доуктаун. Намираще се до река Мирамичи и докато караше по главната улица, виждаше как водата проблясва между къщите и в дъното на страничните пресечки. Беше си купил три яйца от една ферма в покрайнините на Батърст и спря до едно езеро на половината път, за да ги изпие. Имаше много малко зеленина, която още ставаше за ядене — щеше да се наложи да яде неща, които бяха в разрез с вярата му, докато не стигнеше до Атлантическия океан и не се възнаградеше с месо. Проби всяко яйце със спринцовка и изтегли вътрешността. Беше приятно смешно да видиш как яйцето сменя една черупка с друга. В спринцовката се превърна в усукана колона от жълто и сиво. Приличаше на размазано око на тигър. Изстиска съдържанието на трите спринцовки в устата си и ги гълтна. После натроши една от празните черупки и я изяде заради калция.

Беше краят на работната седмица в Доуктаун и градът беше съвсем притихнал. Откри лесно Проспект стрийт и паркира в края ѝ. Беше десет сутринта; идваше точно навреме. Къщата на свещеника се

намираше по средата на улицата, зад широк двор. Почука на вратата и старецът я откряна едва-едва.

— Саймън?

— Отче — отвърна той. — Радвам се, че ви заварвам в такъв добър вид.

Свещеникът го покани вътре. Саймън влезе и огледа ухаещата на кедър къща. Нямаше почти никаква мебелировка, голо място с лакиран, дъсчен под.

— Подарих повечето от нещата си. Църквата получи мебелите.

— Не им ли се стори странно?

— Сигурно мислят, че искам да прекарам последните си дни в църквата, сред вещите си. Голяма досада за всички. Но съм си го заслужил.

— Да намерим къде да седнем, отче — рече Саймън.

Старият свещеник го поведе към голата всекидневна, където все още имаше комплект столове и семпла дървена маса. Мъжът седна с мъка. Имаше рак на целия гръбнак.

— Колко силни са болките?

— Достатъчно, за да ми напомнят, че още съм тук. — Наблюдаваше как Саймън оставя тежката си черна чанта на масата. — Как ще го направим?

— Бавно и внимателно. Не чакате гости, нали?

— Непрекъснато се отбиват хора. Но съм дръпнал завесите и можем да не отваряме. Обаче искам да те помоля за една услуга.

— Каквото пожелаете.

— Бих искал да се помоля.

— Ще се помолим, отче.

— Не по твоя начин, Саймън. Искам да се предам в Божиите ръце, преди да извърша това, което — и ти трябва да признаеш — е грях.

— Уверен съм, че Господ ще ви прости греха в чест на велико дело, отче.

— Искам да съм сигурен.

Саймън се замисли за миг, после вдигна чантата си от масата и я свали на пода. Постави ръце върху плота, с дланите нагоре. Свещеникът сложи пръсти върху неговите и затвори очи.

— Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име, да дойде Твоето Царство, да бъде Твоята воля, както на небето, тъй и на земята; насыщният ни хляб дай ни днес, и прости нам посегателствата ни, както и ние прощаваме посегателствата на другите към нас^[1], и не ни въвеждай в изкушение, ала избави ни от Лукавия; защото Твое е царството, и силата, и славата вовеки. Амин! — Свещеникът отвори очи и погледна нагоре. — Интересна е представата за посегателство, нали, Саймън?

— Да, така е.

— На староанглийски било „дълг“. Но „посегателство“ за мен е по-интересно. Предполага съществуването на територия. Душата е територия, която някой може да потъпче. Но ние му прощаваме посегателството.

— Страх ли ви е, отче Прайс?

— Не. — Свещеникът дръпна ръцете си от масата. — Просто ти позволявам посегателството и Бог да ни прости и на двамата.

— Господ ще чуе молитвата ви, отче. Ще станем пак едно цяло; ще съставим праведен събор.

— „Седи отдясно Ми, докле положи враговете ти за твое подножие.“

Саймън отново сложи чантата на масата и я разтвори.

— Ние нямаме врагове, отче. Тези, които мислят, че са срещу нас, просто ще останат накрая. Ще бъдат лишени от нашата истина. Съжалявам ги. — Той извади шишенцата си и ги подреди на масата.

Отец Прайс се загледа в тях.

— Това са помощниците за моята смърт, нали? Малки стъкленици с прахчета и стрити билки.

— Това е беладона — отвърна Саймън. — Ще ви приспи.

— И после какво ще ми направиш?

Саймън стана от масата, като взе шишенцата. В кухнята бяха приготвени две чаени чаши и чайник. Саймън включи котлона и кипна вода. През вратата на кухнята виждаше как старецът седи леко приведен над масата си и отново си помисли колко жестоко е да дадеш на човек тяло само за да го накараш да стане свидетел на упадъка и разрухата му. Като малки двамата с Питър лежаха под завивките и сравняваха телата си. Изпънатият мускул, който минаваше над рамото и под ключицата, венецът от фина плът под окото, пъпчиците по

пенисите им. Всяко нещо беше свързано с другото, кръговратът на живота. Видя се как остарява в кожата на Питър, как животът му преминава през този на брат му, както токът минава през жицата, животът на единия и животът на другия, преплетени на кълбо, светеха в обезвъздушениото стъкло, орисани да изгорят. Товарите, които Господ беше избрал да носят, бяха благословия и за двамата, тъй като чрез слабостта им Саймън бе открил призванието им.

— Ще ви прекърша на две — рече той на свещеника. — Както смазват зърното, за да извлекат мазнината от него.

Отец Прайс се извърна от стола си и погледна Саймън.

— Ще го усетя ли?

— Обещавам, че няма.

— Да започваме тогава, синко.

Чайникът завря и Саймън приготви отварата на отец Прайс. Свещеникът я изпи бавно, като се усмихваше над ръба на чашата към своя спасител. Очите му започнаха да се затварят.

— Сутринта — бавно рече отец Прайс — изпратих малко шише светена вода на брат ти. Надявам се скоро да я получи.

— Брат ми ще ви бъде благодарен за любезността, отче, аз също.

— Почудих се за какво му е, когато я занесох до пощата. Странен подарък е. Всички твои... приятели ли изпращат религиозни предмети?

— О, не — отвърна Саймън. — Няма значение какво е. Моля само да е от сърце. Нещо като дар. Освен това подаръците му показват колко далеч се намирам. Например сега ще разбере, че съм идвал при вас. Ще знае колко близо сме всички до целта ни. — Саймън се усмихна на отец Прайс. — Изчерпателен ли беше отговорът ми?

— Разбира се, нямах намерение да поставям под съмнение...

— Няма проблем — прекъсна го Саймън. — А сега ми кажете имате ли сили да се изправите?

Свещеникът стана внимателно, а Саймън се извини и го съблече. Старецът стоеше леко разтреперан под изпитателния поглед на госта си.

— Останали сте почти недокоснат от вихъра на живота — рече Саймън. — Много съм доволен. — Помогна на отец Прайс да се облече, после дръпна стола му, за да може пак да седне.

— Ще пийна още мъничко от това — рече възрастният мъж, ръката му беше толкова слаба, че едва успя да вдигне чашата. — От него ли ми се замая главата?

— Да — отвърна този, който наричаше себе си Саймън, и напълни чашата на свещеника. — Да се помолим!

[1] В молитвата на български се използват думите „дълг“ и „длъжници“. — Б.пр. ↑

10.

Вторник, 16 ноември, 12:00 ч.

Грийн пристигна победоносно с окования в белезници Кен Лоунърган на предната седалка.

— За бога! — възкликна Хейзъл и го прегърна. — Помислих, че си мъртъв.

— Няма право да ме арестува! — извика мъжът през отворения прозорец. — Свали ми белезниците, Хейзъл.

Тя пусна Рей Грийн и навря лице в лицето на Лоунърган.

— Трябва да си с белезници, проклет глупак такъв! Стреляш по улица, пълна с хора!

— Два пъти — додаде Грийн. — Нямахте да те арестувам, Кен, ако беше оставил оръжието на земята, когато ти наредих.

Лоунърган промърмори нещо и ритна кората под жабката.

— Запиши го и го пусни да си ходи — рече Хейзъл. — Дай да видя горкото същество. — Грийн отключи багажника и двамата се загледаха в тъжното, безжизнено тяло на пумата.

— Представи си да те убие шибаният Кен Лоунърган — рече Грийн. — Какво красиво животно. Ще извикам Службата за защита на диви животни да дойдат да я вземат. — Той отвори вратата на колата и Лоунърган слезе, без да удостои с внимание ръката на Грийн. — Бъди благодарен, че те хванах жив, Кен.

— Млъкни, Рей. Този звяр изяде три кучета. Как мислиш, какво щеше да ловува, след като кучетата свършат?

— Сигурен съм, че си бил в безопасност, Кен. Едва ли си е падала по жилаво месо.

— Приключи с него — каза Хейзъл, — после ела при мен.

Грийн избута арестанта през вратата на участъка, Хейзъл погледна за последно пумата и затвори багажника.

След като разбра за ДНК пробите в Торонто, Грийн се облегна на стола срещу Хейзъл и се опита да измисли отговор на въпроса ѝ. Изглежда бяха разкрили модус операнди^[1] на Беладона. Уингейт бе открил четвърта жертва следобед в Гимли, Манитоба. И тук ставаше дума за смъртно болна жена, около четирийсетте, на име Рут Марис. Умираще от амиотрофична латерална склероза^[2]. Открили обезглавеното ѝ тяло под завивките на леглото ѝ. Главата намерили в хладилника, разцепена на две по средата и завъртяна така, че жертвата да се гледа сама в очите. Местопрестъплението беше толкова ужасяващо, че влезе в новините на Уинипег, на повече от хиляда километра разстояние. Беше станало на 3 ноември и ако смъртта в Пикангикъм, шест дни по-късно, бе следващото убийство, много ясно, че никой нямаше да свърже двата трупа. Все още не беше сигурно дали убийството на индианеца е дело на техния човек — полицията от резервата отказваше съдействие на Уингейт, искаха заповед за делегиране на правомощия, преди да покажат каквото и да е на Порт Дъндас. Все още не можеха да наберат скорост.

Щом нямаше как да отгатнат къде ще е следващият удар, струваше ли си да се разпространява бюлетин до всички участъци на изток от Онтарио? Така щяха да предупредят убиеца, че е забелязан, но можеше и да го накарат да направи нова грешка. А те имаха нужда той да прави повече грешки. Доводът против беше, че не разполагаха с достатъчно парченца от мозайката, за да знаят за какво по-точно да предупредят хората. Страничният ефект — хиляди смъртно болни хора източно от Онтарио да започнат да се страхуват двойно повече за живота си — не си струваше учебната тревога.

И за какво по-точно трябваше да са нащрек хората и силите на реда? Мъж, който обикаля из страната с кофа кръв в багажника?

Рей Грийн зяпаше в тавана.

— Знам, че федералната полиция досега вече щеше да е разпространила бюлетина.

— Ако бяха наясно с факта, че има сериен убиец на свобода.

— Ние можем да им кажем — предложи той.

Тя тихо се разсмя.

— Искаш да отстъпиш кормилото на федералните в собствения си град? Четиринайсет пъти са имали шанса да го надушат. Разполагат

с много по-дълбока мрежа от нас, а явно представа си нямат какво става в областите под тяхна юрисдикция.

— Откъде си толкова сигурна?

— Мислех, че ще обсъдим следващия ни ход.

— Както и да е — отвърна Грийн. — Все едно е дали ще пуснем бюлетин до всички, или ще уведомим федералната полиция.

Тя се замисли за миг.

— Тогава няма да го правим.

— Някой може да каже, че му намирисва на централноканадска арогантност. Местната полиция действа на своя глава.

Тя го погледна в очите.

— Това е голям случай, Рей. От едната ми страна дремят федералните, от другата — Йън Мейсън, така че ако не си абсолютно убеден, че не можем да си оправим сами бакиите, може би трябва да ме подкрепиш. Ние сме последната преграда между този тип и останалите жертви и ако централноканадската арогантност върши работа, залагам на нея с две ръце.

Грийн мълчеше, потънал в размисъл. С мен или против мен, зачуди се тя. Винаги беше смятала Рей Грийн за съюзник, но в момента доверието ѝ беше подложено на изпитание. Той прокара ръка през косата си и си сложи шапката.

— Значи без федералните и без бюлетин — рече той. — Засега.

Усети как раменете ѝ се отпуснаха и си дойдоха на мястото.

— Точно така. Засега. Трябва да мислим като ловци, които чакат на пусия. Няма да се показваме, докато не стане абсолютно наложително. Ще имаме само един шанс да го хванем. Трябва да открием кои са останалите му жертви, да разберем как ги е намерил и да се доберем до него, преди да е довършил това, което прави. Защото свърши ли, край с него. Ще се изпари.

— Добре. — Той погледна дланите си. — Каза, че е трябвало да стигне до Пикангикъм с лодка, нали?

— Точно така.

— Значи непознато лице, не индианец, е прекосило езерото два пъти за един ден.

— Така предполагаме. Но може да е минал на две различни места. Ако аз бях толкова умна, колкото, изглежда, е той, щях да постъпя точно така. Пък и кой казва, че не е индианец?

— Сериозно ли мислиш, че е индианец?

— Не, но всяко предположение, което отхвърля дадена вероятност, е опасно.

— Трябва да започнем отнякъде, Хейзъл, и щом не си готова да разпространиш бюлетин, добре е да се иде дотам. Поне за един ден.

Тя обмисли идеята за миг.

— Кой би вбесил по-малко индианците, ти или Уингейт?

Грийн вдигна длани нагоре в знак на молба.

— За бога, не пращай мен. Ще взема да изръся нещо още щом стъпя на брега.

Хейзъл вдигна телефона и след малко Уингейт почука на вратата.

— Извади ли късмет с полицията в Пикангикъм?

— Чакам да ми се обадят.

— Недей да чакаш повече — отвърна тя. — Върви при Мелани и ѝ кажи да се обади на „Грейт Шилд Еър“. Ще летиш до Ред Лейк следобед.

— Не обичам да летя със самолет.

— Ще ти хареса. Ще седнеш до пилота. Върви.

Хейзъл вдигна ципа на роклята на гърба на майка си и погледна през рамото ѝ към отражението им в огледалото.

— Мислиш ли, че ще всея смут? Аз да ходя на погребението на Делия?

— Ще стане много по-зле, ако не го направиш, майко. Просто постъпваш като добра гражданка.

— Няма човек в града, който да не знае какво направи Делия.

— Не ставай смешна. Не всички знаят. Рей не знаеше.

— Но ти си му казала?

— Виж, мамо, и татко беше виновен. Но ти отиде на неговото погребение.

Емили Микалеф се наведе да отвори кутията си за бижута. Никога не си беше падала особено по бижутата. Разрови украшенията, преди да избере скромна перлена огърлица, подарена от съпруга ѝ, когато Хейзъл беше още дете.

— Помогни ми да си я сложа — рече тя и оголи шията си. Дъщеря ѝ закопча огърлицата. — Мислиш ли, че журналистите ще са

там?

— Не знам, мамо. Не се тревожи за тях.

— Изгониха ме от поста ми преди осем години, Хейзъл. Да не мислиш, че са забравили как се продават вестници?

Хейзъл се сети за понеделнишкия брой на „Уестмюр Рекърд“ и предпочете да не ѝ отговаря.

По пътя към църквата „Сейнт Джордж“ имаше паркирани коли и от двете страни — Хейзъл пресметна, че над двеста коли с пътниците им бяха слезли до църквата, за да чуят погребалното слово на отец Глендининг. Вътре Рей Грийн беше запазил няколко места на пейката до него и двете Микалеф отидоха да седнат. Той беше с цивилен костюм, но Хейзъл реши, че от нея се очаква да се появи в качеството си на инспектор Микалеф, така че си беше облякла парадната униформа — не я беше слагала, откакто през 1999 стана временно изпълняващ командир. Униформата я караше да се чувства силна и макар че беше началник на участъка в Порт Дъндас само поради липсата на титуляр, в моменти като този наистина се чувстваше шеф на полицията.

Здрависваше се с хората, докато минаваше по централната пътека, но в очите им виждаше очакването тя да намери отговор на ужасната мистерия, която ги беше събрала днес.

Отец Глендининг обходи с поглед паството си.

— Заповядайте — подкани той тези, които стояха скупчени отзад. — Има място за всички. Заповядайте, попълнете празните места отстрани. — Изчака, докато хората срамежливо се промъкваха отстрани на главния кораб.

— *Sed et si ambulavero in valle non timebo malum.* „И в долината на мрачната сянка ако ходя — рече той, — няма да се уплаша от зло.“ Колко студена утеха е това за всички, събрали се тук днес, за да оплачат смъртта на Делия Чандлър. Защото дори и да не ви е страх от злото, то е на крак и върви сред нас. Начинът, по който Делия беше отнесена в гроба, е известен на всички ни и аз няма да говоря за това, приятели мои. — Той погледна към ковчегата под амвона. — Беше прекалено скромна жена, за да бъде подложена на това оскърбление — ужасният начин, по който си отиде, да бъде разнасян като клюка сред съгражданите ѝ.

Хейзъл беше стиснала ръката на майка си, когато свещеникът каза скромна.

— Нека вместо това да поговорим за злото. Какво трябва да направим, когато се изправим срещу него? Да извърнем очи и да се надяваме, че Господ ще ни пази? Не, Господ ще ни пази само ако се опълчим срещу злото; когато не му позволим да повлияе на живота ни. Нашата полиция твърди, че Делия сама е отворила вратата на убиеца. По най-различни начини и ние отваряме вратите си пред злото. Приемаме радушно Сатана в дома си. Трябва да залостим вратите си, да не би злото да дебне отвън.

— Какъв идиот! — каза Грийн на гроба час по-късно.

Хейзъл стоеше сама зад навалищата с колегата си. Преди да дойде на гробищата, беше закарала майка си у дома, защото тя каза, че достатъчно е оплакала Делия Чандлър.

Грийн чистеше калта от обувката си.

— Има възможност да утеша горките хора, а той ги подстрекава. Не след дълго още десет Лоунъргановци ще размахват пушки зад шпионките си.

— Това ли мислиш, че чуха? — попита Хейзъл, докато гледаше множеството около дълбокия три метра гроб. — Според мен са чули, че ако са праведни, ще бъдат в безопасност. Той каза, че Делия сама си го е изпросила.

Грийн се замисли за миг.

— Възможно ли е нашият човек да прави точно това? Убийството присъда ли е било? А Улмър какво е направил? Едва е ходел.

— Съмнявам се, че нашият човек прекосява страната да наказва грешници. Никой няма да тръгне да се самоубива, за да изкупи греховете си.

— Просто ми хрумна.

— Не, мисля, че отец Глендининг просто ни каза, че нищо лошо няма да ни се случи, ако живеем по Божията воля. Не е виждал това, което хора с нашата професия виждат. Ако беше, щеше да си хвърли расото.

— И ние рядко го виждаме, Хейзъл. И аз горе-долу толкова разбирам от убийства, колкото и Глендининг.

— Но ти нямаш расо, което да хвърлиш, Рей.

Глендининг стоеше при гроба на Делия с отворена библия.

— Прах при праха — започна той и насъбралото се множество се скупчи и прекръсти.

Хейзъл огледа тълпата с надеждата да види непознато лице, но имаше море от добре познати физиономии — мъже и жени, в чиито къщи беше ходила, чиито деца беше предупреждавала и дори арестувала, чиито съседи беше усмирявала. Целият град беше тук. Видя отзад няколко души с бележници. Нямаше голямо развитие от гледна точка на разследването и тя с облекчение си помисли, че няма какво да каже на местната преса.

Боб и Гейл стояха до отец Глендининг, хванати за ръце. Хейзъл се опита да не гледа към Боб, който плачеше. Другият син на Делия, Денис, беше дошъл от Калгари, но Хейзъл не го беше виждала от почти трийсет години. Спомняше си го като високо атлетично момче, срамежливо дете, известно с това колко далече можеше да запрати бейзболната топка. Ако правилно си спомняше, отиде да учи в Мичиган със спортна стипендия, но нямаше никаква представа как се е озовал в Калгари. Не беше съвсем сигурна кой от петимата мъже, застанали близо до отчето, беше Денис. Глендининг кимна на Боб Чандлър и той, заедно с още един по-едър мъж, пристъпи напред, взе шепа пръст и я хвърли в гроба. Другият мъж се извърна да огледа опечалените и тя видя смътна прилика с младежкото лице, което се мъчеше да си спомни. Беше остарял.

След погребението Хейзъл отиде да намери Денис Чандлър. Представи се и той пое ръката ѝ.

— За малко да не те позная — каза тя.

— Опитвах се да стоя надалеч, доколкото можех — отвърна той.
— Има ли някакъв напредък?

— Бавно върви — призна тя. — Много е предпазлив.

— Благодарен съм ви за всичко, което правите, инспекторе.

Тя не го поправи. Той пусна ръката ѝ и Хейзъл се хвана, че го гледа втренчено в очите. Минаваше петдесетте, беше по-малък от брат си, но беше надебелял. Трийсет години бяха достатъчно време човек да се промени коренно. В средата на седемдесетте, когато го бе видяла за последен път, тя самата беше с петнайсет килограма по-слаба. И женена.

— Поддържаше ли контакт с нея? — попита тя.

— Пишихме си имейли — отвърна той. — Веднъж седмично. И преди да ме попитате, ще ви кажа, че нямаше нищо в имейла й от миналата седмица, нито от по-миналата, което да намеква, че знае, че времето й изтича. Или че възнамерява да направи нещо подобно, ако наистина е било планирано.

— Можеш ли да си представиш майка ти да иска помощ от някого, за да сложи край на живота си?

— Не знам на какво е готов човек, когато знае, че умира, инспекторе. Предполагам, че е възможно. Според мен не е в стила й, но от петнайсет години живея далече от нея.

— Често ли я виждаше?

Денис Чандлър наведе леко глава.

— Не — отвърна той. — Имейли и колети няколко пъти в годината. Неприятно ми е да го кажа, но ми стигаше.

Хейзъл видя Хауърд Спиър да стои на тревата близо до пътя и да говори с Рей Грийн. Двамата я гледаха.

— Какво ти пращаше? Подаръци за рождения ден?

— И за Коледа. Обичайното. Имам шестгодишна дъщеря. Купуваше нещо от града, увиваше го в амбалажна хартия и го пращаше. Макар че последните две години получавахме по нещо от поредния онлайн магазин, от който пазаруваше, платено с нейната кредитна карта. Вече дори не надписваше на ръка опаковката. И компютърна картичка с пожеланията й в кутията. — Наведе се леко и Хейзъл вдигна ръка зад гърба си, за да предупреди Спиър и Грийн да не се приближават. — Искате ли да знаете истината? Майка ми беше мързелива. Обичаше да прави всичко по лесния начин. Затова успя да се убеди, че е постъпила добре с баща ви — сигурно си е казала, че е за предпочитане да страда сама. Така че може наистина да се е превърнала в човек, който би накарал някой друг да сложи край на живота му, не знам.

— Може ли да ти задам още един въпрос?

— Разбира се.

— Майка ти пращала ли ти е нещо наскоро? Подарък?

— И да е пращала, не съм го получил още. Но в нашето семейство рождени дни след октомври няма, а до Коледа остава месец и половина...

— Съжалявам за загубата ти — каза тя и сложи ръка на рамото му. — Радвам се, че си поговорихме.

Денис Чандлър ѝ кимна и продължи по пътя си. Двамата ѝ колеги се озоваха зад нея.

— Кой беше този? — попита Рей Грийн.

— Малкият син на Делия.

— Това е Денис Чандлър?

— Да.

— Хлапето можеше да одере топката. Какво ти каза?

— Не е бил много близък с нея. Каза, че била мързелива. За рождените дни и за Коледа им пращала подаръците от Интернет.

— Бих го нарекъл удобство, а не мързел — рече Спиър.

— Хауърд, може ли поне веднъж да не се отклоняваш от темата? Този пухен юрган, който Делия е купила от страницата на Биднау...

Спиър примигна няколко пъти. Поток от хора преминаваше и от двете им страни, като вода покрай камък.

— Ще накарам някое от момчетата да открие кой е продавачът. Предполагам, че той ще знае къде го е изпратил.

— Ти „предполагаш“? — ухили се Грийн.

Едрият мъж изчисти трошичка от ъгъла на устата си и изгледа Рей с присвити очи.

— Не те разбрах, Рей?

— Шегувам се. Мислех, че вие не предполагате.

— Така се казва, Рей.

— Добре.

— Свършихте ли, момчета? — попита Хейзъл. Те се извърнаха към нея. — Какво дойде да ми кажеш?

— Добри новини, донякъде — отвърна Спиър. — Федералните в Гимли ми пратиха няколко цифрови снимки на убийството на Марис. Със сигурност е нашият човек. Присвил ѝ е устата.

— Нали е разрязал главата ѝ наполовина?

— Така е, но са направили снимки на местопрестъплението и са ги сглобили цифрово. Изглежда така, сякаш свири с уста.

Хейзъл несъзнателно сви устни.

— Свири с уста.

— Или праща въздушна целувка.

— Мили боже! — възкликна Грийн.

Тримата се запътиха към колата на Хейзъл.

— Трябва да открием останалите жертви, и то веднага — рече тя.
— Тази в Гимли е четвъртата за единайсет дни.

— Бързо действа — съгласи се Грийн. — Ако в Гимли е на трети ноември, убийството в Атлукан на девети ноември, Делия на дванайсети и Майкъл Улмър на четиринайсети ноември, значи убива почти на всеки три дни.

— Ако си прав, предполагам, че сме пропуснали едно между Гимли и Пикангикъм — рече Спиър.

— Значи пак предполагаш.

Спиър не му обърна внимание. Беше си извадил бележника и записваше енергично датите.

— Всеки момент ще има ново, в рамките на петстотин километра източно от Чембърлейн.

Хейзъл спря до колата си.

— Хауърд, искам допълнителен персонал от Мейфеър. Без много шум. Искам всички, които са свободни, да се заемат — телефони, имейли, полицейски честоти. — Тя почука по бележника на Грийн. — Рей, намери карта и започни да триангулираш^[3] градове на такова разстояние. Ако убива на всеки три дни и идва от запад, ще разберем още колко посещения възнамерява да направи. Трябва да го хванем, преди да е свършил.

— Веднага ще се заема.

Той се затича към колата си, а Спиър остана пред Хейзъл.

— А ти накарай някого да влезе в акаунта на Делия на Vidnow.com. Този пухен юрган не е бил за нея — нареди тя.

Езерото Сюпириър изглеждаше като океан от четири хиляди метра височина.

— Голямо е горе-долу колкото Нова Скотия — каза жената пилот по микрофона. Уингейт я чуваше в слушалките си. — Като много голяма чаша с вода — додаде тя.

Уингейт беше престанал да стиска дръжките на седалката някъде след северния бряг на остров Манитулин, но още не можеше да се отпусне. Самолетът беше стара „Чесна 180“ и имаше място за пилота,

Уингейт и куфар, нищо че тя твърдеше, че можела да качи пет човека, ако се наложи. Казваше се Брена.

— За щастие сме само двамата, иначе щеше да ми е трудно да измина целия път с едно зареждане — рече тя. — Ред Лейк е в края на обсега ми.

— Но ще стигнем дотам.

— Дори и да се наложи да се пуснем безмоторно до пистата.

Трябваше да признае, че в края на краищата беше приятно да се возиш в самолет с размерите на миниван, макар че друсаше така, сякаш караш велосипед по разбит път. А и Брена го разсейваше, като му показваше градове като Уауа и Роспорт, докато минаваха над тях.

— Оттук можеш да различиш гъските долу. Можеш да ги видиш от високо.

Не можеше да види толкова далече, но ѝ вярваше. Полетът щеше да трае четири часа и имаше нужда от колкото се може повече разсейване. Можеха да говорят само по микрофоните. Самолетът така бръмчеше, че той не се чуваше дори като кихаше. Наближаваха град на име Маратон.

— Още колко остава?

— Отегчавам те с приказките си, а, скъпи?

— Никак даже.

— Гледай сега — рече тя, рязко спусна самолета надолу и после отново го вдигна.

Уингейт за малко не повърна.

— Боже! — изстена той.

— Можеш да караш тази браква като състезателна кола. Всичко прави.

— Моля те недей — рече той.

Тя сложи ръка на коляното му.

— О, я стига — мога да разбия това чудо, да скочим с парашутите и да оставим парчетата зад гърба си.

— Бих предпочел...

— ... да не го правя, разбрах. Всички само това повтарят. Не се тревожи, полицаи Уингейт, това нещо е безопасно като къща. Ще те закарам в Ред Лейк цял и невредим, обещавам ти.

[1] Начин на действие (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Неврологично заболяване, характеризиращо се с прогресивна дегенерация на моторните неврони — клетки в гръбначния и главния мозък, като това води до парализа и смърт. — Б.пр. ↑

[3] Метод в тригонометрията и елементарната геометрия за определяне разстоянието до обекти, като се използва геометрията на триъгълниците. — Б.пр. ↑

11.

Вторник, 16 ноември, 15:00 ч.

Фериботът от Бърънс Лендинг до резервата минаваше три пъти на ден, веднъж сутринта, веднъж рано следобед и веднъж по вечерно време. Уингейт си купи вестник и пликче с чипс и изчака в малката, миришеща на спарено зала. Пилотът му беше инструктиран да си наеме хотел в Ред Лейк и да го чака да се върне. Детектив-инспектор Микалеф го накара да лети два пъти за един ден; нямаше време за чакане. Вестникът, който четеше, беше от 13 ноември, ден, след като откриха Делия Чандлър. Местното население беше прекалено малобройно, за да издържа вестник, който излиза по-често от веднъж седмично. Той го разтвори и прегледа новините, като знаеше, че няма да открие нищо за случилото се в Порт Дъндас. В следващия брой, другата седмица, също нямаше да има нищо. Както беше казала Хейзъл, Беладона се беше погрижил хората, които оплакваха жертвите му, да нямат повод да се познават.

Бяха го докарали дотук с патрулна кола от Ред Лейк. Зачислиха му един начумерен полицаи на име Джакман, който переше със 140 километра в час по магистралата само и само да ограничи времето, което ще прекара с ченге от „околностите на Торонто“. Това, че Порт Дъндас беше на цели три часа и половина северно от Торонто, нямаше никакво значение за него и Уингейт премълча факта, че току-що са го преместили от града. Джакман държа радиото включено през цялото време, слушаше на честотите на участъка си, без да коментира изобщо чутото с Уингейт. Единственото важно нещо, което му каза, беше да внимава за портфейла си в резервата.

— Никакви угризения нямат — рече той, — ченге ли си, не си ли.

Каза му и да се обади в участъка на връщане и че щели да дойдат да го посрещнат. Някой сигурно ще извади късмет, помисли си Уингейт.

Във вестника нямаше нищо, което да задържи вниманието му, така че излезе и отиде на кея, където щеше да акостира фериботът. Заедно с него чакаха още двама души. На брега на река Бърънс беше студено, силен, пронизващ вятър плискаше водата нагоре по стълбовете. Това му напомни за езерото Онтарио в късна есен, където вятърът можеше да те събори по тротоара. Едва ли скоро щеше да може да се разходи покрай него.

— Разпредели ли са ви, а? — каза глас зад гърба му. Беше по-младият от двамата мъже. — Идвате да живеете с нас ли?

Уингейт се обърна към него. Другият стоеше до вратата на гарата и пушеше.

— Мислех, че резерватът си има собствена полиция.

— Има, но винаги пращат по някой солиден гражданин от Ред Лейк или Сиукс Лукаут да ни държи под око.

— Аз съм от Порт Дъндас. Идвам на посещение.

— Облекли сте костюм, за да дойдете на посещение, полицай. — Той се наведе, за да погледне значката на Уингейт. — Пардон, детектив.

Уингейт се почуди колко трябва да каже на този мъж, после си помисли, че ако даде повод на някого да се съмнява в честността му, цялото му пътуване ще е напразно. Историята, която детектив-инспектор Микалеф беше предложила да използва за прикритие, изглеждаше съвсем неподходяща. Каза на мъжа, че е дошъл да научи някои неща за Джоузеф Атлукан. Имало самоубийство в резерват близо до Порт Дъндас и искали да се уверят, че не е убийство.

— Говориш за М'нджиканинг? — попита мъжът.

Уингейт кимна.

— Никой от това племе не е умирал от собствената си ръка повече от година. А и да е, какво общо има това с нас?

— Началникът ми ме прати да задам няколко въпроса.

— Изминал си хиляда и петстотин километра, за да задаваш въпроси за един нещастен мъртъв индианец, а? Мислиш, че се е самоубил, защото някой е пил „Лизол“^[1] в М'нджиканинг миналата Коледа? — Уингейт се разтърка. Мъжът беше сложил ръце на кръста си. — Нали разбираш, че имаме право да знаем какво се случва в собствения ни дом?

— Разбирам — отвърна Уингейт.

Мъжът млъкна, не сваляше поглед от него. Може би най-добрият ход бе да се върне в Ред Лейк и да измисли по какъв друг начин да се сдобие с информацията, която им трябваше за Атлукан. Снимка от моргата щеше да свърши работа, ако можеха да се доберат до такава. Мъжът прекъсна мислите му.

— Джо ми беше вуйчо — рече той. — Какво знаеш ти за него, което аз не знам?

— Нищо не знам — бързо отвърна Уингейт. — Честно, не знам.

— Но смяташ, че има нещо от другата страна на реката, което трябва да видиш.

— Вероятно е така. — Протегна ръка и мъжът я стисна. — Детектив Джеймс Уингейт. Не искам да оставаш с впечатлението, че дебна наоколо. И щом си му племенник, може би и без това ще трябва да говоря с теб.

— Аз съм един от племенниците му — отговори мъжът. — Джо имаше пет братя, четири сестри и девет деца. Атлукани бол в резервата, и всички до един го познаваха.

— Бил е болен — продължи Уингейт.

— От години — отвърна мъжът. — Имаше рак. Вуйчо ми ставаше нощно време на всеки час да пуши. Пресметнахме, че пуши по две кутии на ден и повече от половин през времето, когато трябваше да спи. Но изкара до осемдесет и три. Явно му е дошло до гуша.

— Защо според теб му е дошло до гуша? Защо се е самоубил?

Мъжът повдигна рамене.

— Предполагам, че беше опитал всичко. Жена му умря и той мислеше, че се превръща в тежест за децата си. Болеше го.

Уингейт си беше извадил бележника, показа го на мъжа и той кимна. Записа „опитал всичко“. Човекът, който стоеше зад тях, свирна.

— Фериботът идва — каза младият мъж. — Ще си взема чай за из път. Ако искаш, може да поговорим на кораба. Но недей да ме баламосваш с разни измислени истории, детектив. Ако говоря с теб и това ти подсказва нещо, искам да знам.

— Съгласен — отвърна Уингейт. — Може да нямам възможност да ти кажа всичко, което знам, веднага, но ще се опитам да спазя обещанието си. — Мъжът се въртна с ръце в джобовете и се запъти към чакалнята на гарата. — Не разбрах как се казваш.

— Казвам се Джо Атлукан — рече мъжът. — Има още шестима със същото име от другата страна на реката.

Докато стана време за тръгване, се появиха още два̀сет и пет души. Фериботът беше толкова точен, че нямаше причина да идват по-рано. Беше малко плавателно средство, побираше най-много петдесет души. Резерватът разполагаше с всички услуги и удобства, от които населението имаше нужда, включително училище и болница, затова фериботът се използваше за ежедневен превоз на шепа хора, които работеха извън резервата.

Уингейт усещаше, че присъствието му бие много повече на очи сега, отколкото преди, когато бяха само трима. На качване предложи на Джо Атлукан да поговорят на по-спокойно място, когато стигнат в резервата. Атлукан кимна в знак на съгласие и го остави да седи сам в задната част.

Когато стигнаха до средата на реката, останалите пътници изгубиха интерес към него и Уингейт си позволи да вдигне глава и да ги огледа. Не познаваше много индианци и като повечето градски хора представата му за тях се свеждаше до бедност и наркозависимост. В Торонто имаше общински и здравни центрове за индианци и понякога му се налагаше да ходи там по служба. Атмосферата по тези места беше толкова тягостна, че той не можеше да погледне хората в очите. Почуди се дали и в Пикангикъм ще изпита същото ужасно съжаление, както в Торонто. Скоро щеше да разбере.

Резерватът се състоеше от струпани една до друга около четиристотин къщи и по-големи сгради с дървета наоколо. Джо Атлукан го изчака да слезе от ферибота и го заведе в къщата на майка си, малка дървена постройка с печка на дърва по средата на голяма стая. Хижата ухаеше на печено месо. Уингейт седна до кухненската маса, стиснал чашата чай, която жената му предложи още с влизането. Той слушаше как синът обяснява на майка си нещо на оджибуейски. Тя слушаше, без да сваля поглед от Уингейт, който се изкушаваше да си сръбне от прекалено горещия чай.

Когато Джо спря да говори, майка му дойде и седна до Уингейт.

— Гладен ли си? — попита тя.

— Не, благодаря.

Синът ѝ каза още нещо и тя стана, отвори вратата на фурната и извади печеното. Напълни две плоски чинии и ги сложи на масата.

— Синът ми казва, че е един час от Ред Лейк, още един чакане на реката и четирийсет минути с ферибота, така че сигурно си гладен. Затова първо се нахрани.

— Синът ти има дарбата да ме хваща, когато не казвам истината.

Тя хвърли поглед през рамо към сина си, който идваше към масата.

— Иска да каже, че е полицай и е предпазлив, мамо. Свестен е. — Джо се пресегна към покрития с кърпа панер, извади резен бял хляб и го подаде на Уингейт. — Казва се Мери — рече той. — Наясно ли си вече с модата в имената тук? Майка ми и две от лелите ми се казват Мери. Единствено майка ми запази това име, другите две се водят по втори имена. И четиримата ми останали вуйчовци се казват Джо Еди-кой-си. И четиримата се водят по Еди-кой-си. Мъжът, за който си дошъл да разпитваш, беше последният Джоузеф Атлукан от своето поколение.

Уингейт се обърна към Мери, която стоеше наред кухнята и сгъваше и разгъваше една кърпа.

— Беше ли близка с брат си?

— Бях много близка с него.

— Синът ти ми каза, че бил „опитал всичко“, за да се справи с рака. Какви неща правеше?

— Джоузеф опита всички лекарства, които може да намери, но не вярваше, че трябва да се откаже от отровата си. Цигарата в едната ръка, хапчето в другата. Никое лекарство не можеше да помогне на брат ми.

— Значи според теб просто се е предал?

— Искаш ли да ти сипя още?

Уингейт погледна в чинията си и видя, че е излапал порцията. Не беше ял домашно приготвена храна повече от месец.

— Направо е невероятно. Какво е това?

— Карибу — отвърна тя. — Имам цял фризер.

— С удоволствие бих хапнал още — отвърна той.

Тя му напълни чинията и този път Джо Атлукан му подаде панера с хляб с лека усмивка. Бавно дръпна кърпата, с която беше покрит хляба, все едно дърпаше завеса. Гледаше го право в очите.

— Предполагам, че се предаде — отвърна Мери Атлукан. — Не знам. Просто дойдоха и го откараха.

— Кой?

— Няколко мъже от племенния съвет.

— Няма нищо необичайно в това — допълни Джо.

— Имало ли е някой с него в деня, когато е починал.

Мери се замисли за миг.

— Живееше сам. Но има две дъщери в града. Може да ги питате.

След като се нахраниха, Джо се обади по телефона на едната от братовчедките си. Петнайсет минути по-късно стискаха пак чаши чай в подобна къща, но в другия край на резервата. Уингейт записа името на жената в бележника си: Уинива Атлукан, неомъжена дъщеря на стареца. Около петдесетте. Била с баща си сутринта, преди той да умре.

— Някой посети ли ви този ден? — попита Уингейт.

— Един от знахарите му от другата страна на реката — отвърна тя.

— Един от знахарите му?

Чашата на Джо издрънча леко, когато я постави върху кухненския плот.

— Вуйчо ми беше пристрастен към разните там природосъобразни глупости, колкото и към цигарите. Мисля, че на всеки три дни се появяваше някой нов знахар в града.

— Срецнахте ли се с този човек?

Уинива поклати глава.

— Не. Татко каза, че идвал и нямало да приготви лекарството за него, ако не бил сам. Така че изчаках, докато не се почука на вратата. Татко настоя да изляза отзад, но успях да го зърна.

Уингейт обърна нова страница.

— Какво можете да ми кажете за него?

— Беше тънък като вейка — отвърна Уинива. — Носеше дълго черно палто с пелерина, вързана на врата. Май държеше шапка. Не успях да видя лицето му.

— Чухте ли го да казва нещо?

— Само „Здравей, Джоузеф“, като че ли познаваше баща ми.

Ръката на Уингейт трепереше. Първата следа, колкото и далечна да беше, бе огромна крачка напред. Техният човек започваше да изплува от мъглата.

— Нещо друго? Разровете паметта си, госпожице Атлукан, това може да се окаже важно.

— Има нещо, което не ми казваш — обади се Джо. — Какво е то?

Уингейт затвори инстинктивно бележника си и отвърна:

— Ще изпълня обещанието си, но сега трябва да ми се довериш.

— Мислиш, че вуйчо ми е бил убит.

Уингейт погледна първо жената, после Джо. Можеше да им каже истината, но ако мълвата се разпростреше, щеше да отнеме преимуществото им.

— Не знам какво е станало с него — каза накрая.

— Ти мислиш ли, че е убит? — повтори Джо Атлукан, без да сваля поглед от очите му. — Само това искам да знам.

— Мисля, че има такава вероятност.

Уинива Атлукан се блъсна в един от кухненските столове и седна.

— Защо? Кой би убил един умиращ старец?

Уингейт дръпна стола до нейния и хвана ръката ѝ.

— Мислите ли, че мъжете, които са дошли да отнесат тялото на баща ви, са направили снимки на място?

— И кой си прерязва сам гърлото? — запита се тя на глас.

— Ходили ли сте в къщата на баща си? — продължи Уингейт.

Тя продължаваше да се взира в плота на масата, след това явно забеляза, че ръката ѝ е в неговата, и я дръпна.

— Баща ми не е плащал на този мъж, който и да е бил той — рече тя. — Не с пари. Когато отидохме в къщата, библията му я нямаше. Тогава не се замислих — тук често даваш нещо в замяна за услугата. Помислих си, че се е предал. Платил е на последния си знахар с нещо, което е решил, че повече няма да му трябва. Но дали този човек не е откраднал библията на баща ми? — Тя стана развълнувано. — Що за човек е това? Кой би влязъл в дома ни и би направил подобно нещо?

Уингейт я наблюдаваше как крачи из стаята, ръцете ѝ изведнъж се оживиха. Тръскаше ги, сякаш имаше вода по пръстите. Все още не беше отговорила на въпроса му за снимката, затова той подходи от друг ъгъл.

— Госпожице Атлукан, съжалявам, че ви разстроих. Смъртта на баща ви и без това е достатъчно тежка за вас, позволете да ви попитам само още нещо?

Тя спря напред стаята, изтерзана от тревога и мъка.

— Видяхте ли тялото на баща си? — попита Уингейт.

— За бога! — намеси се Джо. — Трябва ли да ѝ задаваш този въпрос?

— Разбира се, че го видях. Аз го намерих.

Продължи предпазливо:

— Сигурно е било ужасно.

— Наистина беше ужасно. Имаше кръв навсякъде. По стените, по тавана.

— Съжалявам, че се е наложило да видите всичко това — рече той. — Никой, който обича близките си, не бива да вижда подобно нещо. — Питаше се кръвта на колко хора се е стичала от тавана на стареца. Видя как част от напрежението напусна тялото ѝ. Щеше да се разплаче всеки момент. Приблужи се до нея.

— Уинива — каза той, — ако има нещо, което смятате, че трябва да знам, моля ви да ми го кажете.

Тя стрелна с поглед братовчед си, след което отново извърна глава към Уингейт.

— Той пееше — промълви тя тихо и ужасено. — Не се чуваше звук, но устните му... пеел е, докато е издъхвал.

После се разтресе, сякаш умираше от студ, и избухна в сълзи.

— Представя се за лечител! — опитваше се да надвиха дъжда. Беше застанал между леглата в мотела в Ред Диър и притискаше слушалката към бузата си. — По някакъв начин се свързва със смъртно болни хора и после ги посещава, вероятно с обещание, че ще ги излекува. След което ги убива.

Хейзъл слушаше внимателно от другата страна. Представи си как младокът подскача из мотелската стая.

— Има ли някакви снимки от местопрестъплението?

— Все още не знам. Никой не иска да ми каже. Но това със сигурност е нашият човек. Направил е онова нещо с устата — дъщерята на жертвата ми показва как е изглеждало.

— По какъв начин?

— Нарисува ми няколко картинки в бележника. Формата на устата на баща ѝ. Опита се да нарисува и госта, но не успяла да види лицето му. Нарисува просто мъж с черно палто. Каза, че баща ѝ пеел — устата му била присвита, все едно викал „у“ или нещо подобно, но каквото и да е, съвпада с приемите на Беладона. И подкрепя теорията ви, че е разбил устата на Майкъл Улмър, защото е мислел, че някой може да свърже убийството му с това на Делия Чандлър. Така че съм съгласен с вас. Устата е най-важна в случая.

— Трябва да намериш снимки, Джеймс. Говори ли с племенната полиция?

— Не съм. Оказа се, че влязох през задната врата. Но мисля, че мъжът, с когото се запознах, може да говори с полицията на резервата вместо мен.

— Питай го — отвърна Хейзъл. Приключи със записките си. — Добре, а ето и големия ни въпрос: Как намират тези хора?

— Или как те го намират?

Тя се замисли за миг.

— Браво, Джеймс. Може и те да го търсят. Ще го добавим към всичко останало, когато се върнеш, и ще видим какво ще излезе. Обади се на твоя човек и намери снимки, после се мятай на самолетчето и се връщай обратно.

— Тук вали като из ведро, инспекторе. И се стъмва. Вече е тъмно.

— Заради дъжда е, Джеймс. Ако пилотът ти каже, че може да летите, ще трябва да го преглътнеш. Утре рано сутринта те искам тук готов за действие.

Той затвори и седна на леглото. Дъждът плющеше като сива пелена зад прозореца: шибаше с ярост, която той свързваше само с провинцията, сякаш създадените от човека прегради в градовете някак си потушаваха подобни бури и ги свеждаха до подобие на лошо време. Тук беше страховито; човек имаше чувството, че светкавицата може да сцеди сградата и да застраши предполагаемата му безопасност.

Мисълта го заведе на мъчително за него място и той стана от леглото. Има много вероятни убежища в живота на човек и нито едно от тях не е напълно защитено. Беше го научил и бе стигнал до извода, че този урок те кара да пораснеш окончателно. Можеше да те превърне в циник, ако му се оставиш. С него не беше успял, поне засега.

Телефонът звънна отново, той разтри бузата си с длан и го вдигна. Беше Брена, пилотката авантюристка. Той събра кураж за новината, че полетът до вкъщи ще бъде приключение. Сигурен беше, че тя ще използва точно тази дума. Но Брена го изненада, като му каза, че дори и лястовиците не можели да излетят в такова време. Трябвало да останат. Дали искал да вечерят долу след час? Той с благодарност се съгласи, после се обади отново в Порт Дъндас, за да им каже лошата новина.

Беше облечена с червена рокля. Защо си беше взела червена рокля, след като е мислела, че ще се върнат същия ден? Стана, когато той влезе, и му стисна ръката. Сервитьорът дойде с две уиски сауър^[2].

— Извинявай — рече тя. — Реших първия път аз да почерпя, затова поръчах нещо, което обичам. Ти избираш следващото.

— Страхотно е — отвърна той, като вдигна чашата си към нейната. — За времето.

— Абсолютно! — рече тя. Глътна по-голямата част от питието си наведнъж, без да се намръщи.

Поръчаха си хамбургери със сирене чедър и бекон и по още едно уиски сауър. Джеймс се почувства доволен, че се е приземил тук с тази жена, която се оказа по-приятна компания на земята, отколкото във въздуха. Беше весело създание, два пъти разведена, втория път, защото мъжът ѝ, според нейните думи, не можел да поеме цялата ѝ енергия.

— С мен трудно се излиза на глава — рече тя и си боцна един пържен картоф от чинията му. — Обичам да водя.

— Ясно — рече той.

Тя вдигна празната си чаша към сервитьора. Уингейт се опита да откаже трето питие.

— Не си на служба, Ной строи нов ковчег и е грубо да оставиш жена да пие сама. Така че ще изпиеш третото уиски, момко.

— Може ли да си взема бира? — попита той и се разсмя.

— Искаш ли безалкохолна, бойскаут? Ти си проклет полицай, Джеймс! Стига си клинчил, че ще ти поръчам двойно.

Разказа му за малкото градче, в което живееше сега — не беше кой знае колко далече от Порт Дъндас. Явно средната възраст на гражданите там беше сто и осем. Тя беше единствената жена пилот в компанията и по думите ѝ човек можел да се движи нагоре само като излети. Иначе се чувствала като в капан.

— Работата е хубава — продължи тя, — макар че винаги съм мечтала да карам реактивен самолет. Чуй ме само как се жалвам. Ти сигурно си имал интересен ден.

Помъчи се да задоволи предпазливо интереса ѝ; вече знаеше, че не обича увъртанията. Скалъпи нещо, а тя кимаше, като побутваше леда из чашата си с показалец. И точно когато той се канеше да свърже истинското печено карибу с измислицата за това как търсел ново попълнение за М'нджиканинг, тя го прекъсна с думите:

— Какво ще кажеш да продължим разговора някъде другаде?

Той се усмихна, после усмивката му се стопи, след което се опита отново да я върне, но не успя. Намести водната си чаша по средата на чинията.

— Хайде, стига — рече тя. — Не се дръж като простак, полицай.

— Съжалявам, Брена, не мога.

— Не си на служба, нали?

— На служба съм — отвърна той.

— Не можеш или не искаш?

— Ако можех, за мен щеше да е чест. Но не мога.

Тя го огледа с вещия поглед на опитна любовчийка.

— Това може да означава само две неща, детектив. Или си женен, или си гей. Или и двете. Може да си и двете. — Наблюдаваше го внимателно, за да види как ще реагира. Той не отвърна. Веждите ѝ си повдигнаха. — О, не — рече тя. — Не си женен.

— Съжалявам — отвърна той.

— Значи... канен си на вечеря наред пуцинака от невероятно привлекателна жена, която се появява с червена рокля. Кое от всичко не ти е ясно? Не пиеш три уискита с мен и не вечеряш, за да ми заявиш накрая, че не си от моя отбор. Влизаш вътре, виждаш момичето с червената рокля и казваш: „Чух, че бургерите тук са страхотни, и между другото не спя с жени“.

— Може ли да говориш малко по-тихо?

— Или пък можеше да върнеш уискито и вместо това да си поръчаш бяло вино с газирана вода. Това щеше да свърши работа.

Той се разсмя, въпреки изражението ѝ или пък може би точно заради него. Устата ѝ беше изкривена в ужасно сърдита гримаса.

— Нямах ни най-малка представа за какво става дума, Брена, честно.

— Но ти си детектив.

— Тук няма престъпление.

— Не съм съгласна. Виж се само. Толкова си сладък. И те е страх да летиш. Колко секси е това! Цял следобед се молах да завали, за да мога да те поканя на вечеря, да те напия и да видя дали носиш слипове или боксерки. Сега, след като вече знам, че си гей...

— Моля те — рече той с драматичен шепот.

— Предполагам, слипове.

Той се пресегна и хвана ръката ѝ, като си мислеше, че това е най-добрият начин да я накара да замълчи. До този момент не си бе дал сметка, че се е напил. Ръката му бутна водната ѝ чаша от масата, тя падна на земята и се разби на парчета.

— Брена, моля те. Може да правиш лупинги утре. Само не ме тормози повече.

Тя го погледна и бавно поклати глава. Дългата ѝ кестенява коса закри устата ѝ.

— Няма да издам тайната ти на никого.

— Не е тайна. По принцип не е.

— Въпреки това няма да кажа на никого — отвърна тя. — Макар че, ако беше истински джентълмен... — Той стисна ръката ѝ малко по-силно, отколкото трябваше. — Добре — каза тя.

[1] Марка почистващи препарати. — Б.пр. ↑

[2] Бърбън с лимон и захар, понякога се добавя и яйчен белтък.
— Б.пр. ↑

12.

Сряда, 17 ноември, 9:15 ч.

Рей Грийн влезе в полицейския участък, огледа се и за миг му се стори, че е сбъркал мястото. Почти всички бюра бяха пълни; сигурно имаше още петнайсет полицаи, свели глава с телефонна слушалка, притисната към рамото, или втренчени в проблясващия екран на компютъра. Детектив-инспектор Микалеф излезе от кабинета си и го видя да стои като закован. Приблужи се и му отвори вратичката.

— Имаме командировано подкрепление, Рей. Щом Йън Мейсън не иска да ми прати това, от което имам нужда, ще се моля, ще искам назаем, ще крада. Ела да се запознаеш с новото попълнение.

Той мина през вратичката, като клатеше невярващо глава. Хейзъл сочеше новите направо по групи.

— Тези хора са от Мейфеър — разправят се с полицейските честоти и станции отгук до Сейнт Джоунс. — Завъртя го за лакътя и го дръпна към две събрани маси. Около тях бяха насядали шестима души. — Тези хора се обаждат на всеки град в областта с население по-малко от петнайсет хиляди души и разпитват за неразкрити убийства през последните осем седмици.

— Хубав номер. — Грийн се обърна към полицаите: — Добре дошли в първа лига! — Хейзъл го заведе в дъното на участъка. Стояха и гледаха трескавата дейност. — Някой трябва да каже на Мейсън, че глобите, които ще останат ненаписани в Мейфеър, струват колкото изпращането на един професионалист за две седмици.

— Наистина ли би тръгнал да наливаш акъл в главата на Йън Мейсън?

— Ако мислех, че имам шанс...

— Смяташ, че не става за шеф? Изчакай да се кандидатира за министър-председател. Ще се бием с лошите с дървени мечове.

Грийн се разсмя.

— Дотогава нека се съсредоточим върху конкретната задача.

— Да идем отзад!

В кабинета на Хейзъл Грийн извади стара сгъваема карта с лого на местна бензиностанция. Отвори я и се помъчи да я изглади върху бюрото ѝ. Малки жълти точки бяха залепени върху градовете Гимли, Пикангикъм, Порт Дъндас и Чембърлейн. Беше сложил сини точки източно от Гимли.

— Направих някои изчисления. Чандлър и Улмър нарушават модела, както казахме, но пак говорим за четири, ако не и пет убийства между градовете Гимли и Чембърлейн в рамките на десет дни. Това са две хиляди километра, или убийство на всеки четиристотин или петстотин километра.

— Дано само няма кубични корени тук, Рей.

Той сложи пръст върху картата.

— Червените точки показват разстояния източно от Гимли до най-отдалечената част на остров Ванкувър. Това са над три хиляди километра. Тук може да има поне още осем трупа.

— Сигнали сме до шестнайсет според лабораторните резултати. Максимум пет, да кажем, между Гимли и Чембърлейн, плюс твоите осем, правят само тринайсет. Липсват ти три точки на тази половина на картата. Ами тези? — Тя преброи сините лепенки в източна посока. — Още шест?

— Ако и той смята по същия начин, най-малко.

Хейзъл Микалеф опря ръце на ръба на бюрото.

— Значи двайсет и две жертви. Поне. Шестнайсет от които вече е убил. А тези малки точици за какво са? На четиристотин и петдесет километра разстояние ли са?

Той завъртя картата към себе си.

— Пресметнах колко близо са до големите градове, като взех предвид колко достъпни са тези градове. Това са най-вероятните места.

— Ходил е в Пикангикъм.

— Знам.

Тя се загледа в картата, после се изправи.

— Добре, да идем при останалите. — Грабна картата от бюрото и той я последва навън. Шумоленето на хартия накара повечето полицаи да вдигнат глави.

— Слушайте, хора — каза Хейзъл, — опитваме се да определим вероятните места, на които каца нашият човек. — Тя закачи картата на стената отзад. — Всички, които имат за задача да се обаждат на

малките общини източно и северно от Гимли, да се водят по картата. Започнете да се обаждате на червените точки, после се отдалечавайте спираловидно от тях. Вече търсим поне още осем жертви. — Шестте мъже и жени на бюрото в дъното се изправиха почти като един. — Искам резултати. Пет трупа — минимум — до края на деня. — Тя се извърна към Рей. — С теб ще се заврем в кабинета ми и ще се обаждаме на сините точки, докато не открием следващата ни жертва.

Тъкмо се канеха да затворят вратата, когато една от техните полицайки, Уиндемиър, я подпря с ръка.

— Извинете — рече тя, като напъха един кичур обратно под шапката. — Аз отговарям за електронните бюлетини. Открих нещо, смятам, че ще искате да го видите.

— Къде?

— Източната граница на Квебек.

В този момент Картрайт също застана на вратата.

— Мейсън ви чака на първа линия.

Рей и Хейзъл се спогледаха.

— Нещата стават напечени — рече тя.

Стисна му ръката и му подаде раницата.

— Приятно ми беше да летя с теб, момче — рече тя и му смигна.

Стори му се, че твърдата земя под краката му леко се клати. Бяха летели в ясно небе, но през целия път му се струваше, че въздухът е пълен с невидими медицински топки, които се удряха в малкия самолет.

— Предполагам, че няма нужда да казвам: „Обади ми се“.

— Не го приемай лично.

— Заради самолета ми или заради X хромозомата ми?

Той се усмихна и метна раницата си на рамо. До хангара имаше телефон с монети и той се обади в участъка.

— Намери си стол — рече Рей Грийн. — Изпращаме ти французин.

— Тъкмо това ми трябва — отвърна Уингейт.

— Тежък ден, а, Джеймс? Почакай да се върнеш.

— Кой е французинът?

— Подарък от командир Мейсън. Кучият му син наистина взе, че изпрати човек. Французинът е детектив от Съдбъри. Казва се Севини.

— Колко време ще е при нас?

— Шефката не каза. Ще бъде при теб след около час.

Уингейт затвори и видя как Брена обиколи пистата и отлетя някъде на изток. Самолетът се смали на фона на ясното небе и изчезна мъчително бавно. Уингейт не беше получавал предложение от представител нито на единия, нито на другия пол повече от седем години. През първите пет щеше да е напълно нежелано, но дори и сега се чудеше дали ще знае какво да прави, ако се появи някой подходящ. Каза си, че трябва да приеме поканата на Брена за израз на любезност, но вместо това се почувства притеснен от факта, че някой го беше разкрил. Не сексуалността му, а него самия. Трябваше за малко да действа като човешко същество, а не като Професионалист. Униформата и значката можеха да замесят много неща. Можеха да замаскират дори човешка реакция, както беше направил с младия Джо Атлукан. Възможно бе в резервата да приемат Джо такъв, какъвто беше, но пък можеше и никой да не знае. Когато Атлукан бутна панера с хляб към него втория път и го погледна в очите, подозренията на Уингейт се потвърдиха. От това свалката на Брена изглеждаше дори още по-тъжна. Каква самотна нощ беше.

Уингейт остана зареян в мисли още половин час, умът му се беше спуснал в задънената улица с най-лошите спомени, завърна се отново във външния свят чак когато един самолет, същият като на Брена, се приземи. За миг се разтревожи, че може Брена да се е върнала да се пробва още веднъж, но един много висок мъж слезе от самолета и се наведе към него.

— Детектив-сержант Севини? — попита той.

— Севиние — поправи го мъжът и му подаде ръка.

— Добре дошли в полицията на Порт Дъндас.

Мъжът едва успя да се навре в колата — коленете му се притискаха в жабката. Все едно Уингейт беше напъхал лос в чувал и вместо да го върже на багажника на покрива, го беше сложил на предната седалка. Говориха много малко по пътя, Севиние му каза само, че нямам нищо против никога вече да не види Съдбъри.

„Клоака“, така каза. Седеше на седалката с купчина папки на коленете; подробности по случая, изпратени му по факса. Уингейт се изкушаваше да упражни френския си — беше го научил почти перфектно до единайсети клас — но интуитивно усети, че бегемотът, който седеше до него, едва ли ще се впечатли от чуждоезиковото му обучение.

Пристигнаха в Порт Дъндас в два следобед. Докато караше надолу по главната, на Джеймс му се стори, че го е нямало цял месец. Беше дошъл в града само преди четири дни, но изпита такова облекчение, сякаш се прибираще у дома. Полицейският участък беше препълнен с мъже и жени, които говореха по телефона. Рей Грийн отклони въпросите му. Всичко щяло да му бъде обяснено. Навсякъде цареше дружеска атмосфера, все едно участъкът се беше превърнал в телефонна централа. Имаше карта в дъното на помещението, а на бялата дъска до нея бяха написани имена на градове. Прочете Милк Ривър, Гримшоу и Кюснел, преди да догони Грийн и французина. Детектив-инспектор Микалеф го чакаше в една от заседателните зали. Пред нея имаше лаптоп. Обърна екрана към Севиние. Върху него имаше снимка на болнава на вид жена с окървавено лице. Беше в анфас и Уингейт видя дървената дръжка на чук да стърчи зад главата ѝ. Устата на жената беше отворена широко и сплескана отстрани.

— Казва се Гладис Ягнема. Дъщеря ѝ Сесил говорила с нея тази сутрин и очаквала да се срещне с нея и неин приятел. Когато отишла, открила това. Спиър чака в Мейфеър да му донесат по куриер дрехите ѝ.

— Макар че вече знаем какво има по тях — обади се Грийн.

— И какво е то? — попита Севиние.

Хейзъл му предложи стол, той се настани на него и тя бавно започна да излага фактите по случая така, както ги разбираха. Севиние схващаше бързо.

— Този човек — каза той — смята, че никой няма да му обърне внимание.

— Точно така — съгласи се Хейзъл.

Севиние вирна брадичка към вратата.

— Вече доста хора му обръщат внимание.

Грийн кръстоса ръце.

— Действаме предпазливо, детектив-сержант.

Французинът се разгъна от стола.

— Много канчета, а? — Тримата го гледаха неразбиращо. — Толкова ли е зле английският ми? Малките канчета имат големи уши.^[1]

Хейзъл го беше зяпнала така, сякаш си беше сменил цвета.

— Никога не съм знаела какво означава тази поговорка.

Уингейт се развесели, като видя как огромният мъж губи за миг самообладание, и вдигна ръце, все едно се предаваше.

— Колкото повече хора говорят за случая ви, толкова повече уши ще чуят. Не искаме този човек да чуе какво си говорим.

— Още нищо не сте казали, полицаи — рече Грийн и като пристъпи напред, затвори лаптопа, откъдето лицето на Гладис Ягнема продължаваше да им се криви. — Казахме ви каквото знаем, помогнахте ни колкото можахте, време е да си вървите.

— Никъде няма да ходя — каза Севиние и направи малка крачка напред, към Рей Грийн. Грийн инстинктивно отстъпи, преди да се усети, че трябва да защити мнението си.

— Момчета? — обади се Хейзъл и Севиние протегна ръка към Грийн. Всички се сепнаха.

— Детектив-сержант Адютор Севиние — рече той. — Ще бъда на вашите услуги, докато не реша, че повече няма нужда от мен.

— Какво, по дяволите, означава „адютор“? — попита Грийн, който отказваше да стисне ръката му. Севиние продължаваше да държи своята протегнатата.

— Така се казвам, Реймънд — отвърна Севиние. — Сега стисни ръката ми и нека всички да работим заедно.

Хейзъл Микалеф седеше сама в дъното на „Лафинг Кроу“ и си играеше с пластмасовата бъркалка в бърбъна си. Това беше кръчмата на Андрю и тя умишлено беше избрала маса в дъното, където никой от колегите му нямаше да я види. Но пък ѝ даваше възможност да се обръща, за да провери дали не е дошъл, без да я забележи. Двайсет минути след часа на срещата, тя продължаваше да седи сама. Барманът се наведе през бара, за да ѝ сервира второ уиски.

— Можеш да седнеш на бара при мен, капитане — рече ѝ той, като махна към барплота. — Ще ми е по-лесно да ти сервирам.

— Чакам някого — отвърна тя. — Но ти благодаря. — Зачуди се дали ѝ повярва и после реши, че хич не ѝ пука. Ако тя щеше да е основната тема на разговор дотечера, така да бъде. Невъзможно беше да иде да пийне където и да е в радиус от двеста километра от Порт Дъндас, без да я забележат. В униформа или не, все едно имаше табела на врата. Натисна леда с пръст и в същия миг усети ръката на Андрю на рамото си. Това беше един от начините, по които я докосваше; това място на рамото ѝ можеше да добие формата на ръката му само по спомен.

— Ще приемеш ли извиненията ми? — попита той.

— Каквото и да е, прощавам ти.

— Добре — рече той, — благодаря. — Вдигна палец към бармана и се протегна зад нея да си вземе питието — джин с тоник.

— Не се ли притесняваш, че барманът може да обърка знаците? — попита тя.

— Това е нишан, който сме си измислили през годините. — Той сръбна от питието си и задържа чашата пред себе си. — Палец нагоре е това, всичко останало трябва да ида да поръчам на бара.

— Не знам дали изпитвам облекчение, или ми е гадно — отвърна тя.

— Идвам тук почти всеки ден след работа, Хейзъл. Няма нищо лошо в това.

— С Глинис ли?

— Със съпругата ми ли? Да, Хейзъл. Доста често излизам на по чашка със съпругата си.

Тя се пресегна през масата и сложи ръка върху неговата.

— Моля те, недей — каза тя. — Нямах намерение да започвам разправия.

Той я погледна нежно, но дръпна ръката си.

— Добре. Започваме отначало. Да прием за нещо, за което не ни пука.

Хейзъл се изсмя безрадостно и вдигна чаша към него.

— За мъглата.

— Добре, Хейзъл. За мъглата. — Чукнаха се и пиха, погледът на Андрю спря на бъркалката, която лежеше до бутилката с кетчуп. — За каква мъгла прием?

— За тази, която ще се спусне след час, скъпи.

Това накара блясъка в очите му да помръкне.

— Не искам да бъда част от някакъв мазохистичен ритуал, Хейзъл. Нагледал съм се на това за цял живот. Ако за това искаше да ме видиш, няма да ми е никак приятно.

Тя разклати питието си към него.

— Няма да е от това — каза тя. — След час, когато се прибера у дома, трябва да взема три хапчета, за да потисна болката, която ме мъчи цял ден. Те ми изключват светлините.

— Не звучи като нещо, за което не ти пука — отвърна той. Разбърка питието си. — Не знаех, че е толкова зле.

— Ако стане по-зле, ще ме оперират. Десет седмици ще съм на легло. Или повече.

— На майка ти ще ѝ хареса.

— Може би. — Докато се топеше, ледът в чашата изглеждаше като дим. Изведнъж Хейзъл си спомни за едно домашно, което Емилия имаше в осми или девети клас. Трябваше да извади скрити послания от реклама на „Канадиан Клъб“^[2]. Някой старателно беше издълбал думата СЕКС около петдесет пъти в кубчетата лед. Това беше разликата между полицейската работа и другите дейности, в които имаше нужда от обяснения. В нейната професия, за да виждаш нещо, то наистина трябваше да е там.

— Не исках да подценявам проблемите ти — рече Андрю.

— Няма нищо. Още не са истински проблеми.

— Но болката е истинска.

— Така е.

Той събра пръсти над чашата си.

— За какво искаше да говорим, Хейзъл?

— Исках само да те видя. Да разбера как си.

— Аха. Ще вечеряме ли?

— Имаш желание да прекараш цяла вечеря с мен?

— Прекарал съм трийсет и шест години. Една вечеря е нищо.

Тя махна на келнера, взе менюто и му го подаде.

— Поръчай ми най-доброто.

Той поръча две нюйоркски пържоли, средно тлъсти.

— Майка ми ще те убие — рече тя.

— Кара те да ядеш трева?

Тя изплези език.

— Мили боже, готова съм да убия за една купа с трева. Дава ми само малки камъчета и дехидрирана вода, Анди. Трябва да си намеря съпруг.

Той се усмихна, това вече беше тя. Хейзъл го видя изписано на лицето му и вълна див страх премина през нея, почувства се така, сякаш някой я беше разкрил. Основата на езика ѝ запулсира. Вече преживяваше по-голяма част от дните и нощите си, без да си дава сметка за нуждата, която някога ѝ беше вдъхвала живот; нуждата от докосване, от утеха. Умът ѝ беше убежище сега, а не тялото.

— Андрю...

— Аха...

— Отвикнали сме. Едно време можеше да ми четеш мислите. Но вече не можеш.

— Някои умения се губят, Хейз.

— Искаше да знаеш защо сме тук и аз ти казах, но после го заобиколихме.

Той свали питието от устата си.

— Не си спомням тази част от разговора.

— Беше тук, когато стана дума.

— Помогни ми малко.

— Частта, която трябваше да те накара да си представиш как осемдесет и седем годишната ми майка ме носи до банята.

Чашата измина останалото разстояние до масата. От гърлото му излезе тихо стенание.

— Да — рече той, — пропуснах тази част.

— Но сега вече разбра накъде бия.

Беше зяпнал леко, устата му, застинала под формата на буквата „О“, бавно се затвори.

— За бога, Хейзъл! Как изобщо можеш да ме молиш за това?

— Нямаме пари за гледачка, Андрю.

— Ами Марти?

— Сериозно ли говориш?

Той въздъхна тежко.

— Боже!

— След две седмици ми предстои ново изследване. След това ще ми назначат дата за операция, ако искам.

— Не ми беше казала, че е толкова зле.

— Толкова зле е.

— И какво да обясня на Глинис, когато тя ми каже, че си хитра вещица, която би се подложила дори на операция, за да ме върне отново под своя покрив?

— Кажи ѝ, че ще я видиш след десет седмици.

Той се разсмя, но очите му останаха сериозни.

По пътя към къщи болката беше толкова силна, че тя кара с юмрук, заврян под дясната страна на задника си. Там имаше точка, която един масажист ѝ беше показал и която трябваше да облекчи малко бодешите в крака ѝ. Ако не друго, помагаше ѝ дори и само с това, че не трябваше да седи изцяло на седалката. Не беше съвсем пияна, може би попрекали, но все още беше достатъчно в час, за да шофира. Пронизителната болка в гърба и крака неутрализираха част от въздействието на алкохола.

Бяха зарязали темата, когато дойдоха пържолите, но Хейзъл остана с впечатлението, че въпросът остана отворен. Знаеше, че преди да се вземе окончателно решение и от двете страни, ще се наложи да говори насаме с Глинис и знаеше какъв компромис ще бъде предложен. Харесваше ѝ толкова, колкото и да се оправя сама, но да се справи сама след операция щеше да е невъзможно, а не непоносимо, докато непоносимото беше субективно. Вече беше наясно, че ако Глинис се съгласеше съпругът ѝ да се грижи за бившата си жена, нямаше начин това да стане под покрива на въпросната бивша.

Когато отби в алеята пред къщи, беше обзета от паника. Опита се да се сети за една частица от живота си, която да е в пълна изправност, частица, която да владее, където наистина упражнява контрол по един премерен и разумен начин. Предстояха ѝ: хапчета, легло, сутрин. Дни, пръснати из пейзажа от седмици и месеци.

— Как е онзи, който се измъкна? — попита майка ѝ, като вдигна поглед от телевизора.

— Четирийсет години брак не е „измъкване“, мамо.

— Бежанецът тогава.

— Добре беше.

Емили Микалеф се извърна от телевизора, за да види дъщеря си по-добре. Хейзъл се сети как тя самата се обръщаше на стола в

„Лафинг Кроу“ и притеснено се оглеждаше за бившия си.

— В момента имам морална дилема — рече майка ѝ. — Трябва да си вземеш лекарството и да си легнеш. Денят ти трябва да приключи веднага.

Хейзъл влезе във всекидневната.

— Какво се е случило?

— Именно с това се боря точно сега.

— Майко. — Хейзъл проследи погледа ѝ до преносимия телефон върху бюфета.

— Имаш съобщение.

— Благодаря ти. — Вдигна телефона и набра гласова поща. — Аз съм шеф на полицията, майко, не председател на певческото дружество.

— Как така аз нямам номера на мобилния ти телефон? — каза гласът на Хауърд Спиър. — Девет часът е. В случай че се чудиш колко сигурни са личните ти данни в Vidnow.com, спокойно можеш да си пазаруваш. Не искат да кажат дори кой номер обувки носиш без нотариално заверено разрешение от педикюриса ти. — Натисна 3, за да превърти напред. Хауърд каза: — На практика трябваше да им изпратя кръвна проба, преди да... — Натисна отново копчето, докато най-сетне не я уведоми, че ръководството на страницата в Интернет се е предало. Адресът, който Делия Чандлър бе възнамерявала да използва за пухения юрган, купен ден преди убийството, със сигурност не беше Мейтланд авеню в Порт Дъндас, Онтарио. Беше кутия в пощенска станция в Порт Харди, последният град преди Тихия океан, високо в северните пуцинаци на остров Ванкувър.

[1] Изразът е: „Глинената каничка има големи уши“, като се има предвид дръжките. Смисълът е, че децата чуват всичко и трябва да се внимава какво се говори пред тях. — Б.пр. ↑

[2] Марка канадско уиски. — Б.пр. ↑

13.

Събота, 20 ноември, 3:00 ч.

Продължи да кара през нощта, след като си почина покрай пътя. Присвиванията от глад се бяха превърнали в спазми и на всеки два часа в застиналия мрак на южната част на Ню Брънсуик отбиваше и клякаше в гъсталака, за да изкара горещото рядко лайно върху пръстта. Вонеше на жлъчка. Тялото му започваше да се самоизяжда.

Караше по магистралата, свит над волана, стомахът го болеше. Можеше да подуши дъха си, който се връщаше от предното стъкло: съчетание от мокро куче и развален зъб. С лек привкус на вкиснало. Беше много зле, вече го знаеше. Даваше си сметка, че това може да се превърне в пречка.

Светлините на фаровете се движеха по пътя, пукнатините в стария асфалт се носеха към него, вечно променлива начупена линия се движеше като безкраен клон под колата. Той се бореше с изтощението си, вглъбяваше се в себе си, за да открие брат си, и говореше с него. Бъди до мен сега, братко мой. Седни до мен и погледай нощта с мен, тази красива, празна нощ. Видя брат си да лежи изтерзан в леглото. Цветът на обичното му тяло по време на бдението след смъртта, готово да пръсне семето си веднъж завинаги. Пускаме спората на твоята душа от единия океан до другия, като дантела, която ни обгръща.

Той рязко вдигна глава и видя отново пътя, пришпори колата по равното, дъхът му свистеше като бръмченето на муха. Видя бледата, проблясваща светлина на бензиностанцията, която отбелязваше средата на пътя, който се носеше в мрака между двете главни магистрала. Там се намираше обещание за няколко празни калории и вероятно тоалетна с осветление, но той профуча покрай нея, като настъпи здраво газта. Щеше да пристигне в Пикту преди обяд, както беше обещал. Изпрати имейл на Тамара Лоурънс от библиотеката в Кюснел, за да ѝ каже, че ще пристигне на 20 ноември в един часа на обяд, а беше закъснявал само веднъж по време на пътуванията и

подранявал само веднъж. Опитваше се да спазва уговорките до последната минута. Дори беше изчакал половин час в колата на улицата в Порт Дъндас следобеда, когато пристигна за Делия, за да бъде пред вратата ѝ точно в три. Не можеше да иска от тях да му се доверят и да се присъединят към него във веригата, ако още от самото начало не държеше на думата си.

Стомахът го присви и се наложи да спре отново. Излезе с олюляване от колата и бързо смъкна черните си панталони до глезените. Изходи се на чакъла, като чу как под него се разхвърчаха камъчета. Избърса се, издигащата се пара му замириса на месо и той занесе мръсната салфетка пред колата и я вдигна пред фаровете. Беше пропита с кръв.

Остатъкът от нощта премина в миш-маш от бълнуване и болка, но щом зърна океана в единайсет сутринта, стомахът му се уталожил, както бурята утихва, и той можа да седне изправен зад волана. Беше обзет от непреодолимото желание да поеме по който и да е от малките черни пътища, които водеха на север към брега, но на картата видя, че ще пристигне в Пикту само няколко минути по-рано, и задържа погледа си напред. Щом стигна в Амхърст, солена нотка се появи изведнъж във въздуха — атлантическа сол обаче, по-лека и по-остра от мириса на океана у дома. Все пак го разбуди, разтърси го до основи. От опит знаеше, че може да продължи, когато се налагаше, силата се върна в мускулите му. Слънчевата светлина, която преминаваше през предното стъкло, навлезе в него като захар.

Той следваше извивките на пътя през крайбрежните градчета. Къщите бяха струпани по хълмовете като извадени зъби. Най-сетне видя табелата за Пикту и прекоси града до другия край, там, където гората започваше отново. Мина през игрище за голф и сви вдясно, насочвайки се надолу към пристанището. Гъст облак бял дим се носеше над дърветата от хартиената фабрика от другата страна на залива, която бълваше избелващи токсини над тесния проток. Сяра и сол във въздуха. Видя къщата на Тамара, точно каквато я беше описала в съобщението си, и отби.

Твърда повърхност, усещане за въже. Беше като Гъливер. Очите му не искаха да се отворят. Под него имаше неравности. Дърво или слама. Той стисна очи, за да ги овлажни, и после насила ги отвори. Гледаше към измазан с гипс таван с груби греди. Въздухът около лицето му беше студен. Някой го бе увил с дебело одеяло и тежестта му го обездвижваше. Устата му беше напукана, вдигна ръка да я избърше и чу глухото шумолене на кълбо от тръбички, което, за своя най-голяма изненада, беше дръпнал с ръката си. Беше вързан за нещо; извърна главата си леко нагоре и видя металната стойка зад него. Две банки, едната с прозрачна течност, другата — пълна с кръв. Преливане. Някой му спасяваше живота, голямо прегрешение: кръв от непознати. Успя да повдигне рамене и протегна врат. Видя, че не одеялата му пречат да стане, а платнените каиши, които минаваха над пищялите и таза. Бяха пристегнати здраво с токи за леглото.

Това обаче не беше болница. А къща. Намираще се в мазето. Осветлението беше приглушено, но през вратата в средата на стената вдясно видя мека жълта светлина. Извика, нещо веднага засенчи светлината и вратата се отвори. На прага застана жена със запалена цигара в едната ръка и пистолета му в другата. В стаята беше топло, но тя беше облечена с пуловер и на раменете ѝ висеше дебел шал в бургундско червено. Беше слаба като пукнатина в стената.

— Ти си опасен човек, нали, Саймън? — рече тя.

— Къде съм?

— Пристигаш точно навреме. Гледам те през прозореца, отиваш до багажника на колата си, отваряш го и падаш, все едно са ти се подкосили краката. Лежиш полумъртъв зад собствената си кола. Беше се стоварил върху черна чанта, пълна с идеално подредени медикаменти. — Тя вдигна пушката. — Най-отгоре. Отдолу имаше чук и брадва. Предполагам, че брадвата не се мачка.

Тя дойде по-близо и седна при краката му. Движеше се много трудно и когато седна, коленете и хълбоците ѝ изпукаха.

— Ти си Тамара — промълви той.

— Засега по-добре е да ме наричаш доктор Лоурънс. Може да си имам много неприятности заради това, което правя. Но и без това здравата съм го загазила, така че голяма работа. Смъртта те лишава от правото на болнично лечение, нали така?

— Защо съм вързан?

Тя дръпна един от каишите. Той едва помръдна.

— Кой знае какво можеше да ми сториш, ако не беше вързан, Саймън.

— Страх те е от мен?

— Не ме беше страх, докато не открих лекарската ти чанта. После се зачудих какво всъщност съм си поръчала.

Той напъна каишите и почти успя да седне. Усети придърпване в слабините си.

— Не бива да пушиш, Тамара.

Тя се разсмя невярващо.

— Знам. Лошо е за мен. Виж, искам да знам какво възнамеряваше да правиш, когато дойде тук.

— Щях да те убия. Знаеш го. Затова ме покани да дойда.

Тя се подмести, за да застане с лице към него. Очите ѝ бяха силно хлътнали и димът ги отдалечаваше още повече, все едно носеше воал. Той откри, че колкото по на изток отиваше, толкова по-близо до края бяха просителите му. Беше пристигнал в последната секунда.

— Поръчах си милосърдие. Или поне така си мислех. Какви са всичките тези глупости в чантата ти?

— Лекарства.

— Откога изкуството на изцелението включва ръкопашен бой?

— Тя се разкашля силно.

— Освободи ме, Тамара.

— Мислех, че това е твоята работа.

— Тамара.

— Без гащи си — отвърна тя. — Имаш тръба в оная работа. Катетър. Не искам да ми намокриш ратановите мебели.

Той се отпусна назад, за да премине болката в кръста, и погледна отново към тръбичките в ръката си. Едната му осигуряваше прозрачната течност, а кръвта се вливаше през абокат от вътрешната страна на ръката му.

— Разбирам, че си размислила — рече той.

Чу я как става и излиза от стаята, после влиза отново. Сложи лекарската му чанта на пода до него и я отвори.

— Кажи ми кое какво е — каза тя, като извади няколко шишенца. — Напръстник?

— Не съм сторил нищо, с което да заслужи да ме държат затворник.

— Това е билката напръстник, нали, или така нареченият дигиталис?

— За сърцето ми е.

— Или за това на някой друг. Това чудо може да те спре като часовник. — Тя го метна обратно в чантата и то издрънка, после извади друго шишенце с прах. — Това какво е?

Той се напрегна да го види през рамо.

— Това е плесен.

— Гъби, а? Какво прави?

— Успокоява.

— Колко трябва, за да убие човек?

— Не много. Виж...

— Не, ти виж, ненормалник такъв. — Тя се изправи и хвърли чантата в ъгъла на стаята. Той чу как нещо вътре се счупи. — Мислех те за някакъв шаман. Но явно си пълна откачалка и не знам колко души са ти се вързали на...

— *Тамара.* — Гласът му изпълни стаята и я обгърна. Тя замълча. — Ако искаш да стоиш и да размишляваш върху злото, което въплъщавам, давай. Но понеже не представлявам кой знае каква заплаха в положението, в което се намирам, защо не ми позволиш да се погрижа за твоите проблеми.

— Да се погрижиш за моите проблеми? Аз съм торба, пълна с тумори, Саймън. Тумор с лице отпред. За какво има да се грижиш?

— Не можеш да ходиш да убиваш хора, дори и с тяхно разрешение — рече той. — Това е престъпление. И понеже аз извършвам престъпления, мисля, че е най-добре поне да скрия целта си. Осигурявам безболезнена смърт в името на нещо голямо, Тамара, и после, ако реша, че е благоразумно, я прикривам по някакъв начин. Не оставям други следи, освен тази, която чертая и която ти си поискала да следваш.

Тя се изсмя.

— Пред всичките си жертви ли изнасяш тази реч?

— Никой досега не е имал нужда от нея. Но ти, виждайки слабостта ми, си решила, че съм способен да извърша голям грях. Ти ме покани тук, Тамара. За да станеш част от нещо. Какво толкова

странно виждаш в методите ми? Или искаш да се присъединиш към нас, или не искаш. И в двата случая ще умреш. Просто ти предлагам възможност за избор.

— Друг вид смърт.

— Нов смисъл.

Тя замълча за миг. Той остана да лежи по гръб, загледан в тавана. Имаше желание да дръпне тръбичките от ръката си, но искаше да я спечели отново. В този район нямаше при кого друг да отиде — остана Тамара, после Карл Смоутс в Тринити Бей и с това приключваше.

Тя каза:

— Чакай да видя дали съм те разбрала правилно. Появяваш се в къщите на хората, подлагаш ги милостиво на евтаназия и след това извършваш неописуеми кощунства с труповете им. Така ли?

— Понякога — рече той. — Ще наруша обещанието си пред всички вас, ако ме хванат. Това няма ли да е по-лошо?

Тя се замисли. Той разбра, че гневът и недоверието й са се обърнали, и тя се беше върнала там, откъдето бяха започнали. Почти я беше спечелил отново.

— И какво щеше да ми сториш?

Той се надигна отново на лакти, за да я погледне. Тя седеше на стол в другия край на стаята, беше се загърнала плътно с шала.

— Щях да ти направя чай. Нещо успокоително. После щях да те огледам, за да се уверя, че тялото ти е цяло...

— Цяло.

— Да. Както ти казах в писмото, само хора с непокътнати тела могат да станат част от всичко това. Непокътната, както Господ те е създал.

— Махнаха близо осемкилограмов тумор от тялото ми.

— Повече ме тревожат пластичните операции, Тамара. Прибиране на корема, уголемяване на гърдите. Искам тялото такова, каквото Господ го е създал. Правя компромис за някои неща: сливици... тумори.

— Ами нова сърдечна клапа?

Сърцето му се сви.

— Сменяли ли са ти клапа, Тамара?

— Не. Просто питам.

— Това би било прекалено. Има ли нещо, което трябва да знам?

Тя се размърда на стола. Той скърцаше почти толкова, колкото и тялото ѝ.

— А след чая?

— Ще приготвя тинктура. Винаги е различна. Опиат в твоя случай, за да облекчи болката, после нещо, което да спре сърцето ти.

— И след това?

Той я погледна, искаше да я накара да му каже, че хич не ѝ трябва да знае, но тя спокойно отвърна на погледа му.

— В твоя случай, Тамара, щях да ти отрежа ръцете и краката.

Тя примигна два пъти към него, след което, макар и нервно, се ухили широко.

— Сериозно? И как щеше да го направиш?

— Имам голям нож за чистене на риба в колата. Не го държа в чантата. Острието е прекалено дълго. — Той се вгледа в лицето ѝ. Тя искаше да чуе всичко. — Преди да настъпи вкочаняването, ще хвана крайниците ти с ръце и ще ги дръпна силно, за да ги извадя от ставите. Сухожилията и хрущялите се режат по-лесно, ако ставите се извадят. После ще срежа ръцете ти точно под ставната кухня на раменете и краката ти под таза.

Тя преглътна.

— И какво ще правиш с ръцете и краката ми?

— Ще ги сложа във фурната, Тамара. Ще изглежда, все едно е дело на някой побъркан. Точно както каза ти самата.

Тя се надигна с мъка и се приближи до леглото.

— Но ти ми казваш, че не си луд.

— Не съм по-луд от теб. Страдам от предсмъртни болки, но те не са ме влудили.

Тя застана до леглото, играеше си с един от текстилните каиши. Пъхна показалец под металния палец на закопчалката, която стягаше пищялите му, и го дръпна. Той усети как каишът се разхлабва и тя го дръпна, за да го извади от катарамата. После откопча и издърпа и този на гърдите му.

— Искам да ми махнеш лекарствата — рече той.

— Прелях ти четири банки кръв, да знаеш. Трябваше да ги открадна от болницата. За щастие не ме е страх, че ще ме уволнят. — Тя затвори абоката и извади физиологичния разтвор, който се вливаше в ръката му. — Беше съвсем обезводнен, когато те открих.

Съжаляваше, че е приел храна от непознати тела.

— Нямам право да получавам помощ. Трябва да продължа със собствени сили.

— Иначе щеше да си мъртъв — рече тя.

Той усети как пластмасовият стент се изнизва от вената на ръката му.

— Последното малко ще те заболи. — Тя бръкна под завивките и той усети ръката ѝ от вътрешната страна на крака си, беше топла. Тя с рязко движение отлепи лепенката и той усети болка при дърпането на катетъра от уретера. Имаше чувството, че пикае огън.

— Извинявай — рече тя.

Подобно на повечето къщи, които посещаваше, и къщата на Тамара Лоурънс беше безупречно чиста. Никога не знаеше дали къщите се чистят заради него или смъртоносната болест кара хората да искат да опростят живота си. Той оценяваше уважението, което това показваше, било към него, или към настъпването на смъртта.

Домът ѝ беше скромнен. Обзаведен спартански, с две украшения: старинен часовник и картина над камината. Никъде нямаше огледала. Той седна на голата маса в трапезарията, а тя сложи чайника и дойде при него. Косата, опадала по време на неуспешната химиотерапия, беше покарала отново. Беше нова коса, а не пораснала стара: мека, перушинеста и рехава. Беше станала достатъчно дълга, че да я връзва на къса опашница на врата.

Докато седяха на масата, той подреди лековете си и обясни в какъв ред ще ги използва; какъв ефект ще почувства и колко време ще е нужно съставките да подействат. Когато хвърли чантата му, тя беше счупила шишенцата с кора от бряст и буника. Последното той използваше много, затова ѝ каза, че ще трябва да импровизира. Тя държеше шишенцата внимателно и ги въртеше в ръцете си.

— Мислиш ли, че хората са готови, когато отидеш при тях?

— Повечето са — отвърна той.

— Уплашени ли са?

— Реагират различно. Някои са уплашени, но повечето са примирени. Даже изпитват облекчение.

— Аз не изпитвам облекчение. — Остави шишенцата на масата по реда на използването им и се загледа в тях. — Харесваше ми да съм жива. Биваше си ме. Обичах много и работех много. Добра бях в работата си.

— Помогнала си на много хора.

— Онколог с рак — рече тя. — Това се казва ирония на съдбата. Добре че не реших да стана бомбаджийка. — Тя се разсмя и дръпна първото шишенце към себе си. — Значи това е за чая?

— Да — отвърна той.

Тамара го занесе в кухнята и той ѝ каза колко да сипе в чашата и колко вода да налее. Тя застана на вратата, стиснала чашата.

— Бих искала да умра в леглото. Има ли проблем?

Той я последва по коридора до стаята ѝ. Тя остави чая и се съблече с гръб към него. Беше решил да ѝ го спести в замяна на това, че му беше позволила да продължи. Но ето че тя стоеше до леглото, тялото ѝ излъчваше сивкаво сияние, като камък, осветен отвътре. Тя се извърна към него и той видя кокалите, които стърчаха под плътта ѝ. Коремът и гърдите ѝ бяха осеяни с червеникави петна. Тя отпиваше от чая си.

— Не мога да преценя дали оглеждаш пациент, или гледаш жена.

— Когато карам хората да се съблекат, търся белези.

— Не си ме карал. Но аз все пак го направих.

— Бях се отказал — рече той. Дланите го сърбяха. — Но ето те гола.

— Искам да ме видиш. Искам да бъда възпламенена в последните ми секунди на тази планета.

Тя беше отговорила на собствения си въпрос — той гледаше жена — и докато го правеше, си спомни за онова, което представляваше някога, когато беше просто обикновен мъж. Тогава нямаше никаква мисия и животът беше поредица от задачи, които изпълняваше със страст или безстрастно. Сега имаше чувството, че е безтелесен; беше изгубил физическата си същност, когато брат му се разболя. Той представляваше спомен за тялото на брат си, който се проектираше в света.

Но тази жена му напомни, че някога е искал да се изявява по друг начин.

— Предполагам, че не си от мъжете, които биха си легнали в такъв момент — рече тя.

— Съжалявам.

— Поне ще ме прегърнеш ли?

Каза, че ще го направи. Взе двете останали шишенца от масата в трапезарията и се върна с тях.

— Това е само джинджифил на прах — рече той, като вдигна дясната си ръка. — Той е естествен антиеметик^[1].

— Значи другото е много гадно?

— Това е стрита мухоморка. Гъба.

— Бившият ми беше страстен гъбар. Познавам я.

— Някой хора я наричат Погубващия ангел.

— Още една вълнуваща неделна вечер в Пикту — рече тя, седна на ръба на матрака, гола и съсухрена, и го погледна със съсипаното си лице.

Изведнъж той се почувства неловко, но прекалено много се беше съсредоточил, за да разбере какво го е притеснило. Беше мимолетна сянка.

— Да действаме — рече тя.

Той седна при нея и ѝ даде беладоната. Тя се намръщи от вкуса ѝ. Той започна да смесва мухоморката с останалото от чая ѝ, но тя сграбчи китката му и се разплака. Той я прегърна, искаше му се да свърши колкото се може по-бързо, да се откъсне от любовта ѝ към живота и страданието ѝ да го напусне.

— Никога не съм се молила — рече тя. — Не вярвам в тези неща. Какво ще стане, когато ме представиш пред твоя бог, Саймън? Той няма да се зарадва.

— Можеш да си идеш у дома винаги когато си готова, Тамара, дори и сега.

Тя отпусна хватката около китката му. Беладоната вече се разнасяше из тялото ѝ — толкова висока доза беше предостатъчна да я упои. Тя взе мухоморката от ръката му и отиде в кухнята, наля още малко гореща вода от чайника в една стъклена чаша.

— Колко? — попита.

— Едно зрънце е достатъчно. — Видя я как сложи двойно повече и го смеси с водата. Хвана го за ръка и го повлече надолу по коридора. В банята скъса опаковката на една спринцовка и я напълни.

— Да не се мотаем повече — рече тя, когато се върнаха в спалнята. Той върза ръката ѝ, тя нещо откри вената в сгъвката на лакътя си и заби иглата в нея. Заедно наблюдаваха как белезникавата течност изчезва в ръката ѝ. — Каза, че ще ме прегърнеш. Искам да се съблечеш.

— Тамара...

— Никога повече няма да ти се наложи да изпълняваш молбите ми.

Тя се пресегна към копчето на яката на ризата му и той се отдръпна.

— Лягай — каза ѝ, тя дръпна завивките и легна.

Той се съблече. Когато легна в леглото, тя се сгуши в него.

— Колко ще продължи?

— Минути.

Лежаха мълчаливо.

— Угаси лампата. — В тъмното се заслуша в дъха ѝ.

Спомни си какво го беше обезпокоило преди десет минути.

— Не е неделя вечер — прошепна ѝ той.

— Дойде вчера, Саймън. Беше в несвяст повече от ден. За малко да умреш.

Той опита да седне, но тя го притисна към леглото.

— Още съм тук. — А после: — Тук съм още. — Десет секунди по-късно лежеше мъртва в ръцете му, беше неделя вечер и плановете му бяха провалени.

Беше бесен на себе си. Понесе тялото ѝ по коридора — голотата ѝ го успокояваше — и после надолу по стълбите. Внесе я в стаята, в която беше лежал в безсъзнание в продължение на двайсет и четири часа. Часове, през които трябваше да измине последната част от пътуването си. Утре сутрин трябваше да е в Тринити Бей и да празнува завършека, но сега беше наникъде.

Беше следвал собствените си правила, но вместо да се освети, се беше събудил и разбрал, че е провален. Беше надценил силите си.

Положи я на леглото в мазето, тялото ѝ беше леко като перце. Същото това тяло, което се беше притискало към него, беше го прегръщало, говорило, умолявало. Облече се, отиде до колата, извади

ножа за риба изпод задната седалка и прокара малката чаша през вонящата течност, която беше докарал от другия край на страната. В къщата наклони главата ѝ назад и изля кръвта на брат си в устата ѝ: кръвта на Виктор Уенте от Ойен, Албърта, кръвта на Елизабет Райтмайер от Норуей Хаус в Манитоба, Робърт Фортнъм, умрял в Хинтън. Разположиха се в нея, Делия Чандлър, Порт Дъндас, я удостои с честта. Отец Прайс я благослови. Изпълни я с паството си.

Обаче не можа да я нареже. Беше се държала човешки в негово присъствие. Беше прекарала прекалено много време с него. Неговата слабост го беше довела дотук и той не можа да го понесе. Коленичи до края на леглото, на което лежеше тя, и извади извитото острие на ножа. Видя светлинната в мълчаливото проблясване на стоманата. Нададе гневен вик и замахна към долното кокалче на десния си палец. Дръпна два пъти яростно като с трион и палецът и показалецът му, сякаш обладани от свой собствен дух, изхвърчаха и се търкулнаха на земята. Извика от болка и се сви върху студения корем на Тамара Лоурънс, притискайки обезобразената ръка помежду им.

[1] Против повръщане. — Б.пр. ↑

14.

Четвъртък, 18 ноември, 6:00 сутринта

„НАРКОМАН ВИЛНЕЕ ИЗ ОКРЪГ УЕСТМЮР“, крещеше заглавието на „Уестмюр Рекърд“ в четвъртък. Рей Грийн стоеше на прага на Хейзъл рано сутринта — доказателство, че целият ад се е продънил и стоварил на раменете му.

— Реших, че е най-добре аз да ти го покажа — рече той.

Хейзъл му задържа вратата да влезе, докато зяпаше вестника. Не можеше да помръдне.

— Какво, за бога, си мислят, че правят? — попита тя.

Майка ѝ слизаше по стълбите зад тях.

— Кой какво прави?

— Многоуважаема — каза Грийн не на шега и дори направи лек поклон. — „Рекърд“ са решили да се пробват с разследваща журналистика.

— Не мога да повярвам — рече Хейзъл. — В участъка ще избухне истински бунт.

— За теб съм госпожа Микалеф, Рей — каза Емили и се запъти към кухнята. — Или Емили, ако държиш. Да сварим малко кафе.

Хейзъл не вдигна поглед нито веднъж, докато вървеше по коридора след Рей Грийн.

— Явно наистина съм вбесила Съндърленд — измърмори тя.

Грийн не каза нищо.

Целият вестник беше посветен на убийствата на Делия Чандлър и Майкъл Улмър. Всичките им източници бяха „анонимни“, но фактите бяха верни. Заключениета им щяха да причинят страхотни проблеми.

— Рей, според тях Беладона убива заради лекарствата.

— Да, знам. Защото кой има по-добри лекарства от умиращите? Болкоуспокоителни, успокоителни, халюциногени, каквото си поискаш.

Тя се отпусна върху кухненския стол с ръка на челото. Имаше снимки и на двете къщи. Някой дори беше снимал как качват Улмър във вана на моргата.

— Мисля, че изкарахме Улмър от задната врата.

— Не е толкова лесно да замаскираш хладилен камион по странична уличка, Хейзъл. Някой го е проследил. Хората са си написали домашното.

Тя се наведе над материал на втора страница. Имаше снимка на кутията на мобилния ѝ телефон в коша за боклук със заглавие: „ВТОРО УБИЙСТВО ИЗСТРЕЛВА ШЕФА НА ПОЛИЦИЯТА В ДВАЙСЕТ И ПЪРВИ ВЕК“ и отдолу: „Въпроси? Обадете ѝ се...“. И беше публикуван номерът ѝ, за да може да го види всеки жител на окръга. Тя ядосано размаха вестника.

— Супер! Вече са проникнали и в кабинетите ни. Трябваше да отразяват състезанията за гигантски тикви, за бога!

Емили сложи две чаши с нескафе.

— Не разбирам защо си изненадана, Хейзъл.

— Май не съм.

— След като напуснах баща ти, журналистите попитаха добрите хора в този град дали съм човекът за пример, който искат в кметството. Задаваха този въпрос по целия път до урните следващата година. „Ще напусне ли и вас след това?“, интересуваха се те. А ти се изненадваш, че са ти снимали кошчето за боклук.

Хейзъл дръпна едната чаша към себе си, като още държеше вестника с другата ръка.

— Какво поражда такава отмъстителност? Всичко в Уестмюр е една малка пасторална идилия, с изключение на шибания вестник.

— Не забравяй човека, който коли смъртно болни — рече Грийн.
— И той не е много мил.

Емили отвори хладилника.

— Гладен ли си, Рей? Мога да ти изпържа две яйца на очи.

— В интерес на истината, гладен съм. Благодаря, Многоуважаема.

Емили поклати глава, усмихна се и се обърна към печката.

— Мога ли да дам едно предложение, господа офицери? — Те зачакаха. — Дайте пресконференция. Веднага. Тази сутрин. Не изявление на стълбите на участъка, Хейзъл, а пресконференция.

Нахранете се, идете в участъка и се дръжте като загрижени държавни служители. Дайте интервю на Гордън Съндърленд. Позволете му да седне при вас.

— Кучият му син!

Тя се извърна от печката с яйце в ръка.

— Поеми контрола върху вестникарските измишльотини. Не прави грешката, която аз направих. — Чу се чукване и цвърчене в тигана. — Ще ви устроят засада, ако първи не ги поканите.

— Прекалено късно е за това — отвърна Хейзъл.

Майка ѝ завъртя тигана на печката и каза:

— Почти прекалено късно.

Участъкът беше пълен, когато пристигнаха, но цареше страховита тишина. Хейзъл излезе отпред и вдигна вестника.

— Сега е осем. В девет ще дадем пресконференция. Подгответе мястото, и докарайте всички, които искат да чуят какво имам да казвам. — Провери дали мобилният ѝ телефон е още изключен и се върна в кабинета си, заобиколена от единствените хора, за които беше сигурна, че не са я предали.

— Трябва да седна — каза тя, когато вратата се затвори. Не можа да заобиколи бюрото, затова седна на стола за посетители пред него. Грийн, Уингейт и Севиние се опитаха да се сместят пред нея. — Напълно загубихме контрол над ситуацията.

Грийн се пресегна и смело дръпна вестника от ръцете ѝ. Сгъна го и го сложи на страничното бюро.

— Какво възнамеряваш да кажеш на тази пресконференция?

— Ще им напомня какво означава да служиш на обществото.

— Дали да не извикаме Ейлин? Да набележим няколко точки?

— Ейлин знае как се водят училищни екскурзии, Рей. Знам какво трябва да се каже.

— Тя отговаря за връзки с обществеността.

Хейзъл го измери с поглед, беше наклонила глава на една страна, за да намали острата болка в кръста.

— Използвах термина „служиш“ като евфемизъм, ако ме разбираш? Когато местен вестник реши да забогатее, като отпечата резултатите от собственото си разследване, идеята за добросъседски

отношения вече не ме интересува чак толкова. Просто се погрижи Съндърленд да е тук след час.

Грийн излезе да организира пресконференцията. Хейзъл се надяваше, че няма да предупреди Ейлин. Обърна се към другите двама мъже в кабинета си.

— Имаш ли нужда от аспирин, капитане? — попита Уингейт.

— Нуждая се от бутилка уиски и голям нож, детектив — отвърна тя. — Но да се съсредоточим върху възможното. Кажете какво става тук.

— Идват снимки от местопрестъплението и моргата. Ще получим много цифрови изображения и детектив Спиър се обаждат там, където срещаме съпротива, иска да му връщат услуги.

— Срещаме съпротива?

Севиние се намеси:

— Малките канчета. Разговарях с част от хората ви и им казах да говорят колкото се може завоалирано за подробностите от разследването.

Хейзъл се надигна от стола си, без да обръща внимание на острата болка, която прониза задната част на бедрото ѝ и се спусна по крака. Усети, че сега е по-добре да бъде зад бюрото си.

— Кой ви даде разрешение да говорите с „моите“ хора, детектив?

— Моля за извинение. Но сметнах, че е важно.

— Вие сте гост тук. Не раздавате заповеди.

— Извинявайте. Обаче...

Тя му махна да замълчи и сведе глава. Надяваше се да изглежда така, сякаш се е замислила, но седането в тапицирания стол зад бюрото ѝ предизвика такава остра болка, че се уплаши да не извика. Повдигна се за малко и после полека седна отново. Издиша бавно.

— И двамата знаете какво са открили хората на Хауърд в компютъра на Делия Чандлър, нали?

Те кимнаха.

— Е, какво правим с него?

Севиние се приближи, дръпна към себе си една от папките на бюрото на Хейзъл и извади един лист.

— Адресът на доставка е пощенска кутия, която принадлежи на селски имот на около пет километра от Порт Харди — отвърна той. — Води се на Джейн Бък.

— Това е хитро — рече Уингейт.

— Не ме интересува на кого се води — отвърна Хейзъл. — Какво правим ние? Предполагам, детектив Севиние, че сте против това да накараме някой от управлението в Порт Харди да иде и провери вместо нас.

— Ако искате да запазите контрола...

— Някой трябва да иде да провери. — Тя извърна очи към Уингейт, който видимо се сви.

— О, не! — каза той. — Не ме карайте.

— Бих те накарала, ако разполагахме с необходимия бюджет. Но се съмнявам, че Йън Мейсън ще се изръси за четири полета в един месец. — Тя щракна с пръсти към листа, който Севиние държеше. — Джеймс, вземи това, затвори се в някой празен кабинет — ако намериш такъв — и открий тази Бък.

— Тя не съществува — отвърна Уингейт. — Това е представата за шегата на Беладона.

— Хората, които убива, обаче съществуват, нали? Върви и разбери. И ако е задънена улица, разрови се по-дълбоко. Открий кой проверява пощенската кутия.

Уингейт излезе с листа в ръка. Севиние го проследи с поглед и се извърна отново към бюрото. Юмрукът на Хейзъл беше стиснат върху регистъра за арести. Той се приближи до шкафа и отвори най-долното чекмедже.

— Това е клише, детектив — рече Хейзъл.

Севиние се поколеба, после сложи ръка на горното чекмедже, отвори го и извади бутилката „Джак Даниълс“. Донесе я до бюрото.

— А сега можеш ли да отгатнеш къде си държа ножа?

— Когато говорите с журналистите — рече той, — помнете, че всъщност говорите на подчинените си. Кажете им, че вече нищо не може да застане на пътя им. Те ще го открият. Те ще победят.

Тя разтвори ръката си, за да хване бутилката, когато той ѝ я подаде.

— Доста самоуверен са ви направили там, откъдето идвате, а?

— Майка ми имаше единайсет деца, капитане. Научил съм се да се изразявам така, че да ме чуят. — Погледна си часовника. — Ще бъда сред публиката и ще слушам.

— Ще се опитам да ви впечатля — отвърна Хейзъл със саркастична усмивка.

Седеше с бутилка в ръка. Имаше чувството, че всичко около нея се разпада. Вероятно едно време, когато тъкмо започваше, такъв голям случай щеше да е сбъдната мечта. Амбициозни хора около нея, парченцата от мозайката си идват по местата. Но мисълта, която я глождеше в момента, бе, че един човек, когото познаваше цял живот, беше мъртъв. Изпод чудовищността на престъпленията, срещу които бяха изправени, под шифъра с намеренията на този мъж, се криеше простата мисъл, че Делия Чандлър беше убита. Трупите бяха разменна монета за всяко познато забавление: телевизионни криминалета, холивудски кръвопусканици, списания за знаменитости, джобни книжки (както баща ѝ наричаше книжлетата от магазин за по един лев) — трупите бяха навсякъде, сякаш хората живееха наскреж кървава баня. Но ето че и тя самата, така наречената шефка на участък в малко градче, която беше виждала трупове и знаеше, че фактите около смъртта никак не са забавни, все още не можеше да свикне с мисълта, че някой е минал през нейния град и е източил почти до последната капка кръвта на жена, която бе познавала цял живот.

Тя завъртя капачката на бутилката и си наля цели два пръста в кафената чаша. Почуди се дали да не премести скривалището си в чекмеджето на бюрото. Но ако Севиние отново решише да се прави на барман, това щеше да изглежда по-зле, отколкото ако бутилката беше в най-долното чекмедже на шкафа. Тя стана, наведе се и сложи бутилката в най-долното чекмедже. Там последно щеше да се сети да погледне. Но беше сигурна, че накрая и там ще провери.

Точно преди седмица, на 11 ноември, беше говорила по телефона в същия този кабинет и се беше разправяла с Пати Рончели, която, заедно със съпруга си Стив, държеше най-голямата пицария в града. Казваше на Пати, че ако не иска хлапетата да се събират на паркинга пред пицарията посред нощ, да форсират двигателите и да пушат, трябва да затваря по-рано. Пати я караше да иде и да ги предупреди, но освен че адски вбесяваха Пати Рончели, хлапетата не правеха нищо лошо.

Това беше най-голямото вълнение през седмицата от 8 ноември нататък. Когато беше затворила телефона миналия четвъртък, Беладона беше приключил с пътуването си до Пикангикъм и беше стигнал почти до централен Онтарио. На другия ден щеше да спази уговорката си с Делия Чандлър и настоящето на всички щеше да се

промени. Хейзъл се съмняваше, че е имало много деца на паркинга на Рончели тази седмица.

Тя си изпи кафето и прегледа бележките си. Щеше да напомни на тези хора в какво се състои работата им.

Някой почука на вратата.

— Влез — рече тя.

Полицай Ейлин Бейл подаде глава.

— Инспекторе? Вижте, знам, че сте ужасно ядосана на сутрешния вестник...

— Дойдоха ли?

— Да, но...

— Съндърленд тук ли е? — Бейл, с единия пръст във въздуха, замлъкна и не продължи. — Добре. Какво ще кажем, Ейлин?

— Навалицата е по-голяма, отколкото в понеделник, но Съндърленд го няма. Още. Само исках да кажа, детектив-инспекторе, че с право сте ядосана, но не мисля, че непременно имате нужда от тази пресконференция, която иначе е добра идея, но вие имате нужда...

— От какво имам нужда?

— Тук не е мястото да давате воля на чувствата си.

— Разбирам — отвърна Хейзъл. — А за какво е мястото, Ейлин? Ако мога да попитам?

— Ами, госпожо, може би трябва да им дадете нещо. Малко информация. Как върви разследването.

— Защо да излагам на риск разследването ни, като кажа на тази глутница кучета какво правим?

— Ако им кажете нещо, които не са много далеч от истината, според мен може да се разотидат и да напишат нещо не толкова вредно, колкото днешното в „Рекърд“. Само това си мислех.

— Благодаря ти, Ейлин. Ще имам предвид мнението ти.

Полицай Бейл сякаш леко се поклонил, стигна на заден ход до вратата и излезе. Хейзъл погледна отново бележките си. Преброи девет удивителни знака и шест подчертани думи. Изръмжа от възмущение и със замах помете листовите право в коша за боклук.

В девет часа застана отпред в заседателната зала. Заради пресконференцията бяха изнесли всичко друго, освен масата, зад която

стоеше. Близо трийсетина души се бяха скупчили в залата. Видя по-голяма част от хората си, включително и полицаите, командировани от Мейфеър, както и доста лица, които не познаваше, но предположи, че са представители на четвъртата власт в окръг Уестмюр, ако не и извън него. Тя потърси с очи Гордън Съндърленд, но той още не беше дошъл. Страхливец.

Кимна на Ейлин да затвори вратата в дъното и извади сутрешното издание на „Уестмюр Рекърд“. Вдигна първата страница, така че всички да я видят. Размени поглед с Ейлин и свали вестника на катедрата.

— Добро утро на всички! Съжалявам, че ни трябваше толкова време, за да организираме истинска пресконференция, но съдейки по сутрешния вестник, моментът май ще се окаже съвсем подходящ. Първо, не знаем какво иска човекът, извършил тези две престъпления. Но във всеки случай не и лекарства. Оставил е баня, пълна с успокоителни и обезболяващи в къщата на Майкъл Улмър. Ще ви кажа онова, което знаем със сигурност. — Някои репортери отвориха бележниците си. — Жертвите нямат никаква връзка помежду си. Не знаем защо убиецът е избрал единия или другия. Не знаем също така къде се намира, нито накъде се е запътил.

Репортер от месечника „Хоксли“ вдигна ръка. Май се казваше Арон.

— Извинете, инспекторе, но знаете ли изобщо нещо? По един и същи начин ли е причинена смъртта и при двете убийства?

Чу се тихо мърморене в залата и Хейзъл стрелна с поглед Ейлин.

— Ами, Арон...

— Всъщност се казвам Джефри. „Хоксли Нюз“.

— Моля за извинение. Майкъл Улмър е бил нападат с чук, а гърлото на Делия Чандлър е прерязано. Така че и в двата случая жертвите са убити с особена жестокост, но не по един и същи начин.

— Нараняванията ли са причина за смъртта?

— Все още разследваме тези неща, Джефри. Не мога да коментирам повече.

— Добре — продължи репортерът, — истина ли е, че жертвите са пуснали убиеца и че и на двете местопрестъпления няма следи от борба?

Написали са си поне част от домашното, помисли си тя. Невъзможно беше да прецени какво точно знае този репортер и какво се основава на слухове. Тя се изкашля.

— Както всички знаете, местопрестъпленията са сложни. Събираме много информация и може да отнеме време, за да разберем какво се е случило. На местопрестъплението може да изглежда, че не е имало борба например, но тогава трябва да се замислим — дали извършителят не е почистил след себе си, дали не е атакувал жертвата много бързо и затова не е имало борба? Била ли е жертвата вързана по някакъв начин? На този етап още не можем да кажем какво точно се е случило в двете къщи. — Бейл едва забележимо кимна.

Патриша Уорън вдигна ръка.

— Вярно ли е, че върху Делия Чандлър е имало сексуално посегателство?

Вниманието на Хейзъл се насочи рязко към залата.

— Какво? Кой ви каза това? Не е вярно. — Видя как младата жена си записва. — Мис Уорън?

— Да?

— Не искам да видя в „Бийтън Адвайзър“: „Детектив-инспектор Микалеф отрече върху жертвата да е имало сексуално посегателство“.

— Разбира се, че няма — отвърна младата жена.

— Кой ви каза, че върху Делия Чандлър е имало сексуално посегателство?

— Никой. Искан да видя какво ще кажете.

Хейзъл сложи ръце на катедрата.

— Пресконференция приключи, дами и господа. Благодаря ви, че дойдохте. — Изстреляха се още ръце, но Бейл и Джеймисън започнаха да изкарват репортерите от залата. Докато народът се изнизваше, Горд Съндърленд се мъчеше да влезе.

— Пуснете го — рече тя. — Той може да остане.

След миг залата се опразни, а Съндърленд се обърна и видя как Бейл мълчаливо затвори вратата след него.

— Пропуснах веселбата.

— Някои от бъдещите ти драскачи споделиха гениалните си теории.

— И аз имам няколко.

— О, знам — отвърна тя, като слезе от подиума с вестника в ръка. Подаде му го. — Ако нещо ви боли — рече тя, — заключете вратите си. И ги залостете. Депресия? Невроза? Заковете дъски на прозорците. Навън дебне убиец. Ако сте възрастен човек и страдате от артрит? Дръжте телефона си подръка, за да извикате помощ. А ако сте болни от рак или пък имате мозъчен тумор, ако умирате и вече ви е страх... Въръжете се. Ако чуете, че има някой пред вратата, първо стреляйте, после питайте. Може да иска да ви вземе викодина^[1].

— Хубаво е да си поговорим най-сетне — рече Съндърленд.

— Как имаш нахалството да се наричаш журналист, Горд? Ти си просто една стара баба, която клюкарства през оградата.

Съндърленд сгъна вестника и го пхна под мишница.

— Да видим. Делия Чандлър е убита сутринта или следобед на 12 ноември. Майкъл Улмър — два дни по-късно. Днес сме 18 ноември. През изминалата седмица — вероятно най-ужасяващата седмица, откакто се помнят жителите на този окръг — ти нито веднъж не направи публично обръщение, а и на своя глава провеждаш разследване, което надхвърля юрисдикцията ти, и то тайно. Не пред мен трябва да отговаряш, инспекторе, а пред източната централа на ОПУ и вероятно пред КФП^[2], но аз ще трябва да пиша за това. Аз не се притеснявам за собственото си реноме.

Тя заобиколи масата и мина отпред.

— Ако в понеделник отпечаташ и една дума, която не се отнася за състезанията по ядене на тиква или в най-добрия случай на пържена пуйка, ще те подведа под отговорност за възпрепятстване на полицейско разследване. Всъщност хората ти не трябва ли вече да съчиняват усилено ежегодната ти коледна история? Единственото вярно нещо в това, което си публикувал, е номерът на мобилния ми.

— Не си ли проверила още гласовата поща?

— Тук си има централа. Хората знаят как да се свържат с мен, ако имат нужда.

— Искаш да кажеш, ако ти искаш да се свържат.

Тя го прониза с поглед.

— Не си ти тази, която ще ми казва какво да публикувам, Хейзъл.

Тя пристъпи към него.

— Позволи ми да запълня някои от многото ти бели полета, Гордън. Това е сериен убиец. Порт Дъндас и Чембърлейн са само две спирки от пътуването. Убил е най-малко шестнайсет души от Британска Колумбия до Квебек и е умен. Остава разстояние между труповете и внимателно избира жертвите си. Или, ако трябва да съм точна, те го избират. — Тя се пресегна и дръпна бележника от ръката му. — Изобщо не му пука за лекарствата им, Гордън. Има колкото си иска лекарства. Търси нещо, което се намира много по-трудно.

— Какво? — тихо попита Съндърленд.

— Това няма да ти кажа. — Той хвърли бърз поглед към бележника си и тя го метна през рамото му. Бележникът изпляска като кратък аплодисмент и падна на земята зад масата.

— Няма кого да предупреждаваш. Той пуска някаква покана и те я приемат. Единственият човек, който ще има полза от твоите изстрели в тъмното, е той. Само едно червено флагче, и ще потъне в земята. Искаш ли ти да си виновен за това?

— Не можеш да провеждаш такова разследване сама, Хейзъл. Не и от задънен полицейски участък наред пуцинака.

— Получаваме помощ.

— Откъде?

Тя изрови мобилния си телефон от джоба на жилетката и го включи. Той изпя поздрава си, след което започна какофония от сигнали. Имаше петдесет и осем съобщения. Набра един номер.

— Бихте ли дошли в заседателната зала, ако обичате — каза тя и затвори телефона. После мина, куцукайки, зад масата и вдигна бележника на Съндърленд. Севиние влезе. — Ето част от подкреплението — рече тя. Подаде бележника на Севиние, докато гледаше как журналистът поглъща с очи сто и трийсетте килограма на най-новия член на временния ѝ екип.

— „Адютор“ не означава ли „съдия“, детектив?

— Да — отвърна Севиние.

— Тъкмо давам на господин Съндърленд специално интервю. И имам нужда от свидетел, който да чуе как му казвам, че ако публикува една думичка от него, може да очаква опровержение от ваша страна.

Очите на Съндърленд се стрелкаха между двете ченгета.

— Не можеш да ме заплашваш, Хейзъл.

— Не те заплашвам, Горд. Публикувай каквото искаш. Детектив Севиние, придружете господин Съндърленд до изхода, ако обичате.

Севиние отвори вратата и Съндърленд излезе, като хвърли поглед през рамо.

Когато се увери, че Севиние е изкарал Съндърленд от участъка, Хейзъл излезе в коридора и се запъти към кабинета си. Уингейт я чакаше на вратата.

— Джейн Бък съществува.

— Майтапиш се.

— Не.

— Влизай.

Той затвори вратата зад себе си и погледна двата листа в ръката си.

— Ходи да чисти по къщите. Живее в Порт Харди, но на черен път. Което означава, че доставят пощата ѝ до шосето. Онази кутия е на близо десет километра от дома ѝ.

Хейзъл се замисли.

— Връзва се. Явно не иска съседите ѝ да виждат какво ѝ пращат онези хора.

— Но коя е тя тогава?

— Това е въпросът за един милион долара.

Севиние почука на вратата.

— Влез — каза тя. — Заведохте ли нашия приятел до редакцията му?

— Не го е страх от вас — отвърна Севиние.

— А от вас?

— От мене доста се уплаши. — Той леко се усмихна. Понякога мъгливите заплахи изобщо не вършеха работа. Севиние започваше да ѝ харесва все повече с всяка изминала минута. — Мога ли само да кажа нещо за пресконференцията ви, капитане...

— Не, не може — сряза го тя. — Джейн Бък е истинска. Да съсредоточим вниманието си върху нея.

— Съществува ли?

— Представете си: истинска следа — отвърна Хейзъл.

Джеймс повтори информацията и Севиние кимаше, докато слушаше.

— Тогава трябва да отидем дотам — рече той.

— Колко бързо можете да вървите, детектив?

— Ще летя — отвърна той.

— Не разполагам с бюджет.

— Слава богу! — рече Уингейт.

Севиние беше вдигнал ръка, за да покаже, че няма намерение да спори.

— Майка ми ходи до Форт Лодърдейл всяка зима вече двайсет години поред — рече той. — Дава ми летателните си точки^[3] всяка Коледа. Имам двеста и деветдесет безплатни летателни мили.

Хейзъл подсвирна.

— Може тя да си ги използва.

— Лети на втория ден от Коледа^[4] всяка година. По Коледа приемат само в кеш или с кредитна карта. Ще използвам точките. Ще летя до Британска Колумбия.

Хейзъл учудено поклати глава.

— Не сте у дома, синко. Голяма работа е да предложите такова нещо на друга юрисдикция, да знаете.

— Не бързам да се връщам в Съдбъри.

Тя размени поглед с Уингейт.

— Тогава да благодарим на бога за дните, в които се плаща само в брой — каза накрая и стана да му стисне ръката. — Колко бързо можете да го организирате?

— Отивам да си събера багажа от хотела. Ще ви се обадя от остров Ванкувър.

Видяха го как се завъртя и елегантно напуска кабинета. Уингейт продължи да гледа след него дори след като вратата щракна и се затвори.

— Той не се страхува да лети — каза му тя.

— Той не се страхува от нищо — отвърна Уингейт.

Хейзъл внимателно се наведе напред.

— Ще излезем от задънената улица, Джеймс. Усещам го.

Имаше тринайсет снимки на местопрестъпления. Мъртвешки лица, застинали в гримаси и викове. Виещи, свиркаци, стенещи, викащи, съскащи лица. Забодоха ги на стената и се дръпнаха назад. Мълчалива призрачна опера.

— Да поговорим за лицата — обърна се Хейзъл към залата. Обединените й сили стояха пред нея, погледите им шареха от една ужасяваща снимка на следващата. — Какво става на тези снимки?

Една полицайка от Мейфеър вдигна ръка.

— На мен ми изглеждат просто уплашени. Вкочаняването настъпва по-бързо, когато в момента на смъртта си хората са уплашени.

— Джак Дийкън твърди, че хората не са умрели с такива усти. Убиецът ги е направил след това.

— Възможно ли е извършителят да е сложил нещо в устата им? — попита полицай Форбс. Присви рамене, притеснен, че може да е сбъркал. — Имам предвид, за да оформи устите им в това положение?

— Възможно е — рече Хейзъл, — но не съм сигурна дали методът е толкова важен, колкото смисълът на действията му. Формите на устата са единственото, което свързва тези убийства, освен факта, че всички жертви са били смъртно болни. И знаем, че са го поканили в домовете си.

— Как? — попита същият мъж.

— Още не е ясно, но... — Уингейт беше влязъл в залата. — ... Джеймс Уингейт ходи до един резерват близо до Драйдън и получи потвърждение, че жертвата е познавала Беладона. Но докато не разберем как убиецът е общувал с жертвите си, разполагаме единствено с тези снимки.

— Общуване — рече Рей Грийн. Беше застанал зад нея, до снимките. — Каквото и да става на тези снимки, явно хората издават някакъв звук.

— Ако е така, тогава повечето от тях издават различни звуци — обади се Хейзъл. Тя се приближи и посочи жертвата от Форт Сейнт Джон в Британска Колумбия. Устата му беше отворена като голямо „О“. — Това е Гари Деуар, открит от сина си на 11 октомври. Висял на полилея с найлонова торба на главата. Вижте го. После погледнете тази жена — посочи към жертвата от Уелс, Британска Колумбия, на име Ейдриън Грънуолд — устата й е нацупена, все едно праща целувка. Убити са през четири дни. После идва този мъж, Мортън Халф, убит на 28 или 29 октомври в Истън, Саскачеван, и устата му е същата като на Деуар. Защо? Какво общо имат двете жертви? Имат ли

изобщо нещо общо? Това някакъв шифър ли е? Хайде, хора, мислете на глас!

В залата настъпи тишина.

— Щом са били звуци, инспекторе — попита диспечерът, полицай Питър Мактайър, — тогава как да разберем какви са?

Тя огледа малкото море от лица, които несъзнателно имитираха мъртвешките гримаси от стената, и тогава ѝ хрумна идея.

[1] Силно болкоуспокояващо. — Б.пр. ↑

[2] Канадската федерална полиция. — Б.пр. ↑

[3] Натрупани в сметката на лоялен клиент точки за безплатно пътуване. — Б.пр. ↑

[4] Официален празник в голяма част от англоезичния свят, известен като Деня на кутиите, на който се подаряват подаръците. — Б.пр. ↑

15.

Петък, 19 ноември, 10:00 ч.

Името ѝ беше Марлин Търнбъл и Хауърд Спиър я беше докарал от Тъпър Уотъртаун. Доведе я в заседателната зала явно насила. Тя се влачеше зад него и се оглеждаше назад, а дългият до глезените шлифер се размяташе около ботушите ѝ. Не беше направила нищо лошо, но някои хора се държаха гузно в присъствието на закона и Хейзъл си го отбеляза наум. Хауърд дръпна един стол за момичето и то седна до масата, по която бяха пръснати снимките на жертвите на Беладона. Черната ѝ коса се спускаше над лицето, така че не можеха да видят изражението ѝ, но тя държеше едната си ръка на устата, а с другата стискаше пластмасовата чаша с кафе, която ѝ бяха дали на влизане.

— Това са тринайсет снимки, които успяхме да открием за няколко дни — рече Хейзъл. — Всички тези хора са били убити през последните шест седмици из цялата страна.

— Мили боже! — възкликна момичето зад ръката си. С другата внимателно разбутваше купчината снимки с един пръст, като се мъчеше да не ги докосва. Нямахше повече от двама и пет, кръглото ѝ открито лице се стесняваше при слепоочията, където малките рамки за очила прилепваха прекалено плътно. — Кой го е направил?

— Не знаем. Но мислим, че ти можеш да ни помогнеш — рече Спиър.

Търнбъл вдигна поглед, лицето ѝ беше преbledняло. Явно сметна, че точно в този момент ще я обвинят за това, за което се чувстваше гузна. Хейзъл се ядоса на Хауърд, че замълча.

— Работиш с глухи — рече той най-сетне. — Според нас тези хора издават някакви звуци. — Младата жена кимна разсеяно към снимките. — Можеш ли да разбереш какви са те?

Тя изглеждаше потресена, че познанията ѝ и тези снимки могат да имат нещо общо.

— Не.

— По дяволите! — изруга Спиър.

— Искам да кажа, че бих могла да ви дам варианти, но не можеш със сигурност да определиш коя е фонемата по снимка. Не съм аз човекът, който ви трябва.

Хейзъл се наведе напред.

— Марлин? Продаваш ли наркотици?

— Какво?

— Може би имаш неплатени глоби за паркиране? Или караш крадена кола?

— Боже мой, не!

— Не сме те довели, за да те обвиняваме в нещо. Не ми пука дали пушиш трева до изтекъл паркометър, хич даже. Потърсихме те, защото четеш по устни. Това е всичко. Каквото и да си направила, то не е важно в момента. — Марлин я изгледа за миг, примигвайки. Очите ѝ изглеждаха огромни зад малките стъкла. — Разбрахме ли се?

Марлин издаде брадичка напред и Хейзъл го прие за кимване. Момичето се обърна отново към снимките.

— Сега се наричаме „четци на реч“ — рече момичето, — а не „четци по устни“. Защото не само устните говорят. — Тя обърна една от снимките към себе си. Фотография от моргата на жена на име Елизабет Райтмайер. Беладона беше промушил двайсет и четири сантиметров железничарски клин през ушите ѝ. Лицето ѝ беше толкова издуто, сякаш влак я беше газил точно под скулите. Устните бяха закръглени в предизвикателна нацупена муцунка.

— Както казах, трудно е да се разбере със сигурност една фонема само от снимка. Вземете например тази жена? Може да издава преградна съгласна тук...

— Какво?

— Твърд звук. „П“ или „Б“. Или да казва „mmm“. Невъзможно е да се каже със сигурност. А тези със затворените усти... — Тя млькна за секунда и погледна встрани. — Съжалявам. Трудно се гледат тези лица.

— Не бързай — каза ѝ Хейзъл.

— Ако не можеш да видиш устната кухня, е по-трудно. Хората използват всички части от устата си, за да издават звуци. Има осемнайсет различни части. — Тя погледна към Спиър, за да види дали за него това е безполезна информация, но лицето му беше безизразно. — Езикът, зъбите и различни части от небцето и гърлото

— много по-сложно е, отколкото си мислите. — Разгледа някои от снимките по-отблизо с ужасена физиономия. — Ето, като тази жена. Виждате ли езика ѝ? — Сочеше тебеширенобялото лице на Делия Чандлър. — Челюстта ѝ е леко отворена, долната част на езика ѝ опира в горните зъби, а върхът — в небцето. Най-вероятно издава звука „л“.

Спиър погледна снимката отблизо.

— Може ли да е дума?

— Ако думата е „л“ — отвърна тя.

— Ами „ти“? Може би да казва „ти“?

Марлин сложи пръста си върху езика на Делия. Ръката ѝ трепереше, все едно наистина докосваше лицето на убитата жена.

— Виждате ли как върхът на езика ѝ е зад зъбите? — Те погледнаха. — Това е латерална полугласна. Това е названието ѝ. Няма нищо общо със звука „т“.

— На нормален език.

— Просто означава, че „л“ се произнася, като въздухът минава отстрани над езика, а езикът допира мястото точно зад зъбите. Звукът „т“ е съвсем различен. Езикът се снишава зад задната част на зъбите. И въздухът минава над средата му. — Докосна още една снимка, тази на Робърт Фортнъм, от Хинтън, Албърта. — Вижте как езикът на този човек е извит малко по края, а езикът на жената е плосък. Опитайте и вие.

— Вярвам ви — отвърна Хауърд Спиър, но Хейзъл тихо издаваше двата звука.

— Разбирам какво искате да кажете — отвърна тя. — Единият звук е гъгнене, другият съскане.

— Нещо такова — съгласи се Марлин и бутна стола си назад, облекчена, че не им е помогнала с нищо. — Съжалявам, не мога...

— Почакайте — рече Спиър. — Значи нищо не можете да ни кажете?

— Това, което тези хора издават, ако изобщо издават нещо, може да са неограничен брой звуци, а аз не съм специалист по звуците. Специалист съм по речта, а речта е съставена от движения, свързани звуци. За мен това са само страшни лица. Мога ли вече да си вървя?

Хейзъл се беше загледала в лицето на Мортън Халф (на шейсет и шест, Истън, Саскачеван, амиотрофична латерална склероза, прострелян в сърцето); сигурна беше, че казва „уа“.

— Чакайте, чакайте! — каза тя. — Реч.

— Да. Както казах, това, с което се занимавам, се нарича „четене на реч“.

— Мили боже! — възкликна Хейзъл. Сграбчи ръката на Спиър.
— Не я пускай да ходи никъде.

Тя изхвърча в коридора и целият участък стана.

— Уингейт, Грийн, французина...

— Той замина за Британска Колумбия — провикна се някой.

— Добре, Уингейт и Грийн къде са? Намерете ми ги. Веднага! —
Раздвижване и след десет секунди двамата се появиха.

— Какво има? — попита Грийн.

— Елате с мен.

Когато влязоха в заседателната зала, Марлин Търнбъл вече си обличаше шлифера.

— Кажете им това, което казахте на мен.

— За кое?

— За това от какво е съставена речта.

Младата жена се огледа неловко — със сигурност не се зарадва да види, че броят на полицаите в помещението се е удвоил. Но преди да успее да си спомни какво е казала, Хейзъл размаха ръце пред гърдите си, сякаш се опитваше да си поеме дъх.

— Реч — каза тя, — звуци. Две неща. Тя каза, че звуците, отделните звуци, се образуват с помощта на езика, зъбите, устните и всичко останало, нали така?

— Да...

— Но речта, слушайте, речта обединява всички звуци заедно.

— Браво, капитане — каза Грийн, — току-що измисли говоренето.

— Не... чуй ме! Тези лица не просто издават звуци. Всеки от тях поотделно издава по един звук. Но не това е целта на Беладона. Той ги кара да кажат нещо. Едно нещо. Всички заедно.

Те погледнаха първо нея, после снимките и като привлечени от магнит се приближиха до масата.

— Една дума — рече Хейзъл — или израз. Всички произнасят по един звук от нея.

Марлин се пресегна и подреди снимките в редица. Свали шлифера си, сложи го на облегалката на стола и отново седна.

— Така ли е? — попита Спиър.

— Възможно е.

— Можете ли да разберете какво е?

Уингейт се беше надвесил над рамото на Спиър.

— Как изобщо ще разберем как да ги подредим?

Марлин Търнбъл събра със замах снимките на купчина и каза:

— Трябва ми телефон.

Хейзъл потупа купчините с формуляри и документи, които се бяха насъбрали на бюрото ѝ през седмицата. Последното, което искаше да направи сега, бе да преглежда леки провинения, жалби, нарушения на разпоредби, искания за проверка на разрешителни и молби за работа, които запълваха нормалната седмица в Порт Дъндас. Съмняваше се в способността си да ги разбере в това си състояние. Сякаш струпването на безсмислени дейности, от които се състоеше ежедневието на един полицай, беше просто средство за отвличане на вниманието, докато нещо наистина ужасно не си проправи най-сетне път към теб — вероятно в разстояние на много години. Единичният случай, който те създава, който те проваля. Това беше. След това се пенсионирам, помисли си тя, но се сети, че майка ѝ беше кмет на Порт Дъндас до седемдесет и девет годишна възраст и щеше да остане още дълго на този пост, ако не бяха вестниците. Шейсет и една щеше да изглежда като ранно пенсиониране. Но можеше да обвини гърба си, ако се наложеше.

Беше накарала Рей да изключи звъненето и алармата на телефона ѝ, но нищо не можеше да спре безкрайното присветване. Апаратът лежеше на ъгъла на бюрото и ѝ махаше като луд в тълпата — Насам! Насам! Тя го взе и го отвори. Вече имаше седемдесет и едно съобщения. Някак си успя да се добере до гласовата поща и гласът каза:

— „Вие имате... седемдесет и едно... нови съобщения. Натиснете едно, за да...“

Започна да ги прослушва.

— „Полицай Микалеф — гласеше седемдесет и първото. Детектив-инспектор, каза си тя наум. — Бях в погребална къща «Матюс» във вторник и имаше един мъж, който стоеше сам в дъното, и аз...“ — Изтрий.

— „Бих искал да разбера кога можем да очакваме, че ще...“ — Изтрий.

— „Инспекторе, Пол Варли от Кихоу се обажда. Зет ми е полицай в Оуен Саунд, ако имате нужда от...“ — Изтрий.

Шейсет и четири: мъж се чудеше дали общината ще му върне парите за допълнителните ключалки, които се почувствал длъжен да сложи на вратата си.

Петдесет и пет: спиритуалист.

Петдесет и едно: „Такова нещо никога не би се случило в Уинипег“. Не, но защо не пробвате в Норуей Хаус и Гимли, сър.

Изтри ги до дващест и второто, като си записа три номера, на които сметна, че трябва да се обади, и тогава чу един разтревожен глас:

— „Инспекторе, съжалявам, че пак се обаждам — сигурна съм, че вече сте изключили телефона си, но моля ви, обадете ни се.“

Същият глас беше оставил пет съобщения. Хейзъл стигна до първото. Беше от жена на име Тери Батън. Живееше в Хамбър Котидж. Хейзъл изслуша съобщението и си записа каквото й трябваше. Три минути по-късно беше в колата си, а Уингейт седеше до нея.

— Кога е било това? — попита той.

— Тази Батън казва, че е станало на четиринайсети ноември. Рано сутринта. Улмър е убит към обяд същия ден. От Хамбър Котидж до Чембърлейн са само дващест и пет километра.

Караше със сто и шейсет с пуснатата сигнална лампа. Когато минаваха през малките градчета, с които беше осеяно шосе 121, включваше сирената. Градовете се нижеха като братя близнаци, строени в шпалир отстрани на парада. Пристигнаха за по-малко от два часа.

Уингейт почука.

— На вас явно ви е позволено да карате с превишена скорост — каза Тери Батън.

— Това е единствената причина да стана полицай — отвърна той.

Тя отвори широко вратата и те влязоха. Имаше поднос със сандвичи и кафе, за което бяха благодарни. Сестрата на Тери, Грейс,

беше там, но не смееше да ги погледне в очите. Тери извика детето от двора.

— Това е дъщеря ми, Роуз — рече тя.

Детето се здрависа и с двамата. Бузите му бяха поруменели от тичане.

— Как се чувстваш, Роуз? — попита Хейзъл.

— Отлично.

Двете сестри си размениха погледи.

— Не трябва ли да се чувства „отлично“?

— Започна да получава гърчове миналия февруари. Не можах да разберат на какво се дължат. До юни взе да ги прави почти на всеки час.

— На колко години си, Роуз?

— На осем. — Момичето си взе сандвич с яйце.

— Те са за гостите, Роуз.

— Но аз съм гладна, Тери.

— Оставете я да си хапне — рече Хейзъл, като хвърли поглед към майката. — Ела да седнеш при мен, сладурче. — Роуз се тръсна на канапето до нея, краката ѝ почти стигаха до пода. Изяде средата на сандвича си и остави корите на масата. — Майка ти казва, че си била много болна.

— Тери много се тревожи.

Хейзъл вдигна поглед към майката.

— Етап — рече Тери. — Питам се болно дете ли предпочитам, или невъзпитано?

— Това ти е името — отвърна Роуз.

— Знам.

Хейзъл потупа момиченцето по коляното.

— Как се справи, Роуз?

— Леля Грейс ми доведе един знахар.

— Каза ми, че бил билкар — отвърна Грейс Макдоналд. — Или натуропат, или нещо подобно.

— Може да е казал психопат — рече Тери.

— Както и да е — продължи Грейс, — пристигна в закусвалнята на зазоряване и се заговорихме. Нямах представа...

— Не казваме, че е нашият човек, нали разбирате — отвърна Хейзъл. — А дори да е той, нищо лошо не сте направили. Роуз — каза

тя и се обърна отново към детето, — това е Джеймс Уингейт. Той работи за мен. Ще ти покаже една картинка, нарисувала я е една жена. Искам да ми кажеш дали според теб това е същият човек.

— Джим е галено от Джеймс — рече Роуз.

— Можеш да ми викаш Джим, ако искаш. — Уингейт отвори бележника си на скицата, която Уинива Атлукан беше направила на госта на баща си.

— Помисли си спокойно.

— Това е много грозна рисунка — каза детето. — Стойте и не мърдайте. — Тя скочи от канапето и се затича по стълбите.

— Не е имала гърчове, откакто... откакто този мъж беше тук — каза Тери Батън, като разтвори смаяно ръце. — Имаше по десет-дванайсет на ден, но от сутринта на миналата неделя...

— Това е невероятно — рече Хейзъл.

— Така е.

— Някоя от вас знае ли какво точно направи този мъж с Роуз?

— Не ни позволи да останем в стаята с нея. Поиска гореща вода...

— „Но не вряла, ако обичате“ — допълни Грейс, сякаш водеше разговор с някого, когото другите не виждаха.

— И затвори вратата. Чухме ги да си приказват. Роуз говореше за елфи по едно време, но нямам никаква представа какво е ставало вътре. Той излезе след около четирийсет минути и тя беше заспала на леглото. Стисна ни ръцете за довиждане. Тя спа непробудно близо девет часа и когато се събуди, беше много зле.

— Не спря да повръща трийсет часа! — обади се Грейс.

Хейзъл видя, че жената е на ръба на нервен срив.

— Няма нищо — успокои я тя.

— Как да няма нищо?! — извика Грейс Макдоналд. — Мислехме, че ще умре! Имаше четирийсет и два градуса температура. Никой не преживява такова нещо! Аз го доведох тук — рече тя и погледна обезумяло към сестра си. — Той се опита да я убие.

— Грейс...

— Можеше да убие всички ни. — Хвана лицето си в ръце и Уингейт стана от канапето да я придружи до един стол. — Поканих убиец в къщата.

— Момичета, съвсем истеряхахте — обади се Роуз Батън от стълбите. В ръцете си държеше скицник с твърди корици. — Честно. Той беше добър човек, просто странно облечен. — Отиде до леля си, дръпна ръцете ѝ от лицето и се гушна в скута ѝ. — Стига вече — каза тихичко детето. Подаде скичника на Уингейт. — Джим, можеш да ги разгледаш, ако искаш.

Той седна отново и разтвори скичника.

— Тя обича да рисува — каза майка ѝ.

Прелистиха страниците. Момиченцето беше изобразило госта си в най-различни пози. Рисунките бяха великолепни: беше го нарисувало първо с черен контур и после ги беше оцветило.

— Това той ли е? — попита Грейс.

— Със сигурност — отвърна Уингейт. — Той е. — Вдигна рисунката на висок слаб мъж с черни дрехи до скичника на Роуз. Гостът, видян отдалеч, който представляваше рисунката от Пикангикъм, тук беше изобразен в поредица от живи портрети. Роуз беше нарисувала Беладона, застанал на прага на вратата ѝ, фантом с черна пелерина, с провиснали от ръкавите ръце. На друга рисунка беше клекнал с клонче в ръка.

— Това е имел — каза Роуз.

Хейзъл посочи рисунката с пръст.

— Целуна ли те?

— А, не — отвърна детето. — Не бива една толкова важна билка да се употребява за такива глупости. Друдите са я боготворели.

— Кой?

— Мисля, че иска да каже друидите — отвърна Уингейт.

— Друдите — повтори Роуз.

— Той ли ти каза всичко това?

— Направи ми чай от имел. От него повръщах. — Момиченцето се наведе напред и прелисти на следващата страница. Лицето на Беладона в близък план. Очите му бяха инкрустирани в черепа като малки черни мъниста. Лицето му беше осеяно с линии във всички посоки.

— Наистина ли изглежда така?

Тя размаха ръце от единия до другия край на рисунката.

— Това са бръчки. — Размаха ръце нагоре и надолу. — Това е пара. Той държи чай.

— Може ли да я вземем, Роуз? Само за малко?

— Не...

— Съкровище, тези хора се опитват да разкрият много сериозно престъпление.

— Няма да вземат безценния ми много важен скицник, Тери.

— Разбирам — отвърна Хейзъл. — Можеш ли да направиш една скица и за нас тогава. Да нарисуваш мъжа, който ти е помогнал да оздравееш. Можеш ли да го направиш? — Тя видя, че детето гледа към подноса със сандвичи, вдигна го и ѝ го подаде. Роуз си взе две парченца.

— Ще ми трябват поне четиринайсет минути — каза то. — Имате ли толкова време?

Хейзъл не можа да се сдържи и се разсмя.

— Миличко, и цял ден бих те чакала.

— По-добре да започвам тогава.

— Ти си едно фантастично създание.

Момиченцето се опита да направи реверанс.

— Благодаря!

Затича се нагоре по стълбите. Четиримата възрастни я гледаха смаяни и мълчаха.

— Няма да кажа, че предпочитам да е болна, защото, бог ми е свидетел, че не е така — каза Тери.

— Разбирам ви — отвърна Хейзъл. — Къде е баща ѝ?

— Отдавна си отиде.

— Почина ли?

Тери Батън присви очи.

— Де да беше!

Полетяха обратно към дома, светлини и сирени, сини, червени, жълти и бели искри. Уингейт гледаше рисунката на момичето в скута си. Беше нарисувала лицето на убиеца в анфас, краката му бяха леко раздалечени, ръцете — висяха отпуснати от страни. Палтото беше закопчано до врата и над него гледаше бледото набръчкано лице. Изражението му беше на търпеливо очакване, все едно се надяваше да чуе отговора на въпрос. Не изглеждаше заплаха за никого. Уингейт

прокара леко пръст по палтото. В един момент потупа мястото над сърцето на Беладона.

— Забелязахте ли това в останалите й рисунки?

Хейзъл се опита да види какво й сочеше.

— Какво е?

— Няколко бели черти върху черния плат. Чак сега ми направиха впечатление. Мислиш ли, че е сълза?

— Вече имаме лицето му, Джеймс. Не мисля, че сълза на палтото ще се окаже важна за разпознаването му, а ти?

— Не... но е много странно, че го е забелязала.

— Тя забелязва всичко. Истински жива е. Той я е върнал обратно към живота. — Тя потупа листа в скута му. — Какво мислиш за това? Развилнял се е да убива и изведнъж спира, за да спаси живот.

— Да, знам. Но може би... може би се е опитал да я убие, но е оплескал нещата.

— Джеймс, наистина ли мислиш, че този човек е в състояние да оплеска нещо? Ако е искал да убие момичето, то щеше да е мъртво, с устата, изкривена в някаква странна муцуна, а майка й и леля й — накълцани на котешка храна. Не. Спрял е и е спасил момичето. Знае как да го направи. — Тя погледна пътя и поклати глава.

— Мили боже, този човек е страхотен.

— Страхотен ли?

— Мисля, че си прав за него — продължи тя. — Затова, че наистина „милее“. Той е воден от любов. Вярва, че прави нещо добро. Тази пътека от трупове е в памет на нещо. И устите, тези усти, Джеймс, те ще ни кажат в памет на какво са.

— Искам да благодаря на всички ви за усилената работа и особено за дискретността ви — каза детектив-инспектор Хейзъл Микалеф. Целият наличен състав, местен и командирован, беше в участъка. — Знам, че много от вас изпитват това, което и аз изпитвам във връзка с този случай. Никога не сте виждали подобни убийства. Свидетели сме как нещо толкова тревожно може да се случи и при нас. Хората са уплашени. Хора, които сме познавали цял живот, сега ни изглеждат различни. Приемете го, но опитайте да не се променят. Тук сте да си вършите работата и я вършите великолепно. Сега ще ви

помоля да направите най-трудното нещо — да се върнете към всекидневието си. Всички вие, които дойдохте при нас от Мейфеър, време е да се върнете у дома. Помощта ви беше незаменима. Но ви моля да не говорите. Ще дойде време, когато ще разкажете за видяното. Но сте свидетели как безотговорни спекулации могат да попречат на операцията като тази. Недейте да казвате на никого. Що се отнася до тези от вас, които бяха вдигнати от бюрата, за да ни помагат тази седмица: Моля, върнете се обратно на работните си места. Имаме да наваксваме една седмица.

— Разполагаме с петнайсет снимки, включително и тези от Атлукан, които са пристигнали днес следобед, нали така, Джеймс? — Уингейт кимна. — Добре, съдейки по кръвните проби, липсват ни още две жертви. Но можем да работим с това, което имаме, а го имаме благодарение на вашата усилена работа. Така че още веднъж благодаря на всички ви.

Ченгетата от Мейфеър си събраха нещата и започнаха да се разотиват. Мнозина й стиснаха ръката на тръгване и й благодариха, че им е позволила да бъдат част от разследването. „Благодарите ми — помисли си тя, — че ви насадих снимки в главите, от които ще сънувате кошмари години наред.“

Когато участъкът се разчисти, изведнъж им се видя празен. Нощната смяна започна да пристига. Хейзъл се опита да отпрати Грийн и Уингейт, но те не искаха и да чуят. Грийн си беше взел шоколадче с фъстъци за вечеря.

— Къде е Севиние? — попита го тя.

Той обели шоколада като банан и отвърна, без да я погледне:

— Замина с полета в четири часа за Торонто. Трябваше да го закарам до летището.

— Говори ли с него?

— Да, разменихме си рецепти.

Тя влезе в кабинета си, извади рисунката на Роуз от една папка и я сложи на бюрото си.

— Дете ли го е рисувало? — попита Грийн. — Що не вземем да назначим и него?

— Какъв ти е проблемът, Рей!

Той я гледа цели пет секунди, погледът му беше съвсем вял.

— Никакъв.

Уингейт застана помежду им.

— Кога ще се обади Севиние?

Хейзъл си погледна часовника.

— Ще стигне в Порт Харди най-рано привечер. Трябва да намери кола и после може да остане на север с дни. Беладона вече е стигнал следващата си спирка, даже може и да е на по-следващата. Картата на Рей показва поне още две убийства след Авр Сен Пиер. Едно някъде в Нова Скотия и едно на остров Принц Едуард в Нюфаундленд. Нямаме време.

— Както и да е — рече Рей Грийн. Седна на стола ѝ, за да намери кошчето за боклук под бюрото. Хвърли обелката от шоколада си вътре.

— Не бива да издаваме картите си сега. — Отново погледна към рисунката на Роуз. — Мисля, че малко неща убягват от тези очи.

— Кога пристига приятелката на госпожица Търнбъл?

— Качва се на рейса утре рано сутринта — отвърна Хейзъл.

— Не разследване, а шведска маса — рече Грийн, като се облегна в стола. — Харесва ми. Малко от това, малко от онова. Всичките четири полицейски хранителни групи.

— Ставай от стола ми, Рей.

Той не бързаше. Искаше ѝ се да го сграбчи за ризата и да го изхвърли от стола.

— Не мислиш ли, че е време да спреш да приемаш благодеяния от непознати и да хванеш този тип? — попита той.

— Ти искаше да се отворя към „новото“.

— Имах предвид мобилните телефони.

— Е, тогава ще те зарадвам — каза Хейзъл. — Защото приятелката на нашето момиче, което чете по устни, идва с някакъв суперкомпютър, който създава моментални картинки. Мис Търнбъл каза дори, че бил супер. Така че покажи малко уважение към мен.

— Картинки значи — отвърна Рей Грийн, устните му се присвиха уж удивено. — Тогава значи сме съвсем близо.

— Не разбрах — рече Уингейт. — Какви картинки?

— В какво състояние е апартаментът ти, Джеймс?

— Моят апартамент ли? Още съм на кашони.

— Натручай ги закуп — нареди тя. — Когато пристигне гостенката ни, ще работим в твоя апартамент.

Уингейт погледна Рей Грийн.

— Хей, не знаех нищо — рече Грийн.

— Това е домът ми, капитане. Искам да се прибирам там след работа.

— Виж — рече Хейзъл, — не искам да нахалствам, но Севиние е прав. Ти не беше тук на пресконференцията ми, но нямаше да ти хареса. Един бог знае какви щуротии ще си помислят хората. Време е за крути мерки. Не искам никой да разбере за тази жена, а ти живееш сам, Джеймс. Щом автобусът ѝ пристигне, искам да идеш да я вземеш от автогарата, да ни се обадиш и ние ще дойдем в апартамента ти.

— Странно работите тук — отбеляза той.

— Решаваме в движение, Джеймс.

Грийн изпуктя.

Хейзъл отвори вратата пред Уингейт, но препречи пътя на Грийн.

— Дявол да те вземе, Рей, какъв ти е проблемът?

— Нямам проблем, Хейзъл. А и да имах, сигурен съм, че нямаше да е нещо, което не би могло да се реши с помощта на една дузина нови хора.

— Мислиш, че това беше работа за теб и мен и двама дежурни полицаи?

— Не — отвърна той, — това беше проблем за федералните. Но тъй като ги прескочихме...

— Не започвай пак, става ли? — Той присви рамене, сякаш нямаше никакво намерение да се мори да я убеждава, но реакцията му я ядоса още повече. — Искаш ли да седиш зад това бюро без никаква помощ отгоре, докато целият окръг си изкарва акъла от страх?

Той застана до нея, саркастичното предизвикателство беше изчезнало от погледа му и сега в очите му проблясваше истински гняв.

— Кога изгуби вяра в собствените си способности, Хейзъл? А? Кога изгуби вяра в моите? Не си спомням да не сме могли да се справим със случващото се в собствения ни град.

— Вече не става дума само за нашия град.

Той разпери ръце.

— Затова по цял ден гледам шибания Хауърд Спиър в огледалото си за обратно виждане, а един новобранец ми развива теории, докато се занимавам с четци по устните и студенти по информатика. А по коридорите на моя участък в краката ми се мотаят още двайсетина

непознати в униформи. От три дни не мога да си изпия кафето в собствената си чаша...

— Ще ти купя нова чаша, Рей...

— Работата е там — продължи той, — че всичко това щеше да е поносимо, ако не беше налудничавият поглед в очите ти. Изглеждаш като човек, който е чул някое дърво да го вика по име.

Никога не го беше виждала толкова бесен. Бяха имали разпавии в миналото, но тя все успяваше да излезе от положението с шегата. Рей Грийн беше една от лесните части в живота ѝ, част, която можеше винаги да предвиди. Пристъпи към него, той отстъпи към вратата и тя се озова с вдигнати към него длани, все едно му показваше, че не е въоръжена.

— Ядосан си.

— Естествено... — отвърна той неуверено, притеснен от близостта ѝ.

— Разбирам — отвърна тя. — Но работата е там, че ние двамата нямаше да можем да свършим всичко това сами. Нуждаехме се от помощ. Което не значи, че бих могла да се справя с всичко това без теб.

— Е, благодаря ти.

— Не — продължи тя. — Чуй ме. Ти си единственият, за когото не се притеснявам, Рей. Знам, че може би звучи малко грубо точно сега, но аз следя изкъсо нещата тук. Не и теб обаче. Казвам си, че ти си наред, и обикновено е така. — Той избягваше погледа ѝ. — Смятах го за доверие, Рей, но ако твърдиш, че е било пренебрегване, моля да ме извиниш.

Той сложи ръка на топката на вратата.

— Добре — рече. — Благодаря ти, че го казваш. — Не искаше да я погледне. Беше го засрамила. — Трябва да се прибирам за вечеря. Ще се видим у Джеймс.

Тя го пусна да си ходи и се върна на бюрото си. Обвивката от шоколада беше на пода до кошчето за боклук. Нарочно ли го беше направил? Знаеше, че след днешния ден щеше да търси подтекст във всичко, което той казваше. Загледа се разсеяно в бюрото си. Беше ли приел извинението ѝ? Със сигурност знаеше, че няма да си отиде у дома. В седем часа щяха да предават едновременно по радиото и телевизията конните надбягвания от колодрума във Флитууд.

Погледна си часовника. Наближаваше шест. Нуждаеше се от едно питие и голяма порция въглехидрати. Обади се вкъщи да придума майка си в менюто за вечеря да има и картоф, но после се сети, че е петък, редовната покер вечер на Емили. Беше сама.

На следващата сутрин в девет майка ѝ още спеше. Хейзъл не знаеше какво да мисли относно факта, че майка ѝ прекарваше повълнуващи петъчни вечери от нея, но така си беше. Емили Микалеф все още знаеше как да се забавлява. Тези покер вечери представляваха полети обилно с уиски сбирки и последната събота сутрин на всеки месец майка ѝ ставаше много след нея.

Щеше да бъде почивен ден, да му се не надяваш. Момичето от Отава щеше да пристигне чак вечерта и Хейзъл щеше да остане сама със себе си. Сложи кафето и си облече анцуг. Вече не можеше да тича; гърбът не ѝ позволяваше. Но трябваше да усети как въздухът минава през нея, иначе щеше да затъне във всичко, което я притискаше в момента. Подкара по пътя, който водеше към езерото Литъл Баск, и се спусна с отривисти къси крачки по Стотс Лейн към водата. Отстрани имаше сухи листа, струпани на огромни лъскави оранжеви могили. Миришеше на края на есента: вече не свежо и остро, а само гнило, влажно и тежко. Зимата наближаваше и щеше да накара живота да замре. Само преди месец всичко изглеждаше така, сякаш ще избухне в пламъци. Сега потрепваше, преди да угасне.

Пътят не беше асфалтиран и имаше само няколко къщи отстрани. Тук никой нямаше съсед и нямаше прозорец между главния път и езерото, който да предлага друга гледка, освен дървета. Слънцето вече напичаше, но въздухът беше студен. Беше напъхала ръце в джобовете на горницето и нахлупила шапката ниско над очите. Чу мотор зад следващия завой.

Бяха изминали три седмици, откакто не беше говорила с дъщерите си. Емилия беше в Делта, Британска Колумбия, заета с новия си съпруг, който, по думите ѝ, я разтрепервал. Хейзъл не можеше да си го представи. Не беше близка с най-голямата си дъщеря. Имаше чувството, че Емилия беше застанала на страната на Андрю, и не държеше да се уверява лично в това. Дъщеря ѝ беше щастливо женена за завладяващ мъж и вероятно смяташе Андрю за жертвата в

случая. И вероятно беше така, помисли си тя, просто нямаше нужда първородната ѝ дъщеря да ѝ го натяква.

Колкото до Марта, не се бяха чували, откакто ѝ се обади разплакана, за да каже, че Скот скъсал с нея. Хейзъл не знаеше какъв съвет да даде на едно трийсет и три годишно момиче с разбито сърце. Не вярваше в „многого риба“ в морето, а сега не беше много сигурна дали вярва и в морето. Но беше сигурна, че мълчанието ѝ наранява момичето. Крехко цвете беше това дете. Нуждаеше се от достатъчно количество вода и светлина. Тя вярваше, без да е сигурна, че Андрю редовно поддържа връзка с нея.

Собствената ѝ майка никога не се беше огъвала пред любовните несгоди и това беше единственото, което Хейзъл знаеше. И тя не се беше огънала, или поне така си мислеше. Беше доволна от това какъв човек бе станала. Сигурно другите нямаше да се съгласят. Представи си разплаканото лице на малката си дъщеря, сините вени под светлата кожа.

Зави зад ъгъла и видя жена с духалка за листа. Рояци суха шума се изстрелваха във въздуха като живи. Жената духаше всичко към един огромен оранжев брезент. Хейзъл ѝ махна, когато мина покрай нея. Собственият ѝ двор беше безупречен; не знаеше дали майка ѝ го е минала с гребло, или е извикала някого. Не само неприятностите от тази седмица бяха виновни за странната празнина в ума ѝ. Така беше от развода насам. Все едно от нея излизаше тънък сноп светлина и осветяваше само нещата в непосредствена близост. Добро качество, ако работата ти е да решаваш проблеми. Но не беше кой знае колко полезно в живота, който идваше от всички посоки.

Пътят се спускаше покрай последната къща. Хейзъл се наклони лекичко назад и щом го направи, болезнени искри избухнаха в областта на кръста ѝ. Понякога имаше чувството, че я прерязва стоманена ламарина. Забави крачка. Езерото се простираше зад дърветата в дъното на пътя, вечно си играеше, променяше очертанията си и разпръскваше светлината. Изглеждаше живо. Ако беше искала да живее сред убийства и жестокости, можеше да си намери работа в Торонто, помисли си тя. Остана тук, в окръг Уестмюр, защото ѝ обещаваха спокоен живот. Беше удържал на думата си до миналата седмица, но въпреки това тя се чувстваше изиграна. Беше издържала близо четирийсет години брак само за да се разпадне накрая. Вероятно

по същия начин ноемврийските събитията щяха да сложат край и на кариерата ѝ.

Отиде до края на един от кейовете. Не се чуваше друго, освен тихото плискане на водата. Марта сигурно още беше в леглото си в Торонто. Работата не можеше да отклони мислите на Хейзъл от случилото се с дъщеря ѝ. Представи си я как по цял ден обикаля апартамента по пижама. Емилия сигурно също още беше в леглото. Хейзъл пропъди тази мисъл от главата си и се върна по кея до пътя.

Когато се прибра, старата ѝ майка купонджийка още беше в леглото. Къщата миришеше на кафе. Хейзъл си наля голяма чаша и погледна колко е часът. Наближаваше девет и половина. Набра телефона на Марта и го остави да звъни, докато съкрушената ѝ дъщеря не вдигна.

Почивният ѝ ден приключи окончателно в три следобед.

— Имаме още едно — каза Джеймс Уингейт по телефона. — Свещеник в Ню Брънсуик.

Беше сготвила супа. Майка ѝ погледна подозрително сместа и попита:

— Колко очи от тритон си сложила вътре?

Беше зеленчукова супа с фиде. Не беше готвила нищо от близо месец.

— От нашите ли е? — попита тя Уингейт.

— Полицай Аштън има цифрова снимка. Беладона е.

— Трябва да изпратим снимката на Марлин Търнбъл незабавно.

— Позволих си волността да я изпратя вече, капитане. Надявам се, че няма проблем.

Остана доволна, но не каза нищо.

— Явно... — продължи Уингейт, който вероятно си поглеждаше бележките, — жертвата, отец Прайс, е една „беззвучна палатална съгласна“.

Тя остърга нещо от дъното на тенджерата. Майка ѝ се провикна пред телевизора.

— Мирише на загоряло!

— Знам, майко!

— Да ви се обадя ли след малко? — попита Уингейт.

— Не. Къде е приятелката на Марлин.

— Трябва да пристигне в пет.

— Добре, обади ми се тогава. — И затвори телефона.

— Знаеш ли какво казват за жена, която загаря супа — каза Емили Микалеф зад стената на кухнята.

— Хич не искам да чувам.

— Казват, че изобщо не знае как се готви супа.

Хейзъл инстинктивно си помисли, че може би ще трябва да спести малко сили за довечера. Изключи съсипаната супа и се качи да си легне. Сгуши се под натрупаните одеяла. Колкото и одеяла да имаше на леглото обаче, пак си слагаше чорапи. Унесе се почти веднага, но само след секунда майка ѝ почука на вратата.

— Мили боже! — изпъшка тя.

— Полицай Уингейт иска да знае кога да те чакат — рече майка ѝ, отваряйки вратата.

— Казах му в пет. Махай се.

— Шест и половина е, Хейзъл.

Тя отметна завивките и грабна будилника от нощното шкафче. Бяха минали три часа и половина. Изобщо не се чувстваше отпочинала.

Джеймс Уингейт отвори вратата, погледът му казваше: „Ще ми се реванширате за това“. Стаята зад него беше тъмна, но Хейзъл чу гласа на Рей и висок развълнуван глас, който чуруликаше нещо. Като всяко помещение, в което се вършеше полицейска работа, и това миришеше на кафе.

Апартаментът изглеждаше така, сякаш Уингейт го продаваше, а не се нанасяше в него. Светлината беше приглушена, но тя видя, че няма нищо нито по стените, нито по пода. До прозореца във всекидневната имаше лавица за книги и само единият ѝ рафт беше запълнен. Вратата към спалнята беше затворена. Грийн и гостенката им седяха на кухненската маса зад L-образен барплот, който се простираше от стената до печката и отделяше място за готвене и хранене под формата на груба квадратна подкова. Масата беше осеяна с метални кутии и жици, които водеха до отворен лаптоп. Как светът ѝ беше преминал от телефони с шайба и два осемгодишни компютъра в

участъка до този лъскав високотехнологичен боклук на кухненската маса на Джеймс Уингейт... Никога нямаше да разбере. Метна си якето на един стол и стисна Грийн за рамото, подавайки му хартиена торба.

— Донесох ти букет цветя — рече тя и той извади бутилка бърбън от торбата.

— Знаеш колко много обичам цветята.

Понечи да се здрависа с жената, която седеше пред компютъра.

— Аз съм Джил — представи се тя и протегна невероятно дълга длан към Хейзъл. — Джил Юн. — Беше дребничка, толкова малка, че можеше да я сгънеш и прибереш в куфар. — Това е много вълнуващо.

— Става дума за сериен убиец — отвърна Хейзъл.

Юн намали излъчването си с един-два рада, все едно Хейзъл ѝ разваляше ентузиазма.

— Добре, тази част е доста тъжна. Но мисля, че мога да ви помогна.

— Надявам се — отвърна Хейзъл и заобиколи, за да разгледа машинарията. Това чудо машина ли беше изобщо? На това ли викаха информационна технология? Изглеждаше като камара от машини, но тя смътно си даваше сметка, че тези метални кутии и светещи прозорци могат да си съставят мнение за нея. Може би затова никак не ги харесваше.

Потрепваща зелена светлина струеше от една кутия, поставена отгоре. Тя представляваше някакъв вид прожектор и бяха залепили голяма бяла ленена салфетка на хладилника за екран.

— Какво е това? — Гледаше изображение на човешка глава, направено от зелени пресичащи се линии. Беше кухо. Линиите потрепваха върху салфетката, сякаш всеки момент щяха да се разпаднат.

— Наричаме го лигатура — отвърна Джил Юн. — Представлява електронен манекен, или нещо подобно.

— Уингейт, може да ѝ дадеш една бира за тази част — рече Грийн и Уингейт неохотно отвори хладилника. Зелената светлина премина по съдържанието му, линиите се кръстосаха върху кутиите с мляко и бутилките с подправки. Той взе една бира и я подаде на Хейзъл.

— Къде е Спиър, между другото? — попита той. — Няма ли да иска да види това?

— Хауърд работи за Мейфеър — отвърна Хейзъл.

— Аха — отвърна той и кимна одобрително. — Само за членове?

— Ще разбере, когато трябва.

Уингейт затвори хладилника и главата се прибра в рамката на салфетката.

— Защо ли си мисля, че няма да му хареса особено?

— Защото няма — рече Хейзъл. — Но той е мой проблем, не твой.

— Забрави за Спиър, ела седни — рече Грийн и потупа мястото до себе си. — Трябва да видиш какво може да прави тази млада госпожица.

Хейзъл отвъртя капачката на бирата и след като се огледа подозрително, седна на стола. Джил Юн взе една цифрова камера от масата.

— Трябват ми три ваши снимки, инспекторе. Една с отворена уста, една със затворена уста и една на езика ви.

— Направи го — каза Грийн.

Хейзъл смутено направи това, което ѝ казаха. Когато снимките бяха готови — три бързи светвания — Юн свърза камерата с лаптопа си.

— Сега ще почетем малко — рече тя. Подаде на Хейзъл една дебела книга и микрофон.

— Искате да чета поезия?

— Компютърът трябва да разбере как произнасяте звуци — рече Юн.

Хейзъл започна да чете:

Аз, който Градината блажена по-преди възпявах,
заради неподчинението човешко изгубена,
сега Възвърнатия рай пред всички хора възхвалявам
от смирението на един-единствен мъж спасен.
Всички изкушения преодолял и Изкусителят
отблъснат си останал, сразен и отхвърлен бил той
и се издигнал Раят наред пустошта безкрайна.^[1]

Рей изръкопляска механично и Хейзъл остави книгата.

— Ще хванем този тип с поезия, така ли?

Уингейт грабна книгата от масата и отиде да я сложи на полицата.

— Твоя ли е, Джеймс?

— Сигурно е останала от предишния наемател — рече Уингейт.

Джил Юн седна пред компютъра и написа нещо на клавиатурата. В стаята цареше страхотно напрежение.

— Готово ли е? — попита тя Хейзъл.

— Не е — отвърна Грийн, — но все пак ѝ покажи.

Хейзъл се обърна с лице към хладилника и изображението на собствената ѝ уста светна и оживя върху очите на кухата зелена глава. Беше почти толкова широка, колкото и главата. Чу как Юн щрака с мишката зад нея, и устата се сви и започна да се движи надолу по лигатурата, докато не стигна там, където обикновено се намираще човешката уста. Сякаш щракна на мястото си. Юн натисна копче на клавиатурата и главата си пое дъх с устата на Хейзъл. Тя присви очи към нея.

— Какво е това, по дяволите?

— Гледайте.

— Днес е двайсети ноември, събота — каза устата на Хейзъл със собствения ѝ глас. Устните ѝ се движеха, сякаш я бяха заснели как произнася думите. Собствената ѝ уста увисна надолу. Джил натисна още няколко клавиша и устата на Хейзъл отново си пое дъх.

— Aujourd'hui, c'est le vingtième de Novembre, un Samedi.^[2]

— Мили боже!

— Това е просто глупав компютърен трик — рече тя. — Имам предвид френския. Мога да взема фонемите от английския.

— Как го направи?

— Трите снимки ми дадоха размера на езика, ширината и дължината на устните и обема на устната ви кухня.

— Ужас! — възкликна Грийн.

— Програмата прави всички останали измервания. — Юн стана и светна лампата. — Нарича се цифрова визетика^[3]. Програмата превръща фонетични части на речта във визуални — виземи. Обикновено ги използваме, за да обучаваме глухи хора да четат реч. Но може да се ползва и обратно.

— Можеш да вземеш жертвите ни... — започна Хейзъл.

Джил Юн кимна.

— Елате — каза тя.

Хейзъл отиде и застана зад Юн. На компютърния екран бяха наредени букви, до всяка от които имаше основни форми на устата. Тя им обясни, че всеки символ отговаря на някоя английска фонема, а всяка фонема има собствена визема. Юн щракна върху поредица от тези знаци и те се появиха в прозорец отгоре на екрана.

— Погледнете отново върху хладилника — каза тя и Хейзъл се извърна. Чу щракване и компютризираната ѝ уста застина в мълчалив спазъм.

— Какво беше това?

— Набрах случайна комбинация от фонемни и ги заредих в лигатурата като виземи. Искате ли да чуете какво казвате?

— Разбира се — отвърна Хейзъл.

Лицето на екрана си пое дъх. После изрече:

— Аах-хей rrrr лемммбебепп гюх. — Юн си поигра с настройките и след малко лицето каза: — Аах-хей? Лемммбебепп гюх!

— Това е най-смисленото нещо, което е казала цяла седмица — пошегува се Грийн.

Хейзъл се извърна отново към Джил Юн.

— Колко време ти трябва?

— Малко. Предполагам, че снимките не са осветени за вида измервания, които са ми нужни. Трябва да ги сканирам и да ги почистя, за да съм сигурна, че показанията ще са точни. После ще ми трябва време да разбере какво означават резултатите. Компютърът знае около петдесет хиляди думи на английски, така че мога да го накарам да търси думи, които използват тези виземи в определен ред. Но програмата не може да използва граматика. Знае думи, а не изречения.

— Но аз току-що казах едно изречение — отвърна Хейзъл. — На английски и на френски.

— Програмата не знаеше, че това е изречение. Тя си мисли, че са просто поредица звуци. Ще ми дадете снимките, нали? — Хейзъл погледна към Уингейт и той кимна. Снимките бяха в стаята. — Сигурно Марлин ви е казала, че много виземи могат да бъдат повече от една фонема. Например, ако кажете „Има ли живот, има надежда“ на глух човек, той може да помисли, че казвате: „Има ли жива прежда?“. В реалния живот има контекст, който ни казва дали ще посегнете към

сладкото, или ще си посегнете на живота, но моята програма ще превърне петнайсетте снимки в много повече от петнайсет фонемни и после ще ги сведе до възможни думи, след което някой трябва да измисли по какъв начин да са подредени.

— Двайсет и четири часа как ти се струват? — попита Хейзъл.

— За начало, добре.

— Вероятно това е времето, с което разполагаш. Джеймс, дай й всичко необходимо.

Уингейт се приближи с един дебел полицейски плик.

— Току-що добавихме и Уинстън Прайс. Свещеникът от Доуктаун. Така че сега са общо шестнайсет.

Юн пое плика и развърза връзката. Извади снимките и ги подреди на масата. И тримата полицаи вече си обличаха палтата.

— Вземи си каквото искаш за ядене — рече Уингейт. — Хладилникът е пълен.

Юн поклати глава.

— Можеш да си спестиш парите — рече Грийн. — Тя току-що загуби апетит.

[1] Джон Милтън, „Възврънатиет рай“. — Б.пр. ↑

[2] Днес, дваисети ноември, събота (фр.). — Б.пр. ↑

[3] От визия и фонетика. — Б.пр. ↑

16.

Неделя, 21 ноември, 15:00 ч.

Севиние прекара последните часове на съботния следобед във взета под наем кола, паркирана на Сюейтън Роуд в покрайнините на Порт Харди. Беше летял дотук от Ванкувър и през целия полет над водата се намираше в състояние на пълно блаженство. Снежните шапки отдолу изглеждаха като поръсени с пудра захар и отклониха мисълта му от онова, което най-вероятно му предстоеше.

В Порт Харди взе кола под наем и отиде до мотела си, малка дървена постройка встрани от главната улица. Акцентът му явно убеди дамата на рецепцията, че е бил толкова път за спортен риболов, и той не тръгна да я разубеждава. Беше с цивилни дрехи, за да сведе фактора любопитство до минимум.

Взе си душ и слезе до града да си купи нещо за ядене, след което продължи на север по Сюейтън Роуд. След четири километра отби встрани и остана да наблюдава. Избра си място на около стотина метра от редицата лъскави пощенски кутии, подредени покрай пътя като макети на индустриални складове. Едва ли щеше да хване някого да проверява пощата си в събота следобед, но нямаше смисъл да отлага. Най-вероятно щеше да стои на това място утре цял ден, а и в понеделник. Кутията с надпис „Джейн Бък“ беше една от десетте необичайно големи кутии в края на редицата и за петте часа, които той прекара в колата, като пи кафе и яде ябълки от една книжна кесия, видя всичко на всичко двама души да идват и да си отиват. На всеки половин час включваше мотора за десет минути, за да не изстива колата; навън беше шест градуса. Никой не отключи кутия номер 31290. Когато се стъмни, Севиние се върна в мотела, изяде две огромни градински салати и си легна.

Беше на мястото си за наблюдение в шест сутринта. До два следобед жива душа не се приближи до пощенските кутии. Замръзваше и му свършваха плодовете. Най-накрая в три часа, точно когато започваше да си мисли, че си губи времето, някой дойде и

отключи 31290. Беше жена. В кутията имаше два пакета. Тя ги сложи в колата си и продължи по Сюейтън Роуд. Той я последва на безопасно разстояние. Тя се отклони на север по един неасфалтиран път, измина четири километра и зави по частна алея. От пътя се виждаше малка груба постройка сред дърветата, не по-голяма от ловна хижа. Севиние отби встрани от пътя и излезе навреме от колата, за да я види как отива зад къщата. Приведе се и притича през храсталака покрай алеята, продължи нагоре през все още гъстата морава и се скри встрани от къщата. Сърцето му биеше силно. Притискаше пистолета към крака си, докато се примъкваше към ъгъла. Когато стигна дотам, видя, че жената отключва вратата на една малка барака в дъното на имота. Тя влезе в тъмната постройка с двата пакета и след миг се появи с празни ръце. Той се извъртя към двора и насочи пистолета към нея.

— Arrête! — извика, забравил къде се намира, и жената изпищя.
— Стой! — повтори той. — Отдръпни се! Горещете!

Жената вдигна ръце, той се спусна към нея и я завъртя. Опря я на стената на бараката и ритна краката ѝ, за да я накара да се разкрачи.

— Не ме наранявай! Не ме наранявай! — развика се тя, докато я претърсваше.

— Аз съм полицаи! — отвърна той. Беше забравил, че е с цивилни дрехи.

Не беше въоръжена. Завъртя я с лице към себе си.

— Моля те! Какво съм направила?

— Как се казваш?

— Джейн! Казвам се Джейн! Документите ми са в колата...

— Покажи ми ги.

Тя тръгна пред него, като поглеждаше през рамо. Понечи да свали едната си ръка, но той я перна под лакътя и тя отново я вдигна над главата си. Когато стигнаха до колата, видя дамската ѝ чанта на предната седалка. Без да сваля пистолета, отвори вратата и я извади.

— Покажи ми ги. — Подаде ѝ чантата и тя извади платнен портфейл. Шофьорската ѝ книжка беше издадена на името на Джейн Бък. Той погледна първо нея, после снимката. — Така ли се казваш наистина?

— Кой си ти?

— Аз задавам въпросите.

— Но кой си ти? Защо правиш така?

— Мили боже! — рече той и забеляза, че тя потрепери. Изрови значката от задния си джоб и ѝ я показа. Тя я огледа, после огледа и него и сякаш още повече се уплаши. — Добре? — попита той. — Сега ми кажи кой живее тук?

— Само му нося пощата — рече тя, цялата разтреперана.

— Кой?

— Името му е... името му е Питър.

— По дяволите! — разкрещя се Севиние и захвърли нещата ѝ на земята. — Не си играя на въпроси и отговори, жено. Кой живее тук и какво общо имаш с него?

— Питър Малик! Казва се Питър Малик! Нося му каквото намеря в пощенската кутия. Това е всичко.

— Пощенската кутия се води на твое име.

Тя присви очи към него.

— Откъде знаеш това?

— Аз съм полицай, показах ти значката си. Отвори бараката.

Тя се поколеба, но се отправи към задната страна на къщата.

— Много ще се разстрои, ако го събудим — рече тя. — Болен е. Трябва да си почива. — Пъкна пак ключа във вратата и я отвори към празно тъмно пространство. Въпреки студа Севиние усети мирис на киснало. Очите му имаха нужда от няколко секунди, за да свикнат с мрака, и тогава видя, че на пода са струпани над двацет неотворени колета. Спусна се към най-близкия. Беше изпратен на седемнайсети октомври от Уелс, Британска Колумбия, от Ейдриън Грънуолд. На съседния беше изписано името на Мортън Халф и адрес на подателя в Истън, Саскачеван. После видя малка кутия с името на Гладис Ягнема. Беше изпратена два дни преди смъртта ѝ. Нито един не беше отворен.

— Дявол да го вземе! — изруга тихо той. — Защо са тук всичките тези колети?

— Казах ти, аз само...

— Говориш ли с този човек? С Питър?

— Не бива да го безпокоят.

— Кой казва?

— Брат му.

Не можа да се сдържи и я разтърси здравата.

— Кажи ми име!

Тя го погледна ужасено, Севиние я завъртя за рамото и я избута навън. Задната врата на къщата беше на двайсет метра разстояние. Прозорците от двете ѝ страни бяха със спуснати пердета. Той задърпа жената за презрамката на чантата към къщата.

— Не — каза тя с пресипнал, уплашен глас. — Не бива да влизаме в къщата.

— Как се казва брат му?

— Моля те.

— Тогава ще попитам мъжа в къщата...

— Нямам ключ за къщата.

— Имаш ключ. Отвори вратата.

— Моля те — проплака тя и разпери ръце.

Той опита вратата.

— Саймън — рече тя. — Казва се Саймън. Ако знае, че сме тук...

— Какво? Ще ни убие ли?

— Моля те — повтори тя. — Заклела съм се...

Не я изчака да довърши. Направи крачка назад, разби вратата с ритник и тя стана на парчета от удара в стената. Миришеше на прах, но после, изпод прахта, ги лъхна гадната воня на разложен труп. И двамата се дръпнаха назад.

— Кога за последно видя мъжа, който живее тук? — попита Адютор Севиние.

— Питър не бива... да бъде обезпокояван — повтори тя, гласът ѝ стана жалостив, докато отстъпваше назад от разбитата врата. После рязко се извърна и повърна на стъпалото. Той я хвана под мишниците и я сложи да седне на тревата.

— Изправи се.

— Не знаеш какво направи...

— Дай ми ключовете от колата си — рече той и тя покорно ги сложи в ръката му. — Стой и не мърдай. — Извади мобилния си и го отвори. Нямаше обхват. — По дяволите! Имаш ли телефон?

— В чантата.

Дръпна чантата от рамото ѝ и започна да рови за телефона. Отвори го. Имаше обхват. Набра Порт Дъндас. Някой вдигна в участъка.

— Веднага ме свържете с Хейзъл Микалеф.

— Няма я — отвърна гласът. — Кой се обажда?

— Детектив Адютор Севиние! Обаждам се от шибания Тих океан!

— Чакайте, чакайте, ще ви прехвърля на мобилния й, чакайте.

Чу няколко изщраквания и после детектив-инспектор Микалеф вдигна, преди да е звъннал.

— Ало? — каза тя, звучеше озадачено. — Севиние, вие ли сте?

Зад нея се чуваха гласове.

— Тук съм — рече той. Не му достигаше въздух. — Тук се е случило нещо лошо...

— Къде е това „тук“?

— Проследих жената, след като взе пощата. В една хижа в гората съм, може би на десет километра от града. Тук има един мъж, тя така казва, Джейн Бък.

— С нея ли сте в момента?

— Разбих вратата.

— Чакайте, дайте по-бавно. Къде точно се намирате?

— Казах ви! Северно от Порт Харди. В гората. Проследих Джейн Бък дотук. Има една къща. Хижа. И има някой вътре, но не е жив.

— Откъде знаете?

— Подушвам го.

— Влязохте ли?

— Не още. Но е абсолютно сигурно, че в къщата има труп.

Тя замълча за миг.

— Имате ли нещо, което да намокрите с вода? Парцал?

Той отвори чантата на Бък; нямаше нито хартиени, нито обикновени кърпички, но видя нещо, което можеше да свърши работа, и неохотно го извади от найлоновата опаковка. Имаше кран за градински маркуч до задната врата, той го врътна, напои нещото с вода и го притисна към носа и устата си.

— Каква правиш? — попита Джейн Бък, гледайки го с отвращение.

— Млъквай — рече той.

— Влезте вътре — нареди Хейзъл. — Не прекъсвайте линията.

Той погледна към уплашената жена, свита в тревата, и откопча фенерчето от колана си. Щом претъпи прага, вонята проникна през импровизираната му маска.

— Мамка му! — изруга той.

— Какво става? — попита Хейзъл.

— Намирам се... в една малка... стаичка — прошепна Севиние, миризмата го задушаваше и той си поемаше дъх на малки глътки. Мъчеше се да държи телефона и маската с една ръка. — Няма нищо тук. Студено и тъмно. Два стола и маса. — Нещо изхруска под краката му. Той вдигна фенерчето и размаха лъча из стаята. — Има врата в дъното.

— Отворете я. С вас съм, Севиние. Отворете вратата.

Той прекоси стаята, воден от зловонието, и сложи ръка на дръжката. Беше студена. Завъртя я надясно и вратата се отвори. Вдигна фенерчето си.

— Господи!

— Адютор!

— Мили боже!

До стената в дъното на стаята имаше малко легло, обикновен сламеник. Отгоре лежеше труп на мъж с провесени надолу ръце. Лицето му бѣкаше от ларви. Черна, грубо изсечена каменна колона беше затиснала смачкания му гръден кош, сякаш бе паднала от небето. Севиние погледна нагоре, очакваше да види дупка, но таванът беше здрав. Погледна отново към разложеното тяло. Беше на мъж, който приживе сигурно беше тежал над сто и петдесет килограма. От тялото се процеждаше гъста черна течност.

— Детектив?

— Открих труп — отвърна Севиние с пресипнал глас. Опита се да опише гледката. Гласът му сякаш се лееше в море от мълчание. — Ще повърна — рече той.

— Изчакайте малко, говорете с Рей. — Тя подаде телефона на Грийн.

— Чие е тялото? — попита Грийн.

— Питър Малик. Джейн Бък казва, че е на Питър Малик. Брат на Саймън Малик. Открих неотворен колет в бараката зад къщата с дата седми октомври. Има и други. Мъртъв е... от доста време. — Той се извърна и побягна, не издържаше повече. Повърна на пода от другата страна на вратата.

— През живота си не съм...

— Спокойно, детектив.

— Жената ме чака на моравата отзад... има нещо в нея, което не ми харесва...

— По-добре се обади на местната полиция — посъветва го Грийн.

— Знам какво да правя — срязва го той. Опитва да се успокои, върна се в стаята и се приближи до леглото. Можеше само да си представи каква би била вонята, ако беше с десет градуса по-топло. — Опитвам се да му видя устата. — Наведе се, вонящият облак на разложението, който се носеше над трупа, го погълна. С края на фенерчето разчисти дантелата от ларви от устата на Малик. На светлината вътрешността на главата изглеждаше отворително тъмнооранжева. Севиние се извъртя и повърна отново. После се обърна. Устата беше затворена и образуваше тънка линия.

— Опитай да не замърсяваш много местопрестъплението — рече Грийн.

— Нищо няма. Уста му е затворена.

— Имаш акцент, когато си потресен, Севиние.

— Ако ти беше тук, Реймънд, нямаше да можеш да обелиш и една дума.

Чу шумолене и Хейзъл каза на Грийн да й даде телефона.

— Направете няколко снимки — помоли тя — и се махайте оттам. Има ли подразделение на федералните?

— Не знам.

— Разберете и се връщайте обратно. Не им казвате нищо, което няма нужда да знаят.

— Чакайте — обади се той. — Има бюро в ъгъла. Не го видях от вратата. — Той прекоси стаята до бюрото и мина отгоре с фенерчето. — Има лаптоп...

— Лаптоп ли?

— В тази дупка има компютър? — обади се Грийн отзад.

— И книги. Стари книги. — Отвори една. — Тази е на италиански... — Притисна студената дамска превръзка към лицето си за миг. — Не, латински е, учил съм го при монахините.

— Вземете всичко, детектив — рече Хейзъл. — Правете каквото трябва и ни се обадете от хотела.

Чуха го как повръща отново.

Насила я вкара в колата и по пътя към града тя нито се възмути от грубостта му, нито спомена нещо за правата си. Не я беше арестувал и прие отстъпчивостта ѝ като знак, че според нея достатъчно е загазила и единствената ѝ възможност е да му сътрудничи. Или пък не знаеше, че той няма право да я отвежда, освен ако не смята да ѝ предяви обвинение. А той нямаше никакво намерение да оставя следи на хартия в този град. Порт Харди едва ли щеше да разбере за идването му.

Накара я да го упъти към дома си и тя се подчини. Живееше встрани от главната улица, в стара дървена къща, боядисана в светлосиньо.

— Ще мога ли да си взема колата? — попита тя.

— Ти как мислиш? — Той погледна към къщата ѝ. — Извършила ли си престъпление?

— Не.

— Сигурна ли си?

Тя разсеяно риташе една хартиена торба на пода. От нея се изтърколи огризка от ябълка. Най-накрая рече:

— Нямах представа, че Питър е мъртъв. Само му носех пощата.

— Сигурно — отвърна Севиние, — защото не си знаела нищо. — Отвори вратата със замах. Тя го изчака и слезе чак когато той отвори нейната.

— Какво правим?

— Отиваме у вас.

Тя хвърли уплашен поглед над покрива на колата, сякаш се притесняваше, че някой може да ги види.

— Не ти ли трябва заповед за това?

— Можех да взема заповед. Искаш ли да взема заповед? — Още един поглед по улицата. — Чакаш ли някого?

— Не обичат да привличат внимание. Саймън и Питър. Ще се ядосат, ако разберат, че съм говорила с теб.

— Е, единият поне няма да разбере.

— Аз съм им секретарка. Това е. На доброволни начала.

— Защо?

Тя бавно поклати глава и прехапа горната си устна.

— Виж, нямам нищо. Имам само църквата и чека от държавата, това е. И колата.

Той бръкна за портфейла си в задния джоб на панталона и тя го проследи с очи, когато го отвори, за да извади две двайсетачки. Не показа да е възмутена. Той сгъна банкнотите и ги протегна към нея, после лекичко ги дръпна.

— Как така жена без нищо има къща?

— Къщата не е моя — отвърна тя. — На църквата е. — Продължаваше да държи парите във въздуха. — Тяхна е, нали? Те са собственици на къщата.

Даде ѝ парите и тръгна към входната врата.

— Щом свършим тук, ако реша, че си ми помогнала, ще те закарам да си вземеш колата — рече той.

Прибра се в мотела малко след четири следобед. Сумрак се спускаше над пристанището и неуморните ветроходци поемаха към открито море в студения есенен въздух, за да ловят риба или да се наслаждат на залеза. Между тях и гигантското вечерно слънце се простираше едва различимата линия на хоризонта. Беше взел малка папка с документи от къщата на Джейн Бък. Нищо уличаващо, но имаше чувството, че част от информацията в тази папка ще хвърли малко светлина в правилната посока. Лаптопът обаче беше поналежащ. Сложи го върху малкото дървено бюро в мотелската стая заедно с книгите. Книгите бяха стари; някои с кожени подвързии. Майка му някога силно се надяваше той да стане свещеник, но въпреки годините в семинарията латинският му беше повече от ужасен. Единствената книга на английски беше един справочник, ръководство за използването на различни растения. Имаше логика. Беше станало ясно, че Беладона е самоук билкар, само дете познанията му водеха до фатален край. Провери всичките книги за бележки, но бяха чисти.

Компютърът беше използван с една-едничка цел: освен оперативната система, единствената програма беше браузър отпреди пет години. Бяха махнати дори игрите, които вървяха с него. Севиние кликна върху отворения браузър, но тук нямаше Интернет. Браузърът върна сив екран със съобщението, че сървърът не може да бъде намерен. Беше съвсем сигурен, че убиецът не би могъл да хване

сигнал и от бараката на смъртта. Тогава къде се свързваше с интернет? В брауъра нямаше отметки, но когато отвори историята, видя линкове към електронна поща и към страница на име Gethsemane^[1]. Знаеше какво означава Гетсимания. Трябваше обаче да влезе в мрежата, за да разбере какво означава за Беладона.

Обади се на рецепцията и те бяха готови с радост да му предоставят единствения си компютър, но нямаше начин да свърже лаптопа си към интернет. Искаха да му помогнат. Каза им, че си търси добро място за улов на канадска пъстърва.

— Мъжът от пета стая хванал една огромна само на пет мили навътре в езерото Беър Коув.

— Това е супер — отвърна Севиние. — Но пак ми трябва интернет.

В града имаше интернет кафе, но в неделя през зимата затваряше в четири. Попита жената дали знае името на собственика и тя му го каза — Кевин Лоутън.

— Всички му викат Кев — допълни тя.

В Порт Харди живееха пет хиляди души. Севиние се свърза с дъщерята на Кев и тя му даде мобилния на баща си. Мъжът беше в лодката си.

— Кой? — попита Кевин Лоутън.

— Севиние. — Чуваше как вятърът духа откъм океана.

— Ами аз ловя херинга, приятел — отвърна той. — Не че тя много се интересува от мен, честно да ти кажа.

— Провеждам полицейско разследване. Случаят е спешен.

— Лоша връзка — каза мъжът. — Звучиш ми като испанец.

— Близо си — рече Севиние. — Ще ти платя двеста долара, ако отвориш кафето за един час.

— О, за бога, щом е толкова важно за теб, ще ида утре на риба.

Утре е понеделник, помисли си Севиние. Обикновен работен ден, но нямаше представа в какъв точно свят беше попаднал. Може би ходеха на риба когато им скимне.

Срещна се с мъжа при кафенето му. Лоутън отказа да вземе парите и го пусна вътре. Включи лампите, които осветиха малко помещение, обзаведено в хавайски стил. Севиние се зачуди защо, но реши да не пита. Мъжът тръгна да прави кафе.

Лаптопът беше настроен за безжична връзка и щом Лоутън включи системата, браузърът се съживи. Севиние натисна линка към Гетсимания и се показа страница с една-единствена картинка: грубият черен камък, който беше открил върху продължения гръден кош на Питър Малик. Прокара курсора по картинката, но нямаше нищо.

Върна се на менюто с историята на браузъра и кликна върху линка с пощата на Беладона. Отиде на началната страница с екран за регистрация. Компютърът беше попълнил потребителското име — „Саймън“. Прозорчето за паролата беше празно.

Лоутън донесе кафето и дебело парче морковен кейк. Севиние се сети, че не е ял, откакто бе дебнал в колата си на Сюейтън Роуд. Лоутън погледна през рамото му и Севиние сви прозореца.

— Това законно ли е? — попита той.

— Да кажем, че собственикът на този компютър няма да се зарадва, ако ме види, че го правя. — Той набоде огромна хапка морковен кейк с вилицата. Беше сладко-солен.

— Знаеш ли паролата?

— Представа нямам.

— Понякога в една от папките с опции има програма за съхраняване на потребителските данни, която ще ти каже паролата или поне ще ти даде кода, който можеш да копираш.

— Ще пробвам — рече Севиние. Лоутън тръгна да си върви. — Може ли да попитам нещо?

— Разбира се — отвърна мъжът и спря.

— Познато ли ти е името Саймън Малик?

— Чувал съм за него, но беше отдавна. Беше пастор в някаква църква тук.

Севиние си погледна бележника.

— Къде е тази църква?

— Ами не беше точно „църква“, ако ме разбираш.

— Не те разбирам.

— По-скоро бяха шепа първобитни типове, пръснати из целия остров Ванкувър. Но къщата на Малик беше нещо като тяхната Мека. Събираха се тук понякога и отиваха да кръщават разни хора с каяци, такива работи. Бяха безвредни... хиляди малки религии гният из тукашните гори. Повечето се навират в собствените си задници, извинете френския ми.^[2]

Севиние присви очи.

— Групата на Малик се наричаше Западната църква на Месията. Бяха пълни вегетарианци, ако това ти говори нещо.

— Кога за последен път видя Саймън?

— Боже! — възкликна Лоутън и прокара ръка по устата си. — Преди много години. С брат му Питър живееха горе в гората в една кутия за обувки. Всичко това за църквата ли е?

— Не — отвърна категорично Севиние.

Лоутън погледна към празната чиния в скута му.

— Мога да взема чинията. Искаш ли още едно?

Севиние искаше, но отказа. Знаеше, че не бива да занимава ръцете си с друго, освен с това, което се намираще пред него. Лоутън кимна и му каза, че ако има нужда от нещо, ще бъде отпред и ще играе онлайн покер.

— Късмет — пожела му Севиние.

Значи беше пастор. Предполагаше, че има нещо подобно, но не знаеше как да приложи информацията, за да реши проблема. Насочи отново вниманието си към малката бяла кутийка, където трябваше да напише паролата. Написа вътре „Питър“, „Малик“ и „Питър Малик“. Нямахме резултат. Върна се на гетсиманския сайт и отново прокара курсора по целия камък. Нищо не стана.

Римляните отвели Исус от Гетсиманската градина в нощта, преди да бъде разпнат. Севиние си спомни, че в нощта, преди да бъде разпнат, Исус пролял кръв в градината. Според Писанието кръвта му се оприличаваше с мирото. Сестра Агата вдигаше кокалестата си ръка и се провикваше: „Jesus s'est oint!“. Исус се миропомаза.

Севиние написа „Гетсимания“ и нищо не стана. Написа „Исус“, „Иса“ и „Проклятие“ и нищо не стана. Искаше му се да метне лаптопа към стената. Втренчи се в екрана, докато започна да му се струва, че малките светли точки ще избухнат всеки момент. Имаше нещо зад тази светлина; преградата беше дебела колкото един атом. Трябваше само да напише правилната дума и тя щеше да се вдигне пред него. Написа „Джейн Бък“ и страницата отново му върна съобщение за грешка.

Опита с „питърсаймън“ и „саймънпитър“ и „саймън“. Можеше ли този човек, който явно беше много умен, да има едно и също потребителско име и парола.

Не можеше.

Севиние се облегна назад, изпъшка и затвори очи. Почти не беше спал, откакто слезе от самолета. Отново се наведе напред и написа номера на пощенската кутия на Джейн Бък — „31290“ — и кутията на убиеца се разтвори пред очите му като цвете. Чу се как ахна. Пощенската кутия беше празна. Той провери с разтреперани ръце папката с изпратени, но и тя беше празна. Нямахше нищо и в папката за изпращане. Натисна на „изтрита съобщения“ и по екрана потече списък с имейли.

Отваряше имейл след имейл. Изпяваха име след име. След като прочете десетина кратки съобщения, се върна на гетсиманската страница и добави една наклонена черта и думата mashach^[3] към URL адреса. Черният камък се изпари като дим и разкри света зад него.

— „Косата на Бред Винсън оредява.“

— „Обери тези малинови храсти.“

— „Пусни страшните си мечки.“

Джил Юн вдигна очи от компютъра. Хейзъл Микалеф, Рей Грийн и Джеймс Уингейт се бяха вторачили във вратата на хладилника, която беше покрита с чаршаф. Върху него зелената лигатура беше облечена с човешко лице. Юн им обясни, че е създала цифрова уста, която отговаря на средната стойност от измерванията на устите на шестнайсетте жертви. Устата, която им говореше от хладилника на Джеймс Уингейт, беше, по думите ѝ, визетично отроче на шестнайсет трупа. Сега говореха като един с компютризиран глас. Но казваха неща от сорта:

„Дейв орел всяка година“ и „Вибрации на куб“.

— „Вибрации на куб“ — обади се Рей Грийн. — Това ще свърши работа някой хубав ден, сигурен съм.

— Колко различни неща може да каже? — попита Хейзъл.

— Двайсет и четири часа не са много за подобен експеримент. Изобщо не съм изчерпала всички възможности.

— Но?

— Но съставих речник с шейсет и осем думи — отвърна Джил Юн — и стигнах до сто петдесет и пет изречения.

— Има ли нужда да слушаме още от тях?

Юн прегледа списъка си. Те се вторачиха в чаршафа, където шестнайсетте мъртви лица се бяха слели в едно живо електронно. То си пое дъх и каза:

— Хубава кошута спасява вяра.

— По дяволите! — изруга Рей Грийн. Влезе във всекидневната и се отпусна тежко на канапето на Уингейт. — Щеше да ми хареса много повече, ако имаше как да програмираме устата на Хейзъл да ми обещае повишение.

— Няма да го улучим от раз, Рей. Това не е точна наука.

— Така е, това е вещерство.

Уингейт стоеше до хладилника и гледаше нечовешкото лице.

— Ами ако не е на английски? — рече той. — По-рано накарайте детектив-инспектор Микалеф да говори на френски.

— Това беше фокус — отвърна Джил Юн.

Беше взела назаем един негов пуловер от гардероба в спалнята и се разхождаше наоколо като хлопка в камбана. Беше отмъкнала и чаршафите от леглото му. Стана му лошо, когато им се обади да дойдат в апартамента му в пет следобед и видя, че едва ли не се е нанесла там. Мивката беше пълна с чинии от пастата, която си беше приготвила собственоръчно със скаридите в хладилника му, зехтин, пресни чушки и пюрето от сушени домати, което беше скрил най-отзад в шкафа. Изобщо не си беше помислил, че тя ще ги намери. За толкова дребно създание ядеше като мечка. Искаше да я разкара колкото се може по-скоро.

— Учила съм френски в гимназията, това е.

— Как програмата научава английски? — попита Хейзъл.

— Аз я научих. Четох ѝ „Сън в лятна нощ“, половината от „Песента на екзекутора“ и комикси със Снупи. Още ѝ чета понякога, все едно ми е дете. Иска да учи.

— Имаме нужда от Севиние — рече Хейзъл.

Рей изпъшка от канапето.

— Значи ще чакаме, докато нашият човек долети от Британска Колумбия, после ще го накараме да прочете на това чудо събраните съчинения на Волтер, само за да ни каже как се подкастрият малинови храсти на френски. Честно, капитане, мисля, че беше права. Ако е в Маритаймс, наистина е въпрос на дни да приключи това, което прави. А, както изглежда, единствено той знае какво прави.

— Ще се обадя на Севиние — каза Хейзъл и извади мобилния си. — По дяволите, той дали има мобилен? — В този миг чу как един глас я вика по име от ръката ѝ. Вдигна телефона до ухото си.

— Ало? — обади се тя. — Севиние, вие ли сте?

Уингейт и Джил Юн я гледаха, докато се напрягаше да чуе Адютор Севиние. Тя покри телефона с ръка и им каза:

— В някаква хижа е.

Уингейт чуваше как гласът на французина прекъсва. Беше ужасен, това поне бе ясно. Наблюдаваше лицето на Хейзъл, после това на Грийн, за да разбере какво става. Севиние беше много далече. Хейзъл даде телефона на Грийн, но после го грабна отново.

— Има компютър в тази дупка? — удиви се Рей.

И от това Уингейт разбра, че една врата се е отворила широко.

— Вземете всичко със себе си, детектив — нареди Хейзъл Микалеф. — Правете каквото трябва и ни се обадете от хотела. — Тя затвори телефона. — Открил е труп. Намерил е Джейн Бък и тя го е завела до един труп.

— Сев се канеше да му направи дишане уста в уста — додаде Грийн, — но каза, че мразел вкуса на ларвите.

— Рей.

— Извинявай.

— Зарежи френския — каза Хейзъл на Джил Юн. — Не ни трябва. Джеймс, иди отскубни отец Глендининг от неделното печено и ми го доведи. Кажу му да си намери най-старата библия. Ще научим компютъра на госпожица Юн да говори латински.

[1] Гетсимания, местността, в която се намира Гетсиманската градина. — Б.пр. ↑

[2] Израз в английския, който означава „Извинете за грубия, нецензурен език“. — Б.пр. ↑

[3] Миропомазвам (иврит). — Б.пр. ↑

17.

Неделя, 21 ноември, 20:00 ч.

Три часа по-късно се бяха скупчили около отец Глендининг, който, без да свали палтото си, разказваше на компютъра на Джил Юн за чудото с хляба и рибите на латински. Точно в осем вечерта мобилният на Хейзъл иззвъня отново. Тя чу как гласът на детектив Севиние се излива в ухото ѝ от другия бряг. Беше много развълнуван.

— Чакайте — каза тя след малко. — Спрете. — Обърна се към останалите. — Джеймс, телефонът ти има ли високоговорител?

— Защо ми е такъв телефон? Нямам дори часовник с радио.

— Аз имам интернет телефон — каза Юн и всички я погледнаха. — Дайте му този номер; мога да приема обаждането на компютъра. — Подаде на Хейзъл лист и тя прочете номера на Севиние. След минутка мелодията от „Диско Инферно“ гръмна от високоговорителите на компютъра на Юн и тя свърза Севиние с останалите в стаята.

— Започнете отначало — каза Хейзъл. — Карайте бавно.

Севиние се беше задъхал. Гласът му се показва върху хладилника на Уингейт като черна лента с бясно подскачаща линия по средата.

— Той е свещеник. Саймън Малик. Ръководел е някаква църква тук, наречена — настъпи пауза, докато погледне бележките си — „Западна църква на Месията“.

— Какво, като каубоите на Христос ли? — попита Грийн.

— Пълни вегетарианци — продължи Севиние. — Особняци. По някаква причина убива собствения си брат и после започва да издирва хора, които искат да умрат. Хората е трябвало здраво да го търсят — продължаваше Севиние, — има страница, но само тези, които са наистина отчаяни и търсят усилено, са можели да го открият. Свързан е със сайтове, на които някой би потърсил алтернативно лечение за свои близки. Линковете му са завоалирани, но казват неща от сорта на „край на страданията“, „напълно облекчаване на болката“ и тем подобни. Щом щракнеш с мишката, отиваш на сайт, наречен

„Анастасис“ и можеш да му пишеш чрез готова форма. На сайта има само тази форма, която не ти казва нищо. Така че пишеш.

Отец Глендининг, който гледаше да не се престарава, се заслуша внимателно и това не убягна на Хейзъл.

— Щом попълниш формата, натискаш „Изпрати“ и тя автоматично те свързва с друг сайт; той се казва „Гетсимания“. Там има само огромна картинка на скала. Открих такава скала върху гърдите на мъжа. Но ако ви избере...

— За какво? — попита Хейзъл.

— Ако ви избере, ви дава останалата част от адреса на гетсиманската страница. И камъкът се маха.

Юн вече беше намерила страницата. Те стояха зад нея и гледаха черната скала.

— Виждаме я, Адютор. Каква е останалата част от адреса?

Той им я продиктува и Юн го написа. Камъкът изчезна и се показаха букви. Всички се наведоха.

— Машах е на иврит — тихо промълви Глендининг. — Означава да те миропомажат. Коренът на думата месия.

Хейзъл се смръзна. На екрана пишеше:

КАМЪКЪТ ПУСКА МИРОТО СИ
ТОЙ Е МИРОСАН
В ГЕТСИМАНИЯ ТИ СИ ПЛОДЪТ НА ДЪРВОТО
В ГЕТСИМАНИЯ ТВОЕТО СЕМЕ ЩЕ ИЗЧЕЗНЕ
ТУК ТИ СИ ЗЕМЯ
НЕГОВИЯТ ВЕСТИТЕЛ ИДВА
ТИ СЕ ПРИСЪЕДИНЯВАШ КЪМ НЕГО
НЕГОВИЯТ ВЕСТИТЕЛ ИДВА ПРИ ТЕБ
ТИ СИ КАМЪКЪТ
НЕГОВИЯТ ВЕСТИТЕЛ Е ВЪРЗАН ЗА ТЕБ
КАМЪКЪТ ПУСКА МИРОТО СИ
ТИ СИ МИРОСАН
ТИ СИ КОРЕНЪТ И СТЪБЛОТО. И КЛОНЪТ, И
ЦВЕТЪТ

Юн щракаше с мишката по съобщението. Нищо не стана. Прочетоха го отново. За пръв път от седмица настъпи пълно мълчание.

— Анастасис. — Хейзъл Микалеф се обърна към отец Глендининг. — Това ви говори нещо.

Устните на свещеника бяха влажни и трепереха.

— На гръцки означава „възкресение“ — рече той.

— Там ли сте още, Адютор?

— Тук съм.

— Какво пише в имейлите?

— Мисля, че са договори — отвърна той. — Упоменати са час и място. Уговарял се е с хората.

— Джил, можеш ли да му дадеш адрес, на който да ги препрати. Адютор, пишете.

Джил Юн издиктува имейл адреса си.

— Препращам ви ги всичките сега — рече Севиние.

Видяха как имейлите започнаха да изскачат един след друг на екрана на Юн; имената на убитите бяха изписани с ясен син шрифт.

— Страхувам се, че сме пропуснали един.

— Кой?

— Казва се Тамара Лоурънс. От Пикту, Нова Скотия. Уговорката им е била за вчера, двайсет и първи. Но има и една предстояща. Нюфаундленд. Мъж на име Карл Смоутс. Беладона пристига там утре, в два следобед. Знам го Тринити Бей. Ходил съм с бившата си жена преди години. Много е красиво. — Гласът му заглъхна.

— Севиние?

— Тук съм.

— Изпратете ни всичко. Изпратете ни всичко, което имате.

— Да.

— Добре ли сте, Севиние?

— Зле ми е. *Un vrai malheur de tristesse.*

— Какво? — попита Грийн.

— Паднал е духом — прошепна Уингейт и Грийн го изгледа.

Хейзъл се наведе към компютъра на Юн.

— Добра работа свършихте, детектив.

— Да. Но те всичките са мъртви. До един.

— Приключете задачата. Кавалеристите разбраха ли какво става?

— Изобщо не съм ходил при тях — отвърна той.

Юн прекъсна връзката. Линията върху хладилника, където беше подскачал гласът на Адютор Севиние, стана права. Показа се, че всички са вперили поглед в нея.

— Обзалагам се, че федералните в Порт Харди ще бъдат много благодарни на подхвърления кокал от полицията в Порт Дъндас — обади се Грийн.

— Ще си получат местопрестъплението — отвърна Хейзъл. Насочи вниманието си към Глендининг. — Какво мислиш за всичко това?

— Обещава да им отвори гробовете — каза той, лицето му беше безизразно.

Хейзъл преглеждаше имейлите, Юн ги отваряше един по един. Тя се извърна да погледне към Грийн, който кимна в отговор на мълчаливия ѝ въпрос.

— Обикновено държи на думата си — рече той.

— Трябва да изпратим някого до къщата в Пикту да потвърди за трупа. Вече си е заминал, но може да го задържим в Тринити Бей — каза Хейзъл. — Имаме... — Погледна си часовника. Минаваше осем. — Имаме по-малко от шестнайсет часа да заловим Беладона и ако го изпуснем в Нюфаундленд, ще изчезне завинаги. Искам всички федерални агенти в радиус триста километра от Тринити Бей да тръгнат натам със сто и осемдесет. Джеймс, ти лично отговаряш Карл Смоутс да бъде прибран на сигурно място. След това искам да си организираш randevу със Севиние и да сглобите всичко, което имате за тази Западна църква на Месията. Рей, с теб се връщаме в участъка да координираме действията си с конната полиция в Нова Скотия. А вие... — Тя се обърна към Глендининг. Той беше тръгнал да си ходи.

— Да?

— Вие седате с госпожица Юн и няма да ходите никъде, докато не чуete мъртвешката уста да каже нещо, което според вас има смисъл.

— О, не... не искам да имам нищо общо с това! Дойдох, щом ме повикахте, но си свърших работата. Пък и онзи френски полицай ви каза къде да намерите вашия човек.

Тя седна и сложи ръка върху неговата. Никога не беше харесвала този свещеник, смяташе, че Порт Дъндас заслужава духовник с повече търпение и повече топлина. Но той беше тяхната участ и те — неговата.

— Видях как ме погледнахте, отче. Това ви плаши.

— Дяволски сте права, плаши ме.

— Може и да знаем къде да търсим този човек, но още не знаем какво иска. Ако тези хора имат послание към нас, вие сте единственият, който може да ни каже какво е то.

Той се поколеба.

— Не искам да знам, Хейзъл — отвърна тихо, засрамен от страха си. — Седях тук близо час и половина и четох катехизиса на една машина. Но не желая да узная резултата от действията си. Не искам да чуя какво иска.

— Не мога да ви пусна, отче. Съжалявам. — Тя стана и погледна Джил Юн, която ѝ кимна. Налагаше се тя да се оправя с неотстъпчивия свещеник. Останалите трябваше да звънят по телефоните.

— Лемма — каза лицето върху хладилника на Уингейт.

— Не — отвърна Глендининг, забил очи в скута си. — Започни с либера.

В участъка в Пикту никой не отговаряше. Беше неделя, време за вечеря. Наложих се Хейзъл да се обади в Ню Глазгоу, на двайсет километра оттам, за да се намери кой да вдигне телефона. Диспечерът там имаше един патрул навън, полицай Невин.

— Можете ли да ме свържете с него? — попита тя и след секунда чу гласа му. — Аз съм детектив-инспектор Хейзъл Микалеф — представи се тя. — Обаждам се от полицейско управление в централен Онтарио.

— Добър вечер, детектив-инспекторе.

— Полицай Невин, разполагаме с информация, която ни кара да вярваме, че снощи в Пикту може би е извършено убийство.

— Тук всичко е спокойно, госпожо — отвърна Невин. — Две хлапета караха един краден голф по полигона в Игълс Нест снощи, нищо друго нямаше. Дори пияни шофьори, за да не скучаем.

— Убийството може още да не е открито. Жертвата живее сама.

— Откъде знаете това, детектив-инспекторе?

— Обадиха ни се. Можете ли да отидете до Пикту? Адресът е Маки Роуд 61.

— Ще ми трябват петнайсетина минути — отвърна той. — Встрани от Трентън Уей съм.

— Не знам къде се намира, полицай Невин, но вярвам на думата ви. Давам ви директния си телефон. Обадете ми се, щом пристигнете.

— Тъй вярно — отвърна полицаят.

През две бюра Грийн се караше с федералните. Задържа разговора, когато тя се приближи.

— Участъкът в Сейнт Джон с готовност ще изпрати кола.

— Трябва ни полк.

— Не знам дали имат полк.

— Не ставай глупав — каза тя. — Къде е Джеймс?

— Каза му да прибере Карл Смоутс.

Тя стана и се огледа. Уингейт не беше на бюрото си. Видя го да стои до бюрото на сержанта и да говори с непознато ченге.

— Ало? — каза Грийн на телефона. — Слушайте, трябват ни поне две коли там. Една в къщата на жертвата и поне една — да, знам, че още няма убити. За бога...

Хейзъл взе телефона.

— Добър вечер, детектив-инспектор Хейзъл Микалеф. Мога ли да попитам с кого разговарям? — Гласът от другия край се представи като дежурен сержант Пауър. — По това време утре сутринта, сър, ще имате труп в Тринити Бей и по всяка вероятност по това време утре вечерта местният вестник ще пусне материал, в който ще пише, че сте били предупредени. Сериозно е, сержант; оставете всичко останало. — Джеймс ѝ махаше да иде при него, тя вдигна пръст. — Да, разбирам, че не ви достигат хора, на всички не ни стигат. Но не може да се отнесете несериозно към сигнала само заради това. Моля ви — продължи тя, — изпатете хора. Имате нужда от някой при къщата, някой да обикаля и някой да чака на изходите на магистралата. Изпращаме ви по факса портрет на заподозрения. — Тя слуша известно време. — Не ви казвам как да си гледате работата. Казвам ви, че ако хванете този човек, всички ще получите медали, обещавам ви. — Даде отново телефона на Грийн и се запъти към регистратурата, където непознатото ченге търпеливо чакаше с ръце в джобовете на палтото.

— Съжалявам, че ви прекъснах — каза Уингейт. — Но реших, че е важно. Това е сержант Гари Уорнсби от Съдбъри.

Мъжът протегна ръка и Хейзъл я стисна.

— Детектив Севиние тук ли е?

— Пътува насам от Британска Колумбия — отвърна тя.

— Мога ли да попитам какво, по дяволите, прави в Британска Колумбия?

— За какво става дума, сержант?

Уорнсби гледаше ту единия, ту другия.

— Трябваше да се яви в съда вчера сутринта. Така и не дойде.

— Не знам нищо за това. Беше командирован при нас в средата на седмицата. — Изчака мъжът да отговори, но изражението му остана непреклонно. Наистина изглеждаше много ядосан. — Явно някой е отървал глоба за превишена скорост.

— Не трябваше да се яви в качеството си на свидетел, детектив-инспекторе, а на обвиняем.

— Какво?

— Преби един колега до безсъзнание преди две седмици. Временно е отстранен от длъжност.

— Боже господи! — измърмори Хейзъл. Идваше й да строши нещо. — Проклетият Мейсън...

— Моля?

Тя възвърна самообладанието си.

— Севиние трябва да кацне в Торонто утре сутринта. Секретарката ми има номера на полета. Съжалявам, сержант, изобщо нямах представа за това.

— Не е нещо, което ще тръгне да споделя с вас.

— Не — отвърна тя. Мерна Мелани с ъгълчето на окото си. — Ето това е човекът, с когото трябва да разговаряте — каза тя. — Мелани, това е сержант Уорнсби. Дай му информацията, от която има нужда.

— Полицай Невин ви търси на пряката линия — рече тя.

— Добре. — Извърна се към Уорнсби и отново му стисна ръката. — Действаме в момента.

— Виждам.

— Съжалявам за недоразумението със Севиние.

Мъжът се обърна да си ходи.

— Една секунда — спря го Уингейт.
— Какво има?
— Любопитен съм — рече той. — За побоя, който Севиние е извършил. За който е обвинен, че е извършил.
— Извърши го. Бях там.
— А полицаят, когото е пребил?
— Какво за него?
— Заслужил ли си го беше?
Хейзъл не можа да сдържи усмивката си.
— Остави човека да стигне до Торонто, Джеймс.

Тримата стояха до включения на високоговорител телефон на бюрото в заседателната зала. Хейзъл натисна копчето за прехвърляне на разговора и каза на микрофона.

— Детектив-инспектор Хейзъл Микалеф е на телефона.

— Пристигнах — каза полицай Хари Невин. Завиваше по алеята към къщата на Тамара Лоурънс от страничния път, който слизаше от магистралата. — Отпред изглежда спокойно.

— Предполагам, че не познавате тази жена, полицай? — попита Рей Грийн.

— Не, сър, Кевин от участъка ми каза, че е лекарка.

Хейзъл отново се наведе.

— На ваше място бих извадила пистолета от кобура и бих държала очите си на четири.

— Тъй вярно. — Чуха тихото хрускане, докато Невин прекоси разстоянието до къщата. — Лампите са загасени...

— Колко е часът при вас? — попита Уингейт.

— Девет и половина. Един час напред сме от вас. — Чуха го как тропа на вратата на Тамара Лоурънс. После се обади отново: — Никой не отваря.

— Трябва да влезете, полицай — каза Хейзъл.

— Съжалявам, инспекторе, но не мога да вляза в частно жилище без причина. Разбирам, че разполагате с информация, но може би сега е моментът да ми разкажете повече.

— Нямам време да ви осведомявам за цялото ни разследване. Това са извънредни обстоятелства — ако вътре има някой и има шанс

да спасим живота му, трябва да го направим, и то веднага.

Чуха как ноемврийският вятър вие в телефона му. Грийн се напрегна, за да го разбере.

— Нали казахте, че вече била убита.

Хейзъл се поколеба.

— Ще ви кажа какво знам за Тамара Лоурънс. Тя е смъртно болна. Може да се е свързала с някой, който е предложил да ѝ помогне. Да сложи край на живота ѝ. Ако по една случайност тя е вътре и все още е жива, значи нашият човек още не е стигнал до дома ѝ. Затова трябва да влезете в къщата.

Звездообразната конферентна конзола върху бюрото мълчеше.

— Ръцете ми трябва да са свободни — каза най-сетне Невин. — Ще ви набера пак.

Затвори.

— Да се обадим за подкрепление — рече Грийн. — Трябва да има още един участък на петнайсет минути от мястото. Имам лошо предчувствие. Хлапето ще нахлуе в къщата на убита жена само с пистолет и мобилен телефон в ръка.

— Дай му малко време — отвърна Хейзъл. — Ако я открие, ще се обади по радиото за подкрепление, преди да звънне на нас.

Две минути изминаха на забавен каданс. После телефонът иззвъня и всички подскочиха. Хейзъл грабна слушалката.

— Хейзъл Микалеф се обажда...

Едва го чуваше; беше се задъхал.

— Бяла жена! Четирийсет и пет, четирийсет и шест годишна, имам, имам жертва тук...

— Невин! Невин, чуй ме...

— Какво става? — обади се Грийн, наведе се над масата и се опита да улови погледа на Хейзъл. — Пусни го на високоговорител! Тя там ли е?

Хейзъл удари копчето на високоговорителя и върна слушалката на мястото ѝ.

— Невин? Чуваш ли ме?

— Има кръв навсякъде...

— Успокой се...

— Обади ли се за подкрепление? — попита Уингейт.

— Отивам до колата си — отговори Невин и чуха как вратата на патрулката се тресна.

— Трябва да се обадиш на командира си, Невин... Невин, чуваш ли ме?

— Трябва да се махна оттук — рече той и форсирането на двигателя заглуши гласът му за малко. — Кола единайсет, кола единайсет вика централа?

Отзад се чу пукане и друг глас се обади.

— Хари?

— Кевин, имам проблем на Маки в Пикту. Трябват ми екип криминалисти и подкрепление...

— Какво има?

— Има убийство — хей, какво, по дяволите...

Изненадата в гласа му накара Хейзъл да изтръпне.

— Боже! — възкликна тя. — Невин!

— Една кола е блокирала пътя ми. — Той наду клаксона. — Разкарай се от пътя! — Наду го още веднъж и го чуха как отваря вратата.

— Не слизай от патрулката! — извика Грийн.

— Няма никой вътре — обади се полицаят. — Колата е празна.

— Невин — каза Грийн, стиснал здраво ръба на масата. — Махай се оттам. Върни се в колата си и се разкарай!

— Мисля... — каза той, но не успя да довърши.

— Полицай Невин? — обади се Хейзъл.

Линията прекъсна. Хейзъл бясно го набра отново, но никой не вдигаше.

— О, боже! — възкликна тя. — Малик е там. В момента е там.

Отец Глендининг блъсна стола назад и той се удари в печката. Гледаше как механичната мъртвешка уста повтаря думите отново и отново, ръцете му бяха побелели.

— Набери шефката си — каза той, гласът заседна в гърдите му. — Обади й се веднага!

18.

Неделя, 21 ноември, 21:30 ч.

Кръв се стичаше по гърдите и слабините му, сякаш беше участвал в древно жертвоприношение и кръвта на жертвата го беше оплискала. Беше увил ръката си с парчета от чаршафа на леглото, в което го беше сложила да легне, но кръвта му ги беше напоила. Нямахше да е никак лошо, ако можеше да се очисти от чуждата кръв, която беше спасила живота му, но трябваше да приеме, че без нея не би имал сили да продължи. Кръвта вече не шуртеше толкова силно, но когато отиде да си събере нещата, усети как тънка струйка се стича по стълбите и по коридорите в къщата на Тамара Лоурънс.

Болеше го, но беше болка от екстаз. Беше квит, беше се върнал отново от светлата страна. Надяваше се, че брат му ще му прости. Беше проточил кървавата верига до това място, но щеше да закъснее за Тринити Бей. Пълен провал, но не можеше да затъва във вината си. Трябваше да продължи нататък.

Облече се в стаята ѝ, с черните си чорапи избърса кръвта по кожата си и след като свърши, прибра нещата си в черната лекарска чанта и подреди стъклените шишета в ластичните им гнезда. Болката пронизваше ръката му и минаваше през гърдите. Парчета от счупени бутилки лежах на дъното на чантата, но нямаше да се бави да ги чисти. Помисли си за тялото долу. Беше го положил на леглото, в което самият той се бе озовал, като жертва върху олтар. Още чувстваше топлината на крайниците ѝ, докато тя се притискаше в него, малко по малко топлината взе да отслабва. Беше усетил как тя се вля в редицата, как се надигна и застана до останалите. Нямахше време да я извайва обаче. Само притисна устата ѝ с ръце и я беляза с очи.

Огледа се. Последните няколко дни не беше толкова педантичен. Сега вече не беше толкова важно да е предпазлив, но все пак изми чаената ѝ чаша и я върна в бюфета. Оправи леглото ѝ. Остави лампите светнати и излезе при колата. Навън цареше пълен мрак, приближаваше девет и половина. Имаше два часа да стигне до ферибота, но

пътуването щеше да му отнеме близо шест. Щом бе стигнал до този ден, вярваше, че нечия ръка ще го напътства оттук насетне.

Сложи чантата на задната седалка, качи се и даде на заден по алеята на Тамара Лоурънс. Щеше да се отпрати към Норт Сидни, за да хване все пак ферибота до Сейнт Джон, и се надяваше, че все някак ще се озове на прага на Карл Смоутс и Карл Смоутс ще го посрещне. Стигна до магистралата и даде мигач за ляв завой. Докато завиваше, видя как една кола на федералните зави в платното, което водеше към Маки. В колата имаше само един човек, който може би живееше там. Но ченгетата прибираха ли се вечер с колите? Саймън се замисли върху това, докато продължи надолу по пътя, и в края на краищата инстинктът му подсказа да направи обратен завой на един празен тъмен участък на магистралата. Подкара обратно към отбивката, като се оглеждаше дали патрулката не е паркирана някъде. Когато приближи на половин километър от къщата на Тамара, беше абсолютно сигурен къде е отишла колата. Загаси фаровете и мина покрай дърветата в горната част на алеята. Видя през голите клони как фаровете на патрулката осветяват къщата на Тамара. Ченгето чукаше на вратата и говореше по телефона.

Саймън се опита да отгатне кой е пратил полицията тук. Изреди наум всички домове, които беше посетил през последните два месеца. Не беше имало свидетели и не беше оставял следи на нито едно от местата. Беше унищожил цялата кореспонденция на хартия между него и домакините и педантично беше изтрил всички имейли до и от него, които беше открил в компютрите им. Възможно ли беше Тамара да е предупредила някого? Какво беше направила, след като го беше открила в несвяст зад колата му в събота вечерта? Да не би някой да я е хванал да краде кръв от болницата и да е решил да провери? Със сигурност не се беше обаждала на никого; иначе нямаше да се събуди в мазето ѝ целият в тръбички. Не можеше да си обясни това, което виждаше. В този миг полицаят риташе вратата, а след секунда вече беше в къщата. Саймън изключи от скорост, излезе и напъна с рамо рамката на отворената врата, бутайки тихо колата напред. Когато излезе на алеята, удари с крак ръчната спирачка и колата закова на място, препречвайки пътя към Маки Роуд. После се скри сред дърветата до алеята и зачака.

След малко видя как полицаят изскочи от къщата и се запрепъва към колата си. Чу „... кръв навсякъде...“, наведе се и напипа една тухла, премери я в ръка. Ченгето беше влязло в колата си; връщаше се обратно към пътя. Надуваше клаксона. Саймън усещаше страха и гнева му. Полицаят слезе от колата, мобилният беше притиснат към ухото му. Каза: „Вътре няма никого“. Саймън се изправи зад голите шубраци и се прокрадна тихо до алеята на Тамара Лоурънс. Когато замахна да цапардоса полицая с тухлата, той се извъртя към него, сякаш някой го беше извикал по име. Саймън стовари тухлата с всичка сила в лицето му и полицаят се свлече като скършен клон.

Мобилният се удари в страничното стъкло на колата му и го напука. Падна на пътя и започна да звъни. Саймън го гледа, докато не млъкна. После го вдигна, отвори го и провери обажданията. Номерата на входящите обаждания и последният избран номер бяха едни и същи: с код 705. Някъде в Онтарио. Набра и вдигнаха на секундата. Един разтревожен глас каза:

— Детектив-инспектор Микалеф слуша. Невин? Добре ли си?

— Не — отвърна Саймън. — Не е.

Идваше подкрепление. Той се върна при колата си, чуваше как гласът в ръката му крещи пискливо. Нямахше никакво време. Нямахше да ходи в Норт Сидни, нито в Нюфаундленд. Всичко се провали. Метна телефона през прозореца и той се разхвърча на парчета по пътя отзад.

Два часа по-късно беше напуснал Нова Скотия, очите му шареха непрекъснато от пътя към огледалото за обратно виждане, но никой не го следваше; отново никой не го познаваше и беше потънал в земята. Която и да беше тази Микалеф, най-вероятно щеше да хвърли силите си на изток, където се очакваше да иде, ако вече не беше предусетила това, което се канеше да направи. Нямахше друг начин до се измъкне от провинцията, освен по крайбрежната магистрала, но щом стигнеше до Ню Брънсуик, възнамеряваше да зареже магистралата и да се движи по малки шосета, второстепенни магистрала и дърварски пътища. В Ню Брънсуик имаше два големи града, няколко по-малки и огромно количество гори. Декември приближаваше неумолимо и лагеруването на открито не му се нравеше, но преди да измисли какво ще прави оттук насетне, трябваше да стане

невидим. Когато излезе от Амхърст, зави по 126 и подкара право към центъра на провинцията.

Бързо сви по малките пътища, всички светли оазиси на градове и бензиностанции изчезнаха и той бе погълнат от мрака. Шосето сякаш беше направено само за една кола, движеща се в едната посока, но дори и по това време на нощта виждаше един-два пъти на час фарове да играят в далечината. Светлината се накълцваше на парчета от дърветата, докато колите не изхвърчаваха с пълна газ пред него и той трябваше да отбие колкото се може по-вдясно, за да могат да се разминат. Шофирането беше същинска мъка. След четири часа на волана се натъжи, представяйки си как вече можеше да е изминал почти целия път до Норт Сидни и да е наближил ферибота. В онзи друг живот все още щеше да храни вярата, че ще стигне навреме до Карл Смоутс. Сега знаеше кой щеше да стигне до него. Човекът, изпратен да прибере умирация, щеше да има заповед за обиск и дори Смоутс да беше почистил къщата си толкова старателно, колкото останалите му домакини, полицията все щеше да намери нещо и празнотите в разследването им щяха да започнат да се запълват. Саймън винаги откриваше по нещо, след като жените и мъжете му си отидеа от този свят: някое писмо, нещо забравено на хард диска, и го изтриваше, изгаряше или заравяше; оставяше местата чисти. Но Карл Смоутс, разяден от тумори и трудно подвижен, щеше да бъде отведен от дома си и закаран на безопасно място, и то по негова вина. Само негова беше вината, че стана така. Не беше обърнал внимание на предчувствието си и всичко се беше объркало. Разкрещя се в колата, викаше от гняв, отвратен от себе си; удряше с юмруци главата си, докато пътят не започна да му се вижда двоен — две осветени от фаровете платна, виещи се през гората. Плачеше и крещеше, докато не пресипна. И в два сутринта, изтощен от мъка, най-сетне отби встрани и скри колата сред дърветата.

Нито му се ядеше, нито му се палеше огън, но знаеше, че тялото му може да го изостави всеки момент. Лишен от цел, чувстваше, че може да прегърне смъртта, или поне не би ѝ се съпротивлявал, но нямаше да остави тази непозната жена да го победи просто така. Стъкна огън и изяде две ябълки, които беше взел от къщата на Тамара. Насили се за втората. Опъна палатката си под тънкия заслон на голите клони, на трийсетина метра от пътя, където колите се чуваха.

Разположи отвора към огъня. Започна да ръми, студени остри капки се сипеха с порива на вятъра. Палатката беше толкова студена, колкото и въздухът навън. До четири часа сутринта вече стана ясно, че няма да може да заспи, и излезе навън в мокрия черен студ.

Беше ясна нощ, звездите се бяха разпръснали по небесния купол, далечни и необезпокоявани. Това беше светлината, предназначена за всички тях, тази вечност беше за недовършеното паство, което събираше. Устите им бяха отворени, готови да изпеят последната нота, но застинаха в очакване. Усети как гърлото му се сви от мъка и опита да изгони образа на умрелите напразно. Рядка мъгла покриваше всичко наоколо и бавно се стелеше по кожата му.

Съсредоточи се върху звездите. Необятна шир от възможности. Звездобройството го разсея за миг; усети, че времето минава. Скоро трябваше да смени превръзката си. Погледна парцала. На бледата светлина петното изглеждаше черно. Вдигна парче от подгизналия чаршаф към играещия пламък. Беше черно, черно като беззвездна нощ, черно като маслина. После му замириса на миро. Вдигна напоения парцал до устата си и го близна с език. Беше миро. Тъмен, тежък, сладък, благоуханен елей.

Брат му беше тук.

Той се изправи сред дърветата от едната страна на огъня, звездите зад него пронизваха тялото му със светлината си, искрящи иглички го пробождаха и обгръщаха, повдигайки го нагоре. Краката му висяха над мъртвата земя. Саймън плачеше.

Братко, ти си коренът, и стъблото, и клонът, и цветът.

— Да — рече Саймън.

Брат му сияеше като словото Господне. Невероятно сияние. Видя го. *Аз умирам.*

Саймън прекоси малката просека до мястото, където стоеше брат му. Протегна се и погали хлътналата му буза.

— Каж ми какво да направя.

Студено ми е. Вдигна брат си на ръце и го занесе до огъня, положи го до мъждукащите пламъци. Устните му бяха напукани и сухи и си поемаше дъх на пресекулки.

Лекарствата ти не помагат вече. Ставам все по-зле.

— Трябва време.

Не. Усещам го. Наистина умирам вече.

Пламъкът срещу лицето му сякаш пропълзя под кожата му и освети главата му отвътре. Очите му искряха от черепа.

Това, което правиш, вече не помага.

— Имам още един препарат.

Не мога да пия повече лекарствата ти. Заведи ме в града. За болките.

— Не! — извика Саймън. — Няма да те тровят външни хора, които не знаят кой си. Защо положихме целия този труд? Доживяхме до този ден само за да се откажем ли? — Той се наведе и погали сияйното чело на брат си. — Ти няма да умреш.

Но аз трябва да умра. Ние знаем, че трябва да умра.

— Всички, ще умрем. Само че не днес.

Убий ме.

— Още малко лекарство. Ще видиш. Ще видиш как ще те облекчи. — Той се надигна и влезе в палатката да си вземе чантата. Когато се върна, брат му почти си беше отишъл. Виждаше земята под него през прозрачната му кожа. — Дръж се. Остани с мен, трябва да останеш с мен. — Пригответи лекарството и повдигна брат си, подпря го на гърдите си. Той изпи лекарството и Саймън стисна устата му, като притисна лице към неговото.

— Има и друг начин — рече той. — Ще видиш.

Призракът в прегръдките му започна да изчезва. Саймън усети как ръцете му преминават през гърдите на брат му и накрая обгръщат собственото му тяло, люлееше се и ридаеше пред гаснещия огън.

19.

Понеделник, 22 ноември, 8:00 ч.

Хейзъл беше свикала всички в заседателната зала в осем сутринта. Отец Глендининг явно не беше мигнал, хвърляше уплашен поглед към всеки, който влезеше в залата. Бяха Грийн, Уингейт, Спиър и още двама полицаи. Спиър шумно беше изразил негодуванието си, че са го държали настрана от тази част на разследването, но сега чакаше мълчаливо. Джил Юн седеше зад прожекционния си апарат и лаптопа.

— Отче — рече тя. — Можете да започнете, когато пожелаете.

Свещеникът уморено се изправи и се подпря на масата.

— Първо, тук съм против волята си.

— Ще го имаме предвид — каза Хейзъл.

— И второ, никой не бива да бъде принуждаван да извършва деяния, които противоречат на най-съкровения му вярвания, което е точно...

— И това ще имаме предвид — прекъсна го Хейзъл с нотка на раздражение. — Искам да кажете на всички тук това, което ми казахте снощи в дома на полицай Уингейт.

Глендининг погледна към Уингейт, сякаш самото съществуване на апартамента му беше причината за всичките му страдания.

— Предполагам, че някои от вас са запознати със съдържанието на Новия завет? — Той огледа залата с едва прикрито отвращение и когато стана ясно, че очаква някаква форма на отговор, двама изръмжаха в знак на съгласие. — Добре. Така, разследването ви е свързано до голяма степен с Библията и това, което е представено на снимките. Така че, за разлика от начина, по който внимавате в църквата, когато благоволите да дойдете, сега трябва да се съсредоточите.

— Отче — обади се Хейзъл, но той продължи:

— Като начало, Светото писание, върху което се основава Новият завет, първоначално било написано на арамейски, древен

семитски език. Тогава не било Библия, а само сборник с предания, закони и молитви, които се преписвали от ръка на ръка. Първата Библия била на гръцки, тя събрала и подредила тези писания. Гръцката Библия била преведена на латински от Йероним около 400 г. сл.Хр. Но винаги е било известно, че към Светото писание е имало и устна част и някои фрагменти са били предмет на забрана. Никога не били записани, нито трябвало да бъдат. Тази устна част се състояла главно от молитви, известни само на най-близките ученици на Христос. Трябвало да се предават от уста на уста, без промени, и да бъдат пазени от най-висшите духовници. Щом молитвата се кажела веднъж, този, който я чуел ставал неин пазител, а този, който я е изрекъл, трябвало да се принесе сам в жертва. Естествено по-късните християни искали да се отърват от езическите обичаи и нито една от гръцките Библии не съдържа тези така наречени *carmina inconcessa*. Забранени песни. — Той се огледа, за да се увери, че го слушат. Хейзъл кимна. — Във всеки случай те започнали да се появяват в латинските коментари около 800 г. сл.Хр. и разбира се, били забранявани, но след това от време на време се появявали отново. Никога на староанглийски, или в по-късните преводи. Но някои хора, както изглежда, знаят за съществуването им.

— Вие знаете — рече Грийн.

— В семинарията се учи история на Библията. Има доста измислици относно написването на Светото писание, много от тях са доста цветисти. Но повечето са глупости.

— Повечето? — попита Хауърд Спийър.

Свещеникът продължи:

— Забранените песни оказват особено въздействие върху въображението на тези, които са чували за съществуването им. Секти са възниквали от тях и харизматиците^[1], основатели на тези секти, твърдят, че имат достъп до страшни сили.

— Което ни води до Беладона — обади се Хейзъл.

— Той е основал църква — каза Грийн. — Това вече го знаем.

— Е, това е паството й — отвърна Глендининг. — И има само една молитва по време на службата й. Една от кармините е известна като *Libera Eos*^[2]. Когато жените отишли да извършат погребалните ритуали на гроба на Христос, открили го празен. И според преданието свещенослужението, което така и не изпълнили, било възнаградено от

Светия Дух със заклинание против смърт. Това е молитва за възкресение и при всеки случай на възкресение, разследван от Църквата от времето на Христа, се казва, че е произнесена Libera Eos. Изреклият заклинанието умира начаса, но благословените се прераждат.

Грийн потърка устата си с ръка.

— Леле! — възкликна той. — Значи тази... поредица от звуци...?

— Да — каза Глендининг.

— Той е съвсем побъркан, нали? — попита Грийн.

Свещеникът се завъртя към него с почервеняло лице.

— Няма значение дали е побъркан, Реймънд. Той е вярващ. Тази негова църква е нещо сериозно.

— Кое е още по-лошо.

— Това вие ще кажете — отвърна Глендининг. — Знам само, че не бива да бъде оставен да го довърши.

— Защото иначе... — обади се Грийн и не дочака свещеника да го каже сам. — Защото... ако го направи, ще настъпи краят на света и малки червени човечета с остри пръчки ще дойдат и ще ни завлекат в центъра на земята?

Глендининг го гледаше втренчено.

— Защото е светотатство, затова.

— Мислех, че тези неща са глупости — обади се Хауърд Спийър. — Да не искате да ни кажете, че вие им вярвате?

— Има глупости и опасни глупости. Никой не бива да си служи с подобно нещо за лични цели.

— Джил — каза Хейзъл. — Искаш ли да ни пуснеш това, което имаш?

— Току-що ви казах какво имате — намеси се Глендининг. — Не е нужно да го чуете.

— Неслучайно има разделение между църквата и държавата, отче — намеси се Грийн. — Със сигурност бих желал да чуя тази зомбираща молитва.

Хейзъл поклати глава към него.

— Добре, Джил. Нека да я чуем веднъж.

Юн натисна няколко клавиша и прожекторният апарат се включи. Една светкавица се стрелна към екрана и светлото петно

придоби очертанията на лицето, което беше ужасило толкова много Глендининг. Той извърна глава.

— Готови ли сте? — попита Юн.

— Давай.

Лицето си пое дъх. Чуха как гласът произнася:

— *Libera... eos... de vinculis mo...* — каза то и спря.

— Какво означава това? — попита Уингейт.

Глендининг продължаваше да държи лицето си извърнато настрани.

— „Освободи ги от оковите на смъртта.“ Има още два звука, за да бъде довършено.

— Снимките на Тамара Лоурънс ще дойдат всеки момент — отвърна Хейзъл. — Но отец Глендининг каза, че знае кои са последните две фонемни.

Тя го погледна очаквателно и Глендининг се запъти с измъчена физиономия към дъската върху триножника и дръпна прожекционния екран. Той се прибра с тракане в рамката, отчето се обърна към дъската и започна да пише. Цифровото лице потрепваше по гърба на палтото му. Когато свещеникът се отдръпна, на дъската бяха изписани буквите R T I S.

— Ще ви бъда много благодарен, ако не осквернявате вярата ми, като произнасяте написаното от мен. — Той се извърна към Хейзъл, прилепил длани една към друга. — Може ли вече да си вървя?

Тя мълчаливо отвори вратата. Отец Глендининг точно се канеше да напусне залата, когато Хейзъл вдигна ръка.

— Има ли още нещо, което според вас трябва да знаем за възкресението, отче? Нещо, което може да ни помогне да разшифроваме по-добре поведението на този мъж?

— Всичко, което знам за възкресението е, че никога не съм го виждал с очите си.

— Но сигурно вярвате в него. Не е ли в основата на вярата ви?

— А на вашата, Хейзъл?

— Да, съжалявам. И на моята също.

Той направи крачка назад, искаше му се да забави тръгването си още малко, за да бъде негова последната дума по въпроса.

— Само хората с непоковарен дух и тяло могат да възкръснат от мъртвите. Сърцата им трябва да са чисти, а телата — неосквернени.

— Извинявайте — обади се Грийн от другия край на залата. — Как тези тела ще се броят за „неосквернени“, ако са накълцани на парчета, срязани наполовина и кръвта им е била източена?

— Не съм казал, че трябва да бъдат непокътнати, господин Грийн. Щом Господ може да те възкреси от мъртвите, той може и да възвърне целостта ти. Но ако си оскърбил Неговия дар по някакъв начин, не можеш да си го получиш обратно.

Хейзъл сложи длан върху ръката на Глендининг.

— Значи въпреки състоянието на местопрестъпленията, отче, вие мислите, че нашият убиец спазва определени правила?

— Има ли значение какво мисля аз?

— Просто искам да знам дали според вас той наистина вярва в това, което прави.

Глендининг размаха ръка, за да покаже, че няма да се остави да го задържат нито миг повече. Хвърли през рамо един поглед към залата и рече:

— Хейзъл, сериозен е като тумор. — След което най-накрая се омете от стаята.

Щом Хейзъл затвори вратата, Уингейт махна на Джил Юн и тя изключи всички машинарии.

— Значи той е твърдо решен да довърши започнатото — рече детективът.

— И Смоутс се е отървал — допълни Грийн. Зяпаше тавана. — *Libera... eos...*

— Недей — прекъсна го рязко Уингейт.

— Религиозен ли си, Джим? — Уингейт само го изгледа и Грийн усети, че още един чифт очи са се впили в него, тези на Хейзъл. — Какво, суеверни ли станахме изведнъж?

— Опитваме да не се разсейваме, Рей. — Той повдигна рамене, най-важната му задача беше сякаш да не се разсейва. Хейзъл продължи: — Севиние ни даде целия списък, но не знам дали няма резервен или нещо подобно. Възможно е.

— Дубльори? — попита Спиър. — Щом е толкова педантичен, съмнявам се, че има списък с чакащи. Това са били неговите хора. Уингейт е прав. Сега има нужда от някого.

— Какво щеше да направиш ти на негово място? — попита тя.

След минутка Грийн каза:

— Ако са ти свършили доброволните жертви, винаги има...

— Или да посегнеш на собствения си живот — добави Уингейт. Хейзъл размаха пръст към тях.

— Не. Каквото и да значи сцената в хижата му в Порт Харди, не би си направил труда, целия този труд, само за да си пръсне мозъка в Маритаймс. — Замълча за миг. — Мислите ли, че го е грижа дали Робърт Фортнъм ще бъде приет в Божието царство? Или Рут Марис? Дали е отишъл при тези напълно непознати хора, за да ги дари с живот? — Тя се огледа и видя, че започват да схващат. — Тези хора... те са като жица, по която минава ток. От едната страна на жицата е мъртвото сърце на Питър Малик, а другата се включва право в сърцето на Господ. Всички се съживяват, но той не го прави заради това. Хич и не го е грижа дали Делия Чандлър ще стане от гроба. Иска само да си иде у дома и да види как брат му го чака на вратата.

— Значи ще довърши започнатото — каза Уингейт.

— Да — отвърна тя. — Заел се е с това, за да бъде пак с Питър. И сега трябва да намери някой, който е готов да стане за него това, което Смоутс е искал да бъде. Има нужда от доброволна жертва.

Тя ги огледа, чакаше някой да изрече на глас ужасното нещо, което току-що ѝ беше минало през главата. За да не си го мисли само тя.

След като Глендининг си отиде, Хейзъл освободи всички, с изключение на Грийн и Уингейт.

— Всъщност исках да поговоря с теб за нещо друго — рече Грийн.

— Може ли да почака? — попита Хейзъл.

— Не бива — отвърна той.

Уингейт понечи да излезе от залата, но Хейзъл му махна да остане.

— Съжалявам, Рей, но трябва да действаме. Нека да поговорим следобед. Седнете и двамата. — Те седнаха. — Какви са новините за Хари Невин?

— В съзнание е, но не е особено щастлив — отвърна Грийн. — Силно мозъчно сътресение и счупени почти всички лицеви кости. Загубил е и осем зъба.

— Боже! — възкликна тя. — Моля те, кажи ми, че сме изпратили цветя.

— Можеш да благодариш на Мелани.

Тя поклати удивено глава.

— Малик е можел да го убие.

— Значи поне с това сме извадили късмет — отвърна той и я погледна.

— После идва ред на Карл Смоутс — рече Уингейт, за да наруши краткото мълчание. — Много е болен, за да го местят. Обаче се е съгласил някой да остане в къщата. Там има един полицай и медицинска сестра.

— Едва ли има значение. Саймън изобщо няма да припари до Нюфаундленд. Разкри ни, ние него също.

— Искаш ли тогава да се обадя на федералните да си вървят? — попита Грийн.

— Не — отвърна тя. — Нека го пазят засега. За всеки случай. — Тя седна и подпря ръце на масата. — Предполагам, че и двамата знаете за Севиние.

— Малко — отвърна Уингейт. — Чух, че е пребил партньора си.

— Явно онзи си е докарвал нещо допълнително и Адютор го е хванал. Овъргалияли са се на стъпалата на участъка. Партньорът обаче е англо и командирът на Севиние е англо. Там е петдесет на петдесет, но има напрежение, доколкото разбирам. Вероятно ще го отстранят временно от длъжност.

Грийн повдигна рамене.

— Проблемът не е англичани или французи, Хейзъл. На този тип явно му е много къс фитилът. Дойде и взе да нарежда със смешния си акцент какво да правим. Мисли се за нещо повече от другите, ако питате мен. Ще си получи заслуженото.

— Той ни помогна да разрешим случая — отвърна тя. — Просто ми е мъчно за него.

— Може би Мейсън ще ти позволи да го прибереш, когато му изтече наказанието — предположи Грийн.

Тя му се усмихна.

— Джеймс, може ли да отидеш да видиш как върви проверката на Саймън Малик?

Уингейт бързо се изправи и си сложи шапката.

— Ще бъда на бюрото си.

Тя не сваляше очи от Грийн.

— Мислех, че сме се разбрали, Рей.

— Май не сме.

— В събота и неделя нови проблеми ли изникнаха? Напредваме, Рей. Наистина напредваме.

— Знаеш ли какво правиш, връчваш на Мейсън динамита. След като приключиш с прибирането на доказателствата от местопрестъплението, криенето на информация и надвишаването на правомощията, на мястото на участъка ще остане един кратер и двама души ще стоят с чашите си за кафе в него.

— Искаш ли най-после да решиш на какво точно си ядосан, Рей? Първо имаше прекалено много желаещи за кафената ти чаша, после ме обвиняваш, че не търся помощ. Поисках подкрепление, Реймънд, не го получих. Ти какво щеше да направиш?

— Щях да крещя — отвърна той. — Щях да ида в Бари и да блъскам по вратата на Мейсън, докато не направи това, което искам.

— В състояние си да го направиш, така ли?

Грийн избърса невидима троха от масата пред него.

— Не знам какво е да си жена началник, Хейзъл. Нито пък жена кмет. Вероятно опитът те учи, че няма да те вземат на сериозно, че ще те прецакат. Съжалявам, ако е така. Но знаеш ли, през всичките тези години никога не си се държала така. Поне досега. И аз харесвам методите на Мейсън толкова, колкото и ти, но това не би ме накарало да действам безразсъдно. Можеше да ме ядоса, но пак щях да действам по правилата. — Тя понечи да каже нещо, но той продължи: — Не искам името ми да фигурира в това разследване, Хейзъл. Не ми харесва да съм част от тези методи.

— Тези методи дават резултат, Реймънд! Мамка му! В петък ми казваше да имам повече вяра в себе си, а днес методите ми не те устройват!

— В петък не бях наясно какво става тук. Мислех, че не знаеш какво да правиш. Мислех, че си се объркала. Но вече ми просветна. Мейсън ти е дал картбланш. Наистина ти е развързал ръцете да правиш каквото искаш.

Тя наведе глава. Беше минал границата с цял километър. Щеше да се наложи да го накаже, но първо трябваше да го изслуша.

— Допуснах грешки...

— Напускам — заяви той.

Тя стисна зъби.

— Не е нужно да го правиш.

— Напускам, за да не ти се налага да ме уволняваш.

— Нямахте да те уволня.

— Напротив — отвърна той и се изправи. — Аз съм източникът на Съндърленд. Отидох при него, защото сметнах, че не постъпваш правилно, като не му казваш нищо. Той говори на нашите избиратели. Първоначално наистина исках само да му кажа за това как Мейсън ни е оставил на доизживяване, но колкото повече разговарях с него, толкова повече си давах сметка, че изобщо не става дума за Мейсън. Той е един вид чешит. Ти си друг вид. Но ти се промени. Затова накрая разказах всичко.

— Преди една седмица.

Той не каза нищо.

— Не знам какво да мисля вече.

— Исках да ти кажа, след като се уверя, че случаят е безнадежден. Понеже си мислех, че мога да направя нещо. Сега, когато вече нищо не мога да направя, искам да знаеш.

— Можеше да говориш с мен — тихо рече тя.

— Не — отвърна той. — Не можех. Беше време, когато можех да работя с теб, но никога не съм могъл да говоря с теб.

— Какво тогава правихме тук в петък вечерта? Какво беше това?

— Опитвахме се да спасяваме брак. Мисля, че и двамата знаем колко е трудно. — Наблюдаваше я как ще го възприеме и видя, че изражението ѝ се смекчи до учудване. Изчака я да реши какво трябва да каже, но след миг усети, че няма да чуе нищо. — Ще вървя — рече той.

— Приемам оставката ти.

Той кимна и се обърна да си ходи. Очакваше нещо, докато отваряше вратата, но и този път то не последва.

Беше казала на всички в участъка, че се нуждае от време за размисъл, и беше заключила вратата. Отвори шкафа толкова рязко, че бутилката се прекатури и се раздрънча по дъното на чекмеджето,

достатъчно силно, за да се чуе навън. Но на стъклото на вратата ѝ не се появи сянка и тя се върна при бюрото с наполовина празната бутилка. Не очакваше повече обрати за днес и си каза, че може да си позволи да потъне в забвение.

Беше избягвала Грийн, докато той си прибираше багажа, и не беше казала на никого какво става, но беше разменила поглед с Уингейт на път за кабинета си и знаеше, че той е наясно със случката. За пръв път от две седмици не можеше да се съсредоточи върху случая. Вместо това виждаше какво я чака след него. Щеше да има разследване и тя нямаше да изглежда никак добре, когато то приключеше. В известен смисъл това я успокои. Не можеше да понесе мисълта, че обвиненията на Грийн са на лична основа. Трябваше да бъдат отправени публично. И после, когато всичко свършеше, след като станеше публично достояние, щеше да приеме, че не е отговаряла на изискванията или че просто е загубила приятел. В момента не можеше да реши какво би предпочела.

Наля си втори път, като държеше под око вратата. Искаше да спи. По възможност с някого, и то не защото имаше желание да я докосват, а защото ѝ беше омръзнало да бъде сама. През деня хората ѝ се трупаха около нея с въпросите си, с нуждата си да бъдат насочвани в правилната посока. Но това не беше човешки контакт и сутрин, когато се събуждаше сама, остро усещаше липсата на друго тяло. Щеше да ѝ е достатъчно дори ако някой идваше посред нощ и си тръгваше, преди да се е събудила. Каквото и да е, стига да имаше някаква близост. Едва ли някога щеше да ѝ се случи отново.

Не след дълго бутилката беше празна. Прибра последната глътка в скривалището си, усещаше приятна, макар и изкуствена топлина в крайниците си. Докато затваряше чекмеджето, някой почука и тя отиде да отключи вратата. Беше Джеймс Уингейт. Избягваше погледа ѝ.

— Помислих, че ще искате да видите тези — рече той. Подаде ѝ малка купчинка с листове. — Севиние е изпратил снимките си от местопрестъплението. Доста са гадни. — Явно забеляза, че се олюлява. — Може би трябва да седнете — предложи той.

Тя се върна зад укритието на бюрото си. Седна и прегледа снимките, стомахът ѝ се сви. Мъжът беше едър като паднала секвоя. Лежеше върху малко, повдигнато като подиум легло и тя си помисли, че може да подуши полуразложения му труп направо от цифровото

изображение. Не можеше да си представи каква сила се иска, за да вдигнеш каменната колона, която лежеше на гърдите му.

— Предполагам, че не си чул никакви теории от федералните за трупа? Причина за смъртта?

— Реших, че ще е по-разумно да не се издавам.

— Вероятно. Мислиш ли, че Саймън е убил собствения си брат?

— Невъзможно е да се каже.

— Ами Питър Малик? Севиние открил ли е нещо за него?

— Не още. Изпрати само снимките. Не можем да намерим нищо за църквата оттук, обаче открихме нещо на местопрестъплението в Пикту. В къщата на Лоурънс имало две отделни кървави следи.

— Какво?

— Две кървави следи, плюс кървавият коктейл, който са открили по лицето на Лоурънс. Все едно е била миропомазана с него, по думите на следователя там. Двете следи са ясни — едната е нейната, но другата не съпада с нито една от вече известните ни. Така че според мен може да се е опитала да го нарани.

— Да си е променила решението?

— Може — отвърна той. — Но пак няма следи от борба по нея.

— Това едва ли има значение сега. Повече никога няма да го видим. Засякохме го за секунда там. Но вече изчезна. — Той не успя да измисли нищо обнадеждаващо.

— Инспекторе — рече Уингейт, — той още е на свобода и все още иска същото. Така, както аз виждам нещата...

— Как виждаш нещата ти, Джеймс?

— Според мен, докато не реши, че е приключил, все още имаме шанс да го хванем.

— Харесва ли ти шансът ни?

— Не — отвърна той категорично. — Но не съм се предал.

Тя махна към стола и той седна.

— Рей Грийн не е във възторг от начина, по който водач разследването.

— Това го разбрах.

— Ти какво мислиш по въпроса, Джеймс?

Лицето му помръкна леко.

— Методите ви са малко по-различни, отколкото съм свикнал.

— Различно добри, различно лоши?

- И двете, ако трябва да бъда честен.
— Тук ще ваят лайна. Знаеш го, нали?
— Може и да не ваят.
— Докато не заваят, още ли искаш да работиш с мен?
— Да, госпожо, искам.
— Сега можеш да ме наричаш Хейзъл, Джеймс. Само двамата сме.
— Добре — рече той и кимна нервно.
— Щом още си с мен, значи ще изпълниш една пряка заповед?
Дори и да изглежда малко неблагоприятна?
— Няма причина да се отказваме сега — отвърна той.
Тя се разсмя.
— Добре. Имам работа за теб.

Времето за вечеря отдавна беше минало, но тя нямаше апетит. Гладна беше само за въздух. Обу си маратонките и се запъти надолу към езерото.

Вече приближаваше края на ноември и дърветата се бяха оголили напълно. Имаше нещо нестабилно в този месец, все едно представляваше временен мост между два бряга. Бяха опънали ноември с дъски и пирони някога в миналото, за да свърже есента с Коледа, и след това бяха забравили, че трябва да го заменят с нещо по-солидно, нещо по-трайно.

Какво беше искала някога от живота, когато още мислеше за такива неща? Беше ли прав Грийн, когато я обвини, че си търси извинение, за да продължи сама? Никога не беше улавяла у себе си желание да се прави на герой, но това не означаваше, че не е вярно. Върна се обратно към времето в академията. Тогава беше въодушевена от идеята да играе роля в поддържането на реда, но вероятно това означаваше, че едно време беше вярвала в него. Ред. Сега, след повече от трийсет години в полицията, знаеше, че не беше нещо, което си заслужава да чакаш. Редът беше невъзможен, но мечтата за равновесие не беше съвсем напразна. Равновесие между това, което може да контролираш, и хаосът, който го заобикаляше. Равновесие между доброто и злото. Равновесие между това, което е трудно да се направи, и онова, което след много повторения можеш да правиш и насън.

Опитът да постигнеш такова равновесие правеше нещата интересни. Нима нещата не бяха винаги интересни?

Истината обаче беше, че полицията се молеше за скука. Не за ред, не за равновесие, само за редовност. Нищо извън обичайното. И тази година беше започнала като всяка друга. Взлонове, катастрофи, пиянски сбивания. Ако някой ѝ беше казал през май, когато закопчаваше белезниците на Мати Барнстоу, задето беше минал с фолксвагена си през прозореца на всекидневната на бившата си жена, че това няма да е най-голямата сензация за годината, нямаше да му повярва.

Убийство, мислеше си тя. И не просто убиец, а психопат убиец. И Господ намесен. И в цялата работа, без дори да подозира за това, бе навързана останалата част от страната. Така ставаха нещата по филмите, разказваха се от трето лице. Дори и когато краят на всичко това (нещастен край, както изглеждаше) се приближаваше, то ѝ изглеждаше все по-нереално. Симптом, вероятно, на опита ѝ с обикновени нещастия. Развод, болка, майка на нещастна дъщеря. Нищо, нито дори цял живот, прекаран в силите на реда, не можеше да те подготви за развнтеното въображение, което някои хора можеха да отприщят в изблик на лудост.

Прекалено студено беше да се стои навън след залез-слънце. Прибра се вкъщи. Майка ѝ се беше нахранила и четеше в стаята си. Хейзъл не се натъжи, че няма на кого да разкаже как е минал денят ѝ. Беше прекалено ужасен, за да се говори за него. Седеше пред телевизора и разсеяно зяпаше откъси от различни програми. Картината и говорът сякаш стигаха до нея от другия край на стаята.

В уводната си статия от миналия вторник Съндърленд я беше нарекъл „малкия генерал“ и тя се сети, че това беше израз на Грийн. Как може да е работила толкова близо до този мъж и никога да не е усетила яда му? Той често казваше по някоя остра дума, но тя винаги бе смятала това за израз на приятелско отношение. Ами ако беше преценила погрешно повечето хора в живота си? През последните две седмици усещаше как колелата излизат от релсите, но сега си мислеше, че най-вероятно изобщо няма да има колела повече. Ами ако искрите бяха хвърчали от много отдавна и само тя не ги беше забелязала?

Легна си в девет, прекалено уморена, за да чака обаждането на Уингейт. Телефонът щеше да я събуди. Когато той звънна в единайсет,

тя подскочи в леглото и грабна слушалката от нощното шкафче.

— Уингейт?

— Да.

— Е?

— Думата „непрофесионално“ беше използвана — отвърна той.

— Ще накарам да ми я изпишат на челото. Успя ли да стигнеш по-далеч?

— Да. Уредено е.

[1] Християнин, който по време на богослужение набляга на определени духовни прояви, като говорене на разни езици, свят смях, изцеления и пр. — Б.пр. ↑

[2] Освободи ги (лат.). — Б.пр. ↑

20.

Сряда, 24 ноември, 8:00 ч.

Той продължаваше, това беше втора безсънна сутрин. Видя как слънцето се издигна над Маунт Карлтън и озари хълмовете в тъмночервено. Пътят се виеше през парка на провинцията, когато продължи на север и после на запад, към Сейнт Куентин. Пусна радиото да го държи буден и чу мелодия от детството си, музика, която баща му беше пускал на грамофона, когато с Питър бяха деца. Оркестърът на Бени Картър. Звездният оркестър на Джек Милман свиреше сега. Баща им обичаше такава музика. Саймън не можеше да си спомни лицето му. Стисна здраво очи за миг и се помъчи да извика любимото лице отново, но не успя. Баща им беше предал на Питър слабото си сърце, сърцето, което спря, когато беше на трийсет и девет. Слушаше музиката на баща си и се пренасяше на онова неосквернено място.

Караше безцелно, чакаше пътят да се проясни. Повтаряше си, че само го изпитват. Нещо щеше да го осени. Толкова на север в провинцията нямаше почти нищо друго освен разбити пътища и гори. Хрумна му, че може да му свърши горивото и да няма къде да се приюти. Ловците щяха да открият тялото му напролет, оглозгано до кости от зверовете. Провери резервоара. Можеше да успее да се върне обратно до Кеджуик и да зареди, след което да направи още една обиколка навътре и да помисли.

На десет километра от града, докато караше на изпарения, радиото избръждя и оживя отново. Чу новините. Нито дума за него. Помисли си, че не прави нищо да се защити, а само бяга. Подкара по главната улица на Кеджуик и зареди. В бензиностанцията си купи един от националните вестници. Стомахът му се сви при мириса на различните лакомства. Помисли си, че може да припадне от глад. Градът имаше кафене и той влезе вътре с вестника и си поръча гореща вода с лимон. Сервитьорката се надвеси над масата и го погледна.

— Мога да платя — увери я той.

— Не ме е страх, че ще избягаш, без да ми платиш едно парче лимон. Просто мисля, че трябва да хапнеш нещо.

— Само вода с лимон, ако обичате — криеше лицето си.

Заедно с чайника тя донесе и един печен сандвич.

— От заведението е — рече тя. — Не обичам клиентите да ми умират по масите. — Той ѝ благодари и си наля гореща вода.

Това, което не даваше мира на изтощения му ум през последните четирийсет и осем часа, бе въпросът къде сбърка. Знаеше, че вярата беше държала вниманието му нащрек и изобщо не се беше замислял върху вероятността нещата да се объркат. Сега обаче се замисли. Някой се беше сдобил със списъка му, което означаваше две неща: Карл Смоутс се беше обадил в полицията или бяха открили Джейн Бък. Но Смоутс, дори и да беше променил решението си, нямаше откъде да знае къде ще е Саймън вечерта преди да стигне до Тринити Бей. Това означаваше, че някой се беше добрал до Бък и въпреки предаността си тя се беше пречупила. Бък беше ревностна вярваща, но и страхлива. Вероятно нечий друг авторитет бе засенчил неговия. И това означаваше, че са взели лаптопа му и още по-лошо — бяха осквернили светилището. Пропъди внезапния гняв, който се надигна в него, и се насили да разсъждава логично. Ако това беше вярно, тогава знаеха и кой е. Грешаха, но това нямаше значение. Как се бяха добрали до Бък? Почуди се дали да не ѝ се обади, но ако беше прав и те изобщо питаеха някакво уважение към интелигентността му, щяха да са го предвидили. Помисли си дали онази Микалеф беше издирила Бък. Бе прекарал част от вторника в една библиотека в Едмундстън да събира информация за Микалеф. Съдейки по големината на участъка ѝ, не можеше да си представи, че разполага с възможности да проведе каквото и да е разследване, особено такова, което да я заведе до една от най-доверените им последователни. Но не можеше да я изключи. Вероятно беше направил грешка с Делия Чандлър и беше убил някой много обичан човек. Знаеше какъв стимул може да е силната любов. А и незнайно как, гласът на Хейзъл Микалеф се беше озовал в другия край на линията в неделя вечерта.

На единствената фотография, която успя да открие онлайн, видя, че е по-възрастна от него, с къса прошарена коса, прибрана под полицейската шапка. Широкоплещеста като икономка в сиропиталище, само че очите ѝ не бяха жестоки. Бяха блестящи и живи: умни очи. Не

му хареса мисълта тези очи да са насочени към него. По някакъв начин тя го беше настигнала, но той бе кривнал встрани и сега представляваше просто силует сред дърветата. Трябваше да предположи, че тези очи претърсват гората, за да го открият. Щеше да се наложи да се появи в един момент, но под каква форма и с каква цел?

Опита да се разсее с вестника. Репортажи за федералната политика, проблемите в Близкия изток и цената на петрола. Някой беше написал колона със съвети към читателя да яде по-малко съомга и повече скумрия. Идеше му да се изсмее. Никой нищо не знаеше. Връзките на тялото с околната среда изобщо нямаха значение. То беше машина, която може да се преобрази, ако знаеш какво да правиш с нея. Тялото пречеше само на собственото си развитие.

— Алергичен си към препечени филийки? — попита сервитьорката, изниквайки до него.

— Не съм гладен — отвърна Саймън.

— Както искаш, скъпи.

Той плати на бара и остави щедър бакшиш. Прехвърли възможностите си: да кара или да стои на едно място. Но стоенето на едно място беше мъчение, а той можеше да мисли и зад волана.

В четири следобед стигна до границата с Квебек. Беше сменял колите на два пъти, докато прекосяваше страната, така че не се страхуваше, че регистрационната му табела ще означава нещо за властите. Купуваше ги всеки път от търговци на стари коли; третата беше взел от Манитоба. Може би я беше карал прекалено дълго, но понеже пътуването му ставаше все по-спешно, нямаше време да се погрижи за всички подробности. Караше, а блесналите очи на брат му бяха пред него: виждаше ги да се носят над пътя, между дърветата, в огледалата. Най-вече в огледалата.

Влезе в Квебек и продължи към едно от най-малките шосета, където можеше да намери подслон за през нощта. На излизане от Ла Покатиер най-сетне видя страшното доказателство, че деянията му на този свят са забелязани. Вестниците в Ню Брънсуик не бяха обърнали внимание, но тук, на корицата на „Льо журнал де Квебек“, видя снимка на патрулката, която беше заварил на алеята пред къщата на Тамара Лоурънс. Беше оградена с жълта лента под простото заглавие:

„ЖЕСТОКО НАПАДЕНИЕ“. И в този миг най-сетне чу как часовникът тиктака.

Отби при първия мотел край магистралата извън града и нае стая. Щом влезе в нея, пушна телевизора и започна да прищраква каналите, опитвайки се да разбере с колко време разполага. Нямаше нищо за него във вечерните новини, нито на френски, нито на английски. Мъртва жена и осакатено ченге не бяха достатъчни за новините в шест в Източна Канада.

Продължи да сърфира. След новините беше време за спорт, развлекателно-образователни репортажи и текущи събития. По един от каналите бял рис дебнеше заек, беше почти невидим на снега. Друг канал даваше „Ловци на престъпници“. Имаше още хокей и кърлинг. Гледа кърлинга няколко минути, бавното неумолимо напредване на тежката шайба по бялата повърхност на леда, която постепенно се отклоняваше от линията си. Приспиващ спорт. Върна се обратно по каналите. Рисът се грижеше за сляпо голо коте. През есента ли се размножаваха? Продължи надолу и нагоре по краткия списък с програмите. Образите се сливаха, но общото помежду им бяха студът и ледът и той се почувства до такава степен хипнотизиран от всичко това, че под неподвижния сняг на един от каналите реши, че вижда себе си. И в този миг съзнанието се спусна отново на мястото си като маска. Това беше той. Седна рязко в леглото. Даваха „Ловци на престъпници“. Скочи от леглото и въртя изкривената антена, докато не се видя по-ясно. Беше рисунка. Съвършена негова интерпретация с черно палто. Беше се превърнал от бродещ в пълно мълчание през къщите на умиращите в публична тайна от детска рисунка, която светеше от всеки телевизионен екран в цялата страна. Беше погубен. Усили звука. Рисунката вече я нямаше, сега показваха отвън една позната къща. Беше ходил в нея.

— Сутринта на четиринайсети ноември — казваше глас през бръжденето на лошия сигнал. — Грейс Макдоналд води гостенин в дома на сестра си. — Показаха къщата отвътре. Майката на Роуз Батън седеше на масата в кухнята.

— Уплаших се от него — каза тя. — Дойде у дома и пожела да види дъщеря ми.

— Дъщерята на Тери Батън, Роуз — каза една жена, която стоеше на улицата с микрофон в ръка, — е осемгодишно момиченце с мозъчен

тумор. В отчаянието си Тери се съгласила да пусне непознатия, който твърдял, че е натуропат, да прегледа детето ѝ. До ден-днешен нито тя, нито сестра ѝ знаят какво е дал този мъж на Роуз Батън, но първоначално сякаш помогнало.

Пак дадоха Тери Батън. Той гледаше сащисан.

— Само за няколко дни стана отново такава, каквато беше преди. Умна, жизнерадостна. Щастлива. Не можехме да повярваме на късмета си — рече тя. — Искях да открия този човек и да му благодаря. Бях готова да му дам всичко, което притежавах.

— Но радостта на госпожа Батън се оказала краткотрайна. В средата на миналата седмица дъщеря ѝ започнала отново да се влошава.

Сега давах момичето, гледаше в камерата. Лицето ѝ беше бледо, кожата почти прозрачна. Изглеждаше апатична, сякаш току-що я бяха събудили. Един глас зад кадър я попита:

— Какво ти направи, Роуз?

— Не искаше да ми навреди — отговори момичето. — Той е добър човек. — Тя извърна очи от камерата, отново погледна към нея и пак ги извърна. Погледът ѝ беше замислен. — Искаше да ми помогне. Но нищо не може да ми помогне.

Саймън усети как сърцето му отиде в петите.

Репортерката на улицата каза:

— Едно невинно дете се среща отблизо с убиец. Дали е дошъл да помогне? Или е взел поредната си жертва тук, в тихото селце Хамбър Котидж? — Показаха отново рисунката. — Ако видите този човек, не се приближавайте към него. Предполага се, че сега се намира някъде в Нова Скотия или Нюфаундленд. Ако видите него или колата му... — Дадоха рисунка на раздрънкания му шевролет, нямаха регистрационния номер, но имаха модела. Грейс Макдоналд я беше видяла, разбира се — ... обадете се в полицията.

Репортерката гледаше умоляващо в камерата.

— С ваша помощ „Ловци на престъпници“ може да хване този мъж, преди да извърши ново убийство. Деймиън?

Превключиха на мъж зад бюро в студио. Саймън беше видял достатъчно. Загаси телевизора. Сега му оставаше да направи само едно. Но първо имаше нужда да се наспи.

Трябваше да яде, за да си възвърне силите. Срещу мотела имаше кафене, но когато седна, забеляза, че другите го наблюдават. Не беше обърнал внимание дали окаяният му вид прави впечатление на хората, преди да го дадат по телевизията. Поръча си голяма салата и порция бекон и изчака с гръб към салона. Не беше ял свинско от почти двајсет години, но имаше нужда от мазнини. Хората идваха и си тръгваха от касата, за да платят храната си, и той усещаше любопитството им. Трябваше да се избърсне; трябваше да си купи по-хубави дрехи, но до този момент не му беше хрумвало, че пак ще се движи между хора. Чувстваше се опасно разголен.

Поръчката му дойде и той отиде отпред да плати. Помоли жената да му развали двајсет долара на монети по един.

Час по-късно, след като се нахрани и усети как силите му се възвръщат, Саймън спря пред един бар и използва монетния телефон. Чувстваше езика си омазнен от месото и солта. Телефонистката му даде номера, който поиска, той пусна два долара в телефона и го набра. Тери Батън вдигна и той затвори. Пет града и два часа по-късно опита отново, пак попадна на Тери и затвори. Накрая, след три опита в една бензиностанция по средата на провинцията, чу гласа, който искаше да чуе.

— Ти си — каза тя.

Той сви ръка около долната част на слушалката и рече колкото се може по-тихо:

— Защо го направи, Роуз? Нищо лошо не съм ти сторил.

Тя мълчеше и той се вслуша. Нямаше шум.

— Съжалявам — отвърна тя.

— Колко си зле?

— Имам чувството, че мозъкът ми гори. И щом хапна, повръщам. Страх ме е.

— Съжалявам, че не можах да ти помогна — отвърна той. — В това, което върша, има повече магия, отколкото ми се ще да призная. Наистина бях убеден, че ще се оправиш. Вярваш ли ми?

— Да, вярвам ти — отвърна малката.

— Обаждам се да ти се извиня. Изглежда нищо, което правя в момента, не става така, както ми се иска. Сигурно си мислиш много лоши неща за мен.

Тя изпусна дълга ужасяваща въздишка.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Да.

— Вярно ли е това, което казват, че правиш?

Той се наведе към стената и погледна към колонките с бензин.

— В известен смисъл, да.

— Ще те хванат ли?

— Вероятно — отвърна той. — Но никога не съм отнемал живота на човек, който е казал, че не иска да си иде. Не съм убиец.

— Те казват, че си.

— Държа вратата отворена към друго място. Хората избират дали да прекрачат през нея.

Чу как момичето се раздвижи, сякаш носеше някъде телефона, за да се скрие.

— Значи тези хора искат да умрат?

— Да.

— И ти им помагаш?

— Смъртта ги променя.

Чу я как тихо плаче.

— Щеше ли да направиш за мен това, което си направил за тях — ако те бях помолила?

— Молиш ли ме?

Тя мълча известно време. Чуваше я как диша.

— Така и не ми каза как се казваш.

— Можеш да ме наричаш Саймън.

21.

Петък, 26 ноември, 22:00 ч.

Стояха на улицата и наблюдаваха подготовката.

Шепа местни полицаи бяха пристигнали предния ден и колите им, без отличителни знаци, бяха паркирани в пресечките близо до къщата на Батън от вторник сутринта, както Хейзъл им беше наредила. Всички трябваше да са вече на крак. Тя имаше седем мъже, петима от Ренфрю и трима от нейните полицаи. Двама от местните — полицаи Феървю и Гленкоу — някога бяха обучавани за снайперисти, но бяха толкова ръждясали (търсенето на снайперисти в Източен Онтарио беше толкова малко, че никой от тях не бе викан да използва уменията си), че Хейзъл им нареди да идат на стрелбището в Хоули Бридж и да се упражняват в стрелба по тенекиени кутии от сто метра.

След като канадските „Ловци на престъпници“ се бяха съгласили на молбата на Уингейт за помощ, нещата се случваха много бързо. Откъсът се въртеше три пъти на ден всеки вторник и сряда и те бяха готови да продължат да го излъчват, докато не се случи нещо. Надяваха се някой да го разпознае източно от Онтарио и просто да го приберат. Нуждаеше се от бензин; нуждаеше се от храна. Но освен това се надяваха, че ще види откъса и ще реагира. Имаха късмет.

През седмицата най-сетне започна да постъпва информация за двамата Малик. Братята бяха живели в Порт Харди близо двайсет години. Нито единият, нито другият имаше криминално досие, нито пък фигурираха в кредитното бюро или в социалната служба, нямаха и медицински картони. Макар че доста от хората, с които разговаряха, бяха чували за Западната църква на Месията, тя не беше вписана като християнска организация в провинция Британска Колумбия и за сектата нямаше никаква информация. Търсенето в интернет не доведе до нищо.

Отдалечената хижа беше на името и на двамата; бяха я купили за девет хиляди и осемстотин долара в брой през 1996. Преди това бяха живели във Виктория, в къща на Аскуит стрийт. През 1977, първата

година на този адрес, провинциалните архиви показваха, че и двамата са сменили фамилиите си на „Малик“. Преди това Питър се беше казвал „Уеланд“, а Саймън „Кресман“. Защо го бяха направили и имаха ли някаква роднинска връзка? Ровенето на Уингейт показва, че и двете имена, Уеланд и Кресман, бяха на осиновителите. Баща им беше умрял, когато Питър бил на пет, а Саймън на единайсет и двамата братя били разделени. Саймън отишъл при семейство Кресман във вътрешността на Британска Колумбия, а Питър — при семейство Уеланд от Милк Ривър, Албърта. Осиновителите му били убити през 1976, когато Питър станал на шестнайсет. След което брат му легално го осиновил. Баща им се казваше Гордън Малик. От майката нямаше и следа.

И така, по-големият беше взел по-малкия след смъртта на осиновителите му и, както излизаше, го беше върнал у дома. Бе почти невъзможно да се проследи професионалният му път. Изглежда, през осемдесетте за кратко го бяха назначили в пощите, но иначе явно беше работил където му падне, каквото изкарваше — изяждаше, парите в плик и толкова. Не можах да открият Саймън в нито един архив. Тишината от миналото му беше в съзвучие с основаването на църквата, за което също не успяха да намерят нищо. Ако животът на Питър Малик беше като юрган, ушит от разноцветни парчета, то тъканта на съществуването на Саймън Малик беше по-скоро като воал.

Същата сутрин бяха разбрали и какво има в колетите, които Джейн Бък беше складирала в бараката на Малик. Севиние ги беше натоварил в колата, която беше взел под наем в Порт Харди, и бе описал съдържанието им, преди да се върне в Съдбъри. На Хейзъл не ѝ се искаше да мисли за неприятностите, които можеха да си навлекат, ако някога се разбере, че един от хората ѝ бе взел доказателства от местопрестъпление. Но дълбоко в сърцето си се радваше на стореното от него.

— Пантофи, книги, пухеното юрганче на Делия, библия, формички за кексчета...

— Формички за кексчета — повтори Хейзъл.

— Не мога да го обясня.

— Все неща, които може би искаш да са ти подръка, когато възкръснеш?

— Към някои има и картички — рече Уингейт. — От тях могат направо тръпки да те полазят. — Подаде на Хейзъл няколко сканирани изображения.

— „Моля, приеми този малък израз на признателност от мен. Нямам търпение да се срещна с теб.“ — Хейзъл присви очи, за да види подписа. — Елизабет Райтмайер. Ще има нужда от доста грим за срещата.

— Не ви разбрах?

Хейзъл се наклони назад и издърпа червена папка от една телена кошница и му я подаде през масата.

— Тя е тази с клина в мозъка — рече Хейзъл.

Уингейт предпочете да не отваря папката.

Хейзъл прегледа сканираните послания. На едно от изображенията имаше съболезнователна картичка с надпис: „Най-искрени съболезнования за твоята загуба“.

— Боже! — възкликна тя. — Наистина те побиват тръпки.

— Детектив Спиър казва, че според него това е един вид разплащане. Проява на добра воля.

— Ние му викаме просто Хауърд — рече Хейзъл.

— Помоли ме да го наричам „детектив“.

Тя му върна разпечатките.

— Всичко това дава информация, но за какво ни е сега?

— Хубаво е да знаем повече за него.

— Щом започнат кошмарите, ще съжаляваш и за това, което вече знаеш. — Тя си погледна часовника. Наближаваше пет. Участъкът беше съвсем оголен. Време беше да се приготвят. — Ял ли си?

— Тъкмо се канех да се прибера и да си сготвя нещо. Да почистя малко.

— Добра идея — отвърна тя. — Ще се опитам да си почина. Ноцта в Хамбър Котидж може да се окаже дълга.

— Всички нощи досега бяха дълги. Ще се видим ли пак тук след час?

На път към къщи не спря да говори по мобилния, провери как са нещата в Ренфрю, чу се с Тери Батън. През последните два дни беше говорила шест или седем пъти с майката на Роуз. Обаждаше ѝ се, за да я успокои, като подробно описваше как върви подготовката им. Или

пък Тери ѝ се обаждаше, като първите ѝ думи често бяха несвързани и беше готова да се разплаче.

— По това време утре — беше ѝ казала Хейзъл следобед — няма да има вече от какво да се страхуваш, освен от капризите на едно осемгодишно хлапе. — На два пъти дори ѝ се обади самата Роуз.

— Тери е напълно истеризирала — каза ѝ единия път. — Не знам какво ще правя с нея.

Докато завиваше по своята улица, Хейзъл успокояваше майката на момичето.

— Още шест часа, Тери. По-смела си от всички нас.

На прибиране подуши мириса на готвено и чу гласове. Надникна от кухнята и видя, че майка ѝ седи на масата в трапезарията с още четири жени. Щяха да ѝ се карат ли? Не, тази вечер играеха покер. Майка ѝ беше домакинята. Тя ѝ махна от прикритието на кухнята и майка ѝ, с недоволено изражение, стана и дойде при нея.

— Защо не ми каза, че ще се събирате тази вечер!

— Отбелязано е на календара, Хейзъл — каза майка ѝ.

— Тази вечер имам нужда от шумотевица точно колкото... — не можа да измисли точно колко. Колкото убиец, който отива при малко момиченце? — Не можете ли да довършите играта и да идете у Клара? Имам нужда от един час тишина и спокойствие.

— Няма да накарам приятелките си да си съберат багажа насред вечерята и да се махнат. Пък и Пола Спенсър закъснява, както обикновено. Имаш ли нещо против да ѝ сервираш вечерята и да изиграеш една игра с нея? — Тя гледаше дъщеря си право в очите. — Явно имаш. Върви си вземи един душ. Миришеш като съблекалня.

— Добре — отвърна Хейзъл, като вдигна ръце.

Влезе в трапезарията.

— Клара — каза тя и помахна. — Грейс, Маргарет, госпожо Итън. — Сали Итън не одобряваше Хейзъл да се обръща към нея на малко име. — Съжалявам, че ви прекъсвам. Исках само да ви кажа „добър вечер“.

Жените я поздравиха и тя се върна в кухнята.

— Ето, бях любезна. Сега можеш да ми се отплатиш, като викате малко по-тихо и ми сипеш в една чиния от това, което старите ти приятелки похапват.

— В хладилника има салатата.

— За бога, майко!

— Върви си вземи душ и си почини. Трябва да сложа пая да се пече.

Тя се наведе към майка си, гласът ѝ беше напрегнат:

— Ще залавям убиец, а ти печеш пай и играеш покер за жълти стотинки? Не мислиш ли, че можеш да отпуснеш малко въжето?

— Не играем за жълти стотинки, скъпа — рече майка ѝ и включи фурната на 250 градуса, преди да се върне при приятелките си.

Беше тъмно и валеше силен сняг. Уингейт бе донесъл три подноса с кафе от града и тя го гледаше как го раздава. Тери Батън стоеше на прага на къщата си и отказа да си вземе. Висеше по яке на предните стъпала и наблюдаваше трескавата дейност наоколо, като от време на време хвърляше поглед към Хейзъл.

— Тя е една сърдита жена — каза Уингейт.

— Можеш ли да я виниш?

— ИСКА да знае колко хора ще има в къщата.

— Петима с радиовръзка при всички точки на достъп, както откъм града, така и откъм магистралата. — Обърна се да погледне къщата отзад. — Един от стрелците — там, а вторият на покрива на съседите. Така остават трима полицаи, без да включвам теб и мен.

— Значи трима в къщата, така ли?

— Четирима. Искам те вътре, Джеймс.

— Вие къде ще бъдете?

Тя започна да удря ръцете си, за да ги стопли.

— Не е добра идея и аз да съм там. Ти успя да спечелиш доверието ѝ и ако аз взема да се навъртам много наоколо, може да промени решението си.

Той кимна.

— Все пак ще трябва да влезете. Не можем да си правим инструктажа на моравата.

— Знам — отвърна тя. Погледна си часовника. Беше вече девет и половина. — Казал на Роуз в полунощ. Но при такъв снеговалеж и неразчистени пътища може да се наложи да останем цяла нощ. Ще направя последен инструктаж в десет и половина, след това искам

всички да заемат позиция и да са готови за действие. Ще трябва да се примирим със студа.

— Да кажа ли на госпожа Батън?

Хейзъл погледна към къщата. Тери продължаваше да стои на стълбите. Пушеше цигара с кръстосани ръце.

— Не, аз ще ѝ кажа.

Прекуси моравата към майката на момиченцето, която, като видя, че Хейзъл се приближава, се извърна встрани и хвърли поглед към улицата.

— Предполагам, че нямате още една — каза Хейзъл.

Тери Батън си дръпна силно и подаде пакета, без да каже нито дума.

— Знам, че решението не беше никак лесно за вас.

Тери горчиво се изсмя.

— Да размахвам дъщеря си пред носа на убиец ли?

— Тя е великолепна, да знаете. Съвършена.

— Да, може да го издълбаем върху надгробната ѝ плоча. Тя беше великолепна.

Цигарата имаше странен вкус на студа.

— След около час, ако нямате нищо против, ще вкараме всички в къщата и ще преговорим какво правим тук още веднъж. Вътре с вас ще има трима полицаи, включително един в стаята на Роуз. Оставям ви и Джеймс Уингейт, така че, ако имате нужда от нещо, той може да ви го осигури.

— Вашият рекетър е много сладкодумен.

Хейзъл сложи ръка на рамото на Тери и внимателно я обърна към себе си.

— Не искам да се отказвате, Тери, но държа да знаете, че щом кажете, веднага можем да ви преместим с Роуз на безопасно място и ще се опитаме да го заловим без нея.

— За толкова глупав ли го смятате? Не забравяйте, че съм го виждала. Вероятно ще ви надуши от сто километра.

— Това няма да стане.

— Пък и няма значение дали аз ще се откажа. Решението е на Роуз. Искане да го види още веднъж.

— Изобщо няма да стъпи в къщата ви. Обещавам.

Тери хвърли фасата си на снега, той изсъска за миг и угасна. Тя погледна Хейзъл. Очите ѝ горяха от омраза.

— Застреляйте го, инспекторе, чувате ли ме? Не ме интересува как е по протокол. Няма да мога да мигна отново, ако знам, че е жив и мисли за това, което му сторихме.

— Там, където отива, няма никакво значение за какво мисли.

— Той се опита да убие детето ми.

— Той спаси детето ви.

— Да — отвърна тя, — но сега идва отново, за да я избави от „мъките“. — Тя избута Хейзъл и стисна топката на вратата. — Имате деца, нали, детектив-инспекторе?

— Имам.

— Като знаете на какво е способен, в затвора ли бихте предпочели да бъде, или в земята?

— Разбрах ви.

Тери спря на вратата и се втренчи в Хейзъл.

— Искам да я видите. Спотайвате се наоколо цял ден, но мисля, че трябва да я видите. За да сте напълно наясно какво ни накарахте да направим.

Тя отвори вратата пред Хейзъл и я последва в къщата.

Бяха поискали Роуз да поспее през деня, за да ѝ е по-лесно да остане до толкова късно, колкото изискваше операцията.

— Вълнението ще ме държи будна — беше казала тя на Уингейт.

Когато Хейзъл влезе в кухнята, момиченцето седеше до масата, ядеше чиния овесени сладки и пиеше чай от лайка. Изглеждаше свежа като кукуряк.

— Хейзъл! — извика радостно тя и скочи да я прегърне.

— Здравей, Роуз! Чудесно е, че те виждам пак.

— Сладки?

— Благодаря — отвърна Хейзъл и си взе една. Седна срещу нея до малката маса. — Искан да ти кажа, че всички те мислим за много смела.

— Смела значи да те е страх, но да не го показваш. Аз не се страхувам. — Тери беше седнала на стола между тях и бършеше носа си със салфетка. — Тери е смела — каза тя. — Аз няма нужда да съм

смела. — Потупа ръката на майка си. — Искаш ли да видиш какво нарисувах?

— Да, скъпа — каза Тери, а момиченцето скочи от масата и хукна по коридора. Наложих се един от полицаите от Ренфрю да й направи път. Хейзъл се сети, че трябва да накара някого да я гримира, за да скрие руменината от бузите й. Роуз се върна с лист хартия, навит на руло. Двете жени трябваше да го хванат в двата края, за да го развият. На него Роуз се изкачваше по стълба високо в нощното небе, стълбата изчезваше сред звездите. Носеше Саймън на ръце. Тери пусна нейната половина и листът се нави бързо като щора. Тя избяга от стаята.

— Искам да го направя — каза Роуз и взе рисунката от Хейзъл.

— Знаем, че искаш. Но държа да знаеш, Роуз, че когато отведем Саймън отгук, няма да иде на небето. Отива в затвора.

— Обаче мога да му пиша, нали?

Хейзъл примигна два пъти смаяно.

— Това зависи от майка ти — отвърна тя.

— Знаеш какво ще каже Тери.

Тя нежно хвана Роуз за горната част на ръката.

— Обзалагам се, че Тери би се радвала да й казваш „мамо“. Сигурна съм, че много би й харесало.

Роуз сякаш се замисли върху това за миг и после рече:

— Той е тъжен.

— Кой?

— Саймън. Сърцето му е разбито.

Хейзъл се наведе напред и взе двете ръце на момичето в своите.

— Роуз, искам да ме чуеш. Този мъж е много опасен. Независимо какво е направил за теб, той е извършил много лоши неща и днес се опитваме да поправим злото. За всички хора, на които е направил нещо лошо.

— На мен не ми е направил нищо лошо.

— Знаем. Това, което е сторил за теб, е чудо, Роуз. Но все пак той си остава убиец. — Роуз й се усмихваше и галеше opakото на ръцете й с палци. — Ти си чудесно малко момиченце, знаеш ли? По-умна си от повечето големи, които познавам. Но грешаш, ако си мислиш, че Саймън е добър човек. Нали знаеш, че това, което той прави, е лошо?

— Разбира се, че знам.

— Добре.

— Но той не е лош човек, Хейзъл. Просто е тъжен.

— Добре — каза Хейзъл и пусна ръцете й. — Иди сега да прегърнеш майка си!

Роуз наклони глава й я огледа, сякаш Хейзъл беше от друг вид, после избяга от стаята. Хейзъл я проследи с поглед и за миг в ума й се прокрадна мисълта, че Беладона и неговата набелязана жертва имат достъп до измерение, което тя дори не може да си представи. Там смъртта бе равнозначна на живота и преминаването между двете бе свещенодействие. Но може би, след като беше надникнала на това място, на Роуз то не й се виждаше толкова странно. Може би дори беше приветливо. Зачуди се за миг дали могат да се доверят на момичето.

Излезе от къщата през задната врата, застана в оголената градина под голите дървета и извади мобилния си. Малкото му екранче отразяваше небето. Спийър вече беше на път към тях, когато вдигна.

— Хауърд, трябва някой да гримира момичето така, сякаш е на прага на смъртта.

— Сигурно има погребален дом в града — отвърна той. — Те знаят как да свършат тази работа.

— Колко подходящо — каза тя. — Слушай, какви са шансовете да накараш Джак да се обади в местната аптека и да даде една рецепта за някакво слабо успокоително?

— Свърши ти уискито ли?

— За госпожа Батън.

— Аха — отвърна той.

Тя замълча, риеше с крак из калта и погледна телефона в ръката си за миг, сякаш можеше да види изражението на Спийър в него. Притисна го отново до ухото си.

— Хауърд?

— Да.

— Колко близък си с Горд Съндърленд?

— Какво?

— Или с Йън Мейсън, като стана въпрос.

— Ако това е начинът да ме поканиш на среща, Хейзъл, няма да се получи.

— Просто искам да разбера дали някой от останалите ми сътрудници ще тръгне да се оплаква.

— Виж, Хейзъл, ти си голяма досадница, но като цяло си добър човек. Всички го знаят. — Той замълча за миг. — Почти всички.

— Аха.

— Съжалявам за Рей. Наистина. Но това, че той го направи, не означава, че всички сме кретени. Ясно?

— Ясно — отвърна тя.

— Добре. Сега искаш да се обадя на Джак, така ли?

— Да.

— Мога да ти донеса и уиски.

— Върви на майната си, Хауърд! — отвърна тя, но я беше накарал да се усмихне. Незабавно изтри усмивката от лицето си от страх, че някой може да я види.

— Ще се видим след малко — рече той, гласът му се извиси накрая, сякаш не беше сигурен дали наистина ще стане.

Още не можеше да повярва, че Рей я е предал. Мисълта ѝ дойде изневиделица като пробождащото усещане, което те спохожда най-неочаквано, след като някой умре. За миг си престанал да мислиш за това и после изведнъж те обзема отново, прясно и ужасно, и осъзнаваш, че все пак е истина. Някой, когото си обичал, си е отишъл завинаги.

Тя прибра телефона и се протегна назад, за да раздвижи схващането в кръста си. Почти никога не помагаше, но в нощ, през която беше твърдо решила да не си позволява обичайните болкоуспокояващи, само това ѝ оставаше.

* * *

В десет и половина извика всички в къщата и десетимата мъже и жени, от които се състоеше екипът ѝ, се събраха във всекидневната на Тери Батън и се наредиха покрай стените. Хейзъл покани Тери да слуша, но тя не пожела и остана в кухнята. Хейзъл повтори последните подробности. Уингейт щеше да даде знак на стрелците да застанат на позиция на двата покрива в съседство до къщата на Батън веднага щом оперативката приключеше. Полицайте, разпределени в къщата, нямаха

право да я напускат; петимата патрули щяха да са в колите и да правят обиколките си от единайсет нататък.

Уингейт беше главният вътре. Хейзъл щеше да застане на пост през една пресечка и щеше да следи на отворен канал сводките за развоя. Искаше радио тишина от единайсет нататък; никой нямаше право да използва честотата, освен ако не се случеше нещо непредвидено.

— Като какво? — попита Тери от кухнята.

— Ще бъдем подготвени за всичко — отвърна Хейзъл.

— Като да подрани например?

— Не — отвърна Хейзъл. — Той никога не подранява.

Тери не откъсваше поглед от нея.

— Явно ви е ясен планът.

Уингейт пристъпи напред.

— Госпожо Батън, това е най-голямото полицейско присъствие, което съм виждал при наблюдение, осем години съм работил извън участъка в центъра на Торонто. Ние първо мислим за вашата безопасност и за безопасността на Роуз.

— Пистолетите ви заредени ли са?

Той погледна към Хейзъл, устните ѝ играеха.

— Да, заредени са.

Тери огледа полицаите в стаята и Хейзъл се подготви за поредния гневен изблик. Но вместо това тя се запъти към кухнята. До летящата врата се извърна към събраните полицаи във всекидневната.

— Имам тенджера с яхния и два чеснови хляба. Искам да се нахраните, после да си свършите работата и да се махнете от къщата ми.

На излизане Хейзъл дръпна Уингейт настрана.

— Виж, накарай патрулите да тръгнат отсега.

— Само десет и четирийсет е.

— За всеки случай — настоя тя.

В десет и петдесет и пет, застанала отново на улицата, Хейзъл виждаше как от покривите се вият струйки дим, докато полицаите се топлеха с термоси със супа или кафе, но щом удари единайсет, всичко утихна. Патрулната кола на Хейзъл беше на поста си през една улица.

След оперативката тя поседя пак при детето, за да преговорят какво очаква Саймън от нея и какво тя трябва да стори за полицията от Порт Дъндас. Тери беше застанала на прага на спалнята и добавяше своя коментар към инструкциите на Хейзъл, когато сметнеше, че има шанс Роуз да забрави кой в действителност командва под този покрив.

— Няма да казваш нищо, Роуз — рече Хейзъл. — Правиш само това, което те е накарал да направиш. Стоиш тук и гледаш навън. Гласът ти може да издаде, че не си толкова болна, колкото твърдиш.

— И няма да си показваш носа вън от къщата! — нареди Тери Батън.

— Няма — каза момичето.

На Хейзъл ѝ се стори, че Роуз е започнала да се притеснява. Зачуди се дали да не ѝ даде малко от успокоителното, което беше дала на майка ѝ.

— Искам да остана тук с нея, до последния момент — каза Тери.

— Можеш да останеш в стаята до полунощ, Тери. Но след това трябва да разчистим терена. Не искаме да види сенки в стаята на Роуз. Трябва да е сигурен, че всичко е така, както е пожелал. Иначе може да си отиде, преди изобщо да сме го видели.

— Ще лежа в леглото с нея. Ще лежим неподвижно като камък.

— Не, Тери. Щом всичко свърши, двете ще бъдете отново заедно, обещавам.

Роуз се протегна и взе ръката на майка си.

— Мамо? — каза тя и двете жени я погледнаха ококорени.

— Миличка?

— Ще се справя. Изобщо не ме е страх.

Тери прегърна дъщеря си и притисна лицето ѝ към рамото си. Разплака се, не искаше да я пусне. „Това е — помисли си Хейзъл. — Ще ни накара да се махнем от къщата ѝ.“ Но вместо това Тери каза:

— Голямо момиче си вече, нали?

— Прави каквото ти казват полицаите, мамо. Утре сутринта всичко ще е свършило и хората ще ни благодарят.

— Благодарим ви и сега — каза Хейзъл. — Но тя е права. Няма връщане назад.

Хейзъл стоеше в колата на другата пресечка, но изражението на Тери, когато най-сетне пусна малкото си момиченце и се съгласи да излезе от стаята, не излизаше от ума ѝ. Затвориха вратата пред малко

насилената усмивка на Роуз и едно от ченгетата от Ренфрю хвана леко майката за ръката и я отведе от стаята. В къщата имаше трима полицаи, двама на покривите с ясен изглед към улицата, фасадата на къщата и прозореца на Роуз. Хейзъл се беше свързала на единична честота, но след единайсет имаше радио тишина и никой нямаше право да я нарушава, освен по спешност или след като Саймън Малик бъде заловен, обезвреден или мъртъв.

В единайсет и десет Спиър я стресна, като се появи до колата ѝ. Отвори я и влезе.

— Забрави, че съм тук, а? — попита той.

— Мислех, че си се върнал в Мейфеър.

— Не бих го пропуснал за нищо на света. Пък и тези дни, изглежда, имаш нужда от всичките си приятели.

— Ние приятели ли сме?

— Отново направи живота ми интересен — отвърна той. — Ще прекръстя всичките си златни рибки на „Хейзъл“. — Той се облегна в седалката и разтърка бедрата си. Зърна сандвича с шунка, увит в прозрачно фолио, който Хейзъл тайно си беше приготвила вкъщи. Загледа се пет секунди повече от необходимото и когато вдигна очи, видя, че тя го наблюдава. — Какво?

— Приятелите дават ли си сандвичите? — попита тя.

— Ако няма да ги ядат.

— Взимай — отвърна тя, той го разви и го излапа на пет хапки. Ядеше като камила, кривеше уста от край до край. Хейзъл се почуди как някой може да го търпи извън службата, след което си спомни, че е женен и има три деца, и че по време на летните благотворителни пикници единствено неговото семейство имаше вид, че наистина се забавлява. Целият свят беше пълен с подобни щурави несъвместимости. Спиър — щастливо женен мъж.

— Как е гърбът? — попита той и това я накара да подскочи леко. Трябваше да си напомни, че само си го беше помислила, а не го беше казала.

— Не му обръщам внимание — отвърна тя.

Той смачка фолиото и го навря в малката пластмасова кутийка, която представляваше боклучарник. После бръкна в джоба на якето си и извади бяло хапче. Предложи ѝ го.

— Рецептата на Джак беше за три хапчета. Запазих едното, като реших, че може да го искаш.

Тя го погледна, валиум.

— Обзалагам се, че Горд Съндърленд би искал да има фотограф тук точно сега.

— Казах ти, не съм...

— Знам, че не си — отвърна тя. — И това е много мило от твоя страна, Хауърд, но мисля, че е по-добре да си живея с болката тази вечер.

Той кимна и стисна хапчето в пръстите си. Канеше се да го върне в джоба си, но отвори длан в скута си и го натисна с нокът. То се счупи на две. Той погледна двете парчета, които лежаха в шепата му, сякаш очакваше да направят някакво вълшебство.

Хейзъл се пресегна и взе едната половинка.

— Това само малко ще я притъпи.

— И аз така си помислих — рече той.

Тя го глътна на сухо.

— Щом свърши нощта, Хауърд, ще продължиш да си ми трън в петата, нали?

— Обещавам — отвърна той.

— Защото толкова много промени има в живота ми напоследък, че превръщането ти в джентълмен ми идва в повече.

— Няма страшно — отвърна той. Облегна се на седалката си и се загледа през предното стъкло.

Тя погледна цифровия часовник на таблото. Показваше 11:13. Погледна го уж десет минути по-късно и той показваше 11:16. Хауърд си беше затворил очите. Чакането щеше да я убие. Тя извади мобилния си и се обади вкъщи.

— Пола? — попита майка ѝ.

— Не, мамо, аз съм. Обаждам се само да видя как си.

— Преляла, малко пияна и с шестнайсет долара по-богата. — Тя сниши глас до шепот. — Сали Итън е готова да залага на всичко.

— Съжалявам, че избухнах преди малко.

— Подложена си на голямо напрежение, Хейзъл. Нуждаеш се от почивка.

— Така е.

Чу се смях отзад.

— Как върви наблюдението ти? Забавляваш ли се?

— Наистина си пиана.

— Една секунда, скъпа. — Майка ѝ дръпна телефона от устата си. — Клара, би ли отворила? Пола е — обади се пак. — Глупава жена. Дължи ни дванайсет долара при влизане. Ще затворям. Но ако хванеш твоя човек, можеш да изядеш последното парче пай, става ли?

— Благодаря ти.

— Не ме буди утре преди десет!

Майка ѝ затвори и Хейзъл сложи телефона на масичката между двете седалки. Майка ѝ пианстваше с дружките си в петък вечер. „Кога ще се науча как се живее“, помисли си тя.

Студеният вятър навяваше сняг върху фаровете и брулеше върховете на дърветата. Клоните изплющяваха във внезапни яростни пориви и снегът избухваше от вейките, върху които се беше натрупал. После всичко за малко притихваше. Стояха мълчаливо близо час и наблюдаваха как някоя и друга кола минава бавно покрай тях или как редки нощни птици извеждат кучетата си преди лягане. Беше почти полунощ; от единайсет нямаше никаква вест нито от къщата, нито от патрулите, нито от мъжете на покривите. Радио тишината беше стряскаща. Дори и с половин валиум Хейзъл Микалеф беше съвсем нащрек. Стоеше колкото се може по-неподвижно на седалката; при всяко помръдване кракът ѝ изтръпваше от болка. Валиумът ѝ създаваше чувството, че това няма значение, но знаеше от опит, че щом се изправи, ще получи пълна доза от нещо друго. Само след минути всичко това щеше да свърши и тя можеше да продължи към следващата част от живота си. След три седмици щеше да се подложи на изследване, за което дори личният лекар я беше предупредил, че е „неприятно“. Миелограма. Лумбална пункция, която щеше да напълни гръбнака ѝ с мастило, последвана от скенер. Това беше най-сигурното. След изследването щяха да знаят дали ножът е за нея.

Полунощ дойде и си отиде.

— Боже! — възкликна Спийър и се надигна. — Ами ако не се появи?

— Ще се появи — отвърна тя. — Ще ни докаже, че може да го направи. — Тя настрои тихо радиото: — Останете на позиции. —

Получи „разбрано“ от Уингейт и от Феървю от отсрещната къща.

— Има ли шанс да е сменил колите? — попита Спиър. — Сигурни ли сме, че патрулите ще го видят, като идва?

— Те са първата отбранителна линия. Вероятно ще се промъкне. Но ако го направи, в момента, в който слезе от колата, ще го пипнем.

— Ще стреляш ли?

— Дори с глава да мръдне.

Стояха на студа още четирийсет минути и наблюдаваха падащия сняг. Навяваше не само от една посока, мек хаос. В един и петнайсет Уингейт се обади по радиото.

— Съжалявам, шефе, но майката тук вече е много разтревожена.

— Взе ли хапче?

— Мисля, че вече ще ни трябва слонска доза успокоително.

— Успокой я — рече Хейзъл, но докато го казваше, друг глас се намеси с „Чакам нареждане“. — Кой е? — обади се тя. — Не чувам...

— Кола — дойде гласът на Феървю, връзката прекъсваше.

— Боже, дойде! — възкликна Спиър.

— Пред къщата...

— Кой го държи? — Гласовете се преплитаха.

— Гленкоу и един от полицаите в къщата на име Шепърд.

— Шепърд, ако си на прозореца, махни се веднага. Гленкоу?

— Тук...

— Можеш ли да го улучиш?

— Не е същата кола...

— Може да е сменил колите — извика Спиър.

— Слиза от колата — рече Гленкоу. — Повтарям, имам заподозрян, тръгва по пътеката. Рик, държиш ли го?

Другият стрелец се обади:

— Виждам го, но е твой, Гленкоу.

Спиър вече беше излязъл от колата и крещеше към къщите.

— Стреляйте, по дяволите!

— Хауърд! — извика тя, но той вече беше на улицата, снегът се вихреше около него. — По дяволите! Някой трябва да го разпознае! — изсъска Хейзъл по радиото. — Знаете как би трябвало да изглежда този човек...

— Стреляйте с пушките си! — крещеше Спиър от пътя.

— Не е той — някакво хлапе е — отвърна Феървю. — Тийнейджър. Носи нещо. — Чуха как полицаят тропа по покрива, сменяйки позицията си. — Постовете вътре в къщата...

— Готови сме — чу се гласът на Уингейт.

— Това не е нашият човек...

Чу се изстрел, Хейзъл отвори със замах вратата и изскочи от колата.

— Мъж на земята! — извика Гленкоу, тя вече беше на пътя и тичаше. Стигна до бордюра на отсрещната страна, но нещо я придърпа в кръста и тя падна на земята като простреляна.

Спиър я чу да вика и се спусна към нея.

— Помогни ми да стана...

— Можеш ли да ходиш?

— По дяволите! — извика тя, когато той я вдигна от пътя. — Тази проклета седмица ще свърши ли някога? Давай! Да вървим!

Хейзъл пое след него, налагайки си да се движи въпреки болката. Завиха зад ъгъла и чуха виковете от къщата. Уингейт и тримата останали полицаи излетяха оттам и три от патрулните коли завиха по улицата от три различни посоки, поднасяйки задниците си. Върху заподозрения се бяха скупчили трима мъже, а той викаше от болка. Всички пристигнаха едновременно и Хейзъл издърпа полицаите. Бяха простреляли хлапето в бедрото и то се търкаляше на земята, тъмночервена кървава звезда потъваше в снега. Видя как всички веранди нагоре и надолу по улицата светнаха.

— Кой си ти? — изкрещя тя, като се наведе над него и вдигна главата му. — Кой си ти!

— Боже! Божичко!

— Кой си ти!

— Дани! Казвам се Дани!

Страховита мисъл мина през ума ѝ и Хейзъл се изправи.

— Някой пази ли къщата? — Мъжете се спогледаха. — За бога, някой да иде в спалнята! — Изведнъж всички изтръпнаха и малката тълпа полицаи се разхвърча на всички посоки. Тя се обърна отново към хлапето на земята.

— Какво правиш тук?

— Идвам от Бонд Хед — рече то. Сълзи се стичаха по бузите му. — Карах пет часа в това скапано време, госпожо.

— Защо?

— Един човек ми плати сто долара да донеса това писмо. — Писмото лежеше на десет крачки от него. Малък бял плик. На него със сбити черни букви беше написано нейното име. — Кълна се в бога!

Тя се надигна, а момчето се сви на топка и застана. Един от мъжете в къщата се показа на вратата с Роуз и Тери.

— Искам да се заварди целият периметър. Вече си показахте лицата, така че никой да не се доближава на по-малко от петстотин метра от мястото. — Чуваше как се отварят и затварят врати; за секунда се беше насъбрала тълпа. — Дръжте хората далеч оттук! — извика тя на полицаите в патрулните коли.

— Какво става? — попита Тери.

Хейзъл закуцука през моравата и махна на Уингейт. Наведе се да вземе малкия плик. Беше съвсем лек. Беше си забравила ръкавиците в колата и ръцете ѝ започваха да замръзват.

— Не го докосвай, Хейзъл — обади се Хауърд Спиър.

— За мен е — отвърна тя, задъхваше се. Разкъса плика. Сърцето ѝ биеше лудо. Тя присви плика в двата края и погледна вътре. Имаше едно-единствено твърдо парче хартия. Извади го и в същия миг го изпусна на снега, сякаш беше избухнало в пламъци.

— Мили боже...

— Какво е?! — развика се Спиър от десет крачки разстояние.

Тя падна на колене. Хората ѝ се скупчиха около нея. В снега лежеше малко лъскаво картонче, черният му гръб искреше като шиста. Уингейт коленичи до нея и я прегърна през раменете, но тя не можеше да говори.

— Капитане? Хейзъл... как си?

— Полароид — прошепна тя.

Той се протегна и го обърна. Светлина се разля върху снимката.

— Това е моята къща — каза тя, като я дръпна от ръката му. — Това е снимка на моята къща.

Тя се сбогува с дъщеря си, сложи слушалката на вилката и излезе, като крепеше три чаши. Клара се появи в коридора със странно изражение.

— Не е Пола — рече тя.

— О, за бога!

— Един мъж търси Хейзъл.

— Добре, една секунда, момичета — отвърна Емили, остави последната чаша и избърса пръсти в предницата на панталоните си. — Ще ида да видя какво... — но преди да успее да довърши, лицето на Клара Лайън изчезна във фонтан от кръв и кости. Клара политна назад. Мъж с дълго черно палто и облян в кръв ковашки чук в ръка я заобиколи. Бялото на очите му излъчваше жълтеникава светлина, а и кожата висеше от скулите му, сякаш се беше свлякла от костите.

— Емили Микалеф? — попита той.

Тя го гледаше с безмълвен ужас.

Мъжът пристъпи към нея.

— Аз съм Саймън Арамейски.

22.

Събота, 27 ноември, 4:00 ч.

На шест години беше загубила майка си в един супермаркет. Веднъж месечно майка ѝ отиваше с колата до Мейфеър, до големия хранителен магазин, и оставяше Хейзъл да буца количката между щандовете. Беше достатъчно голяма, за да чете цените върху малките червени етикетчета и вече можеше да смята, затова Емили ѝ възлагаше задачата да избере най-евтината марка нарязан зелен фасул или да сметне колко ще струват две пържолки от говеждо филе. На ум Хейзъл виждаше как числата се събират, можеше да отдели десетиците, докато събере първо единиците. Ако по време на месечния пазар беше много полезна или умна, майка ѝ щеше да ѝ купи захарна близалка на касата или дори да ѝ позволи да избере торта за десерт.

Бяха на щанда с ориз и зърнени храни и когато зави към млечните продукти, Хейзъл видя, че зад нея върви друга жена, облечена със същото палто като майка ѝ. Върна се обратно там, откъдето беше дошла, но майка ѝ я нямаше. Нямаше я и на двата съседни щанда, нито при замразените храни, нито при месото. Хейзъл спря в началото на магазина, при пирамидите от риба тон и прах за пране пред касите, и си спомни (сега, с целия наличен състав, събран в участъка посред нощ), че зад високите витрини на магазина е тъмно, бяха се насъбрали буреносни облаци и тя се уплаши. Но не искаше да вика или да моли някой възрастен за помощ, защото си помисли, че ако го направи, майка ѝ никога вече няма да се появи. Щеше да се сбъдне това, от което най-много се страхуваше. Стисна дръжката на количката и започна да я търси нагоре-надолу по щандовете подред, нищо че страхът се беше свил на топка в корема ѝ. Най-накрая я откри в дъното на магазина, оглеждаше кора яйца. Вадеше ги едно по едно, обръщаше ги и ги връщаше отново в картонената им чашка. Хейзъл се приближи с количката до нея.

— Колко яйца са дузина и половина? — попита я майка ѝ и Хейзъл отвърна: „Осемнайсет“. — Откри ли това, което търсеше?

— Да — отвърна Хейзъл.

— Тогава да плащаме — рече майка ѝ. За нея Хейзъл изобщо не беше изчезвала и най-вероятно целият епизод не бе траял повече от две минути. Но Хейзъл не можа да забрави ужаса, който изпита при мисълта, че майка ѝ е изчезнала.

Дежурни през нощта бяха сержант Макдоналд и полицаите Форбс и Уиндемиър. Уингейт се беше обадил в участъка, докато фучеше обратно по 121 с Хейзъл, парализирана на седалката до него, и бе наредил на тримата да съберат всички незабавно. Когато пристигнаха, всички бяха там, освен полицай Дженър и сержант Коцамидис. В мига, в който Хейзъл влезе, на Форбс, Аштън и Уиндемиър им беше наредено да обиколят главните магистрали на запад, север и юг, а Макдоналд и Уилтън да вземат цивилни коли и да проверят страничните улици на Порт Дъндас, Хоксли и Хилсчърч за подозрителни дейности.

Хейзъл стоеше в участъка пред останалите и знаеше, че страхът ѝ личи. В този момент не можеше да се овладее и да скрие тревогата си. Тялото на Клара Лайън пътуваше към Мейфеър. Бяха се обадили на дъщеря ѝ в Торонто, която вече беше поела по дългия път на север, задушавана от ужас. Саймън беше вкарал останалите три гостенки на Емили — Грейс Хюс, Маргарет Ентуисъл и Сали Итън — в бараката за инструменти в градината и ги беше заключил по вечерни рокли. И трите бяха в болницата с хипотермия и имаше съмнение, че госпожа Ентуисъл, и без това с доста разклатено здраве от ревматоидния артрит, ще издържи до сутринта.

До времето, когато слънцето се показа, всички патрули вече се бяха обадили и никой нищо не беше открил. В гласовете им Хейзъл долавяше изтощение и паника, че няма да успеят. Нямаше и следа от колата, която смятаха, че Саймън кара, нито доклади за катастрофи или нещастни случаи. Обаждане до Екуифакс потвърди, че Саймън Малик има две кредитни карти и спестовна сметка, но през изминалите дванайсет часа не беше използвал нито една от двете. В интерес на истината не беше имало никакво движение по сметките му от зимата. В участъка петима полицаи непрестанно въртяха на мотели, пансионни, бензиностанции и денонощни магазини в радиус от триста километра,

за да събират номера на факсове; беше разпратено набързо нахвърляно описание на Саймън, Емили Микалеф и колата. Ако нямаше факс, правеха го устно. Цялото място вреше, но Хейзъл дълбоко в себе си знаеше, че Беладона няма да бъде засечен повече. Възможно беше майка ѝ вече да е мъртва и убиецът да е изчезнал вдън земя. Грейс Хюс беше единствената от трите възрастни дами, която беше в състояние да говори с тях. Крот Фрейзър беше отишъл в болницата да я разпита. Тя бе описала мъжа като кожа и кости. Беше чула как гръбначният му стълб скърца, когато се движи. Замирисал ѝ на плодова дъвка, но под сладостта се долавяло зловонието на разложена плът. Казала на Фрейзър, че била сигурна, че ще ги убие всичките, но докато затварял вратата на бараката, той ги погледнал любезно и им пожелал лека нощ.

— Сладкият плод е ацетон — каза Спиър в кабинета на Хейзъл. — Подложил се е на глад. Ацетонът идва от изчерпването на мастните натрупвания. Дори и да не е бил луд, когато е напуснал остров Ванкувър, вече е. Щом една стара жена може да подуши ацетона от него, това означава, че на практика той изяжда собственото си тяло, включително мозъка.

— Това какво значи, майка ми жива ли е, или мъртва, а, Хауърд? — каза рязко тя.

— Просто се опитвам да ти кажа какво представлява този човек — отвърна Спиър. — В какво състояние на духа вероятно се намира.

Някои от хората, прекарвали нощта в участъка, си бяха тръгнали в шест, за да поспят няколко часа, и сега се връщаха обратно, а част от другите си отиваха, макар и неохотно. Цяла нощ мястото сякаш се тресеше, все едно беше кораб в бурно море. Сега, когато се развиделяваше, не беше по-спокойно.

Хейзъл гледеше да не влиза в кабинета си, откакто бяха пристигнали в Порт Дъндас в три сутринта. Не искаше да вижда бюрото си, телефона си, стола или което и да е тъгълче от тази стая, в която не беше успяла да предвиди какъв завършек им е подготвил Саймън Малик. Помещението вонеше на ужасната ѝ липса на предвидливост. Знаеше, че той не е глупав, но въпреки това бе продължила да робува на последната си надежда да го залови. И той ѝ се беше подиграл, удряйки я право в сърцето.

Усещаше, че Хауърд Спиър я гледа, наклонил леко глава.

— Добре ли си? — попита той.

— Какво?

— Говорехме и ти изведнъж се отнесе. Може би трябва някой от твоите хора да те закара до вас за няколко часа.

— Не — отвърна тя. — Няма да се прибера у дома, докато това... не приключи. — Тя прокара ръка по лицето си, сякаш искаше да се събуди. — Каквото и да си мислиш за душевното състояние на този човек, Хауърд, той е поне толкова умен, колкото нас, а ние не сме спали само една нощ. Този човек е живял на кътни зъби два месеца и доколкото разбирам кара без капчица гориво. Затова няма да използваме думата „луд“ за него пред никого.

— Добре — отвърна той и сведе поглед.

— Защо ме накара да дойда тук, Хауърд?

— Ами, реших, че трябва да знаеш. Маргарет Ентуисъл е починала.

— Кажете, хора! Кой има новини? Кой знае нещо? — Тя застана с ръце на хълбоците. Сепна ги, като влетя в участъка с викове. Част от тях оставиха слушалките и химикалките и се обърнаха към нея, като си разменяха погледи. Правеха всичко по силите си. — Хайде! — извика Хейзъл. — Нямаме цяла седмица да разрешим проклетия случай!

Сержант Реналд се престаши и стана да прочете нещо от бележника си.

— Съобщение за взлом в аптека в Сиймор Лейк.

— Добре! — рече тя и пристъпи напред. Сиймор Лейк беше на деветдесет минути югоизточно от Порт Дъндас. — Има ли записи от охранителните камери?

— Шефе, това е град с хиляда и четиристотин души. Там сигурно има една-единствена видеокамера.

— Добре — рече тя. Долавяше присъствието на Уингейт до себе си. — Какво е откраднато?

Реналд отново си погледна бележките.

— Кашон с памперси за възрастни и дъвчащи витамини.

Тя кимаше.

— Супер. Това ли ни е следата? Болен от скорбут агресивен кретен, който се изпуска!?

— Хейзъл — прошепна Уингейт.

— Става дума за бивш кмет на нашия град. Става дума за майка ми. Не можете ли да си съберете акъла и да се досетите къде е този човек? На кого не сте се обадили? Къде според него не бихме потърсили? Погледнете там. Помислихте ли за това?

— Шефе — каза Уингейт.

— Какво? — Той тръгна към коридора и стомахът ѝ се сви. — Какво има?

— Нищо — отвърна той, — абсолютно нищо.

— Тогава какво?

— Не мислите ли, че трябва да си идете у дома? Да си починете малко? Това може да се проточи.

— Спиър ли те прати да ми го кажеш?

— Не — отвърна той. — Не трябва детектив Спиър да ми казва, че се нуждаете от почивка.

— Какво ще правя у дома, Джеймс?

— Хората трябва да се съсредоточат.

Тя го избута, беше като животно в клетка.

— Ти би ли си отишъл у дома, Джеймс?

Трябваше да признае, че не би го направил. Но искаше да ѝ даде възможност сама да си тръгне. Полицаят, който караше Йън Мейсън от Бари, се беше обадил по радиото. Щяха да пристигнат след половин час.

До средата на сутринта Тери Батън беше подала иск срещу полицията за безразсъдно застрашаване на живота. Двете с Роуз бяха в Мейфеър и настояваха централата да се погрижи за безопасността им, докато решат какво да правят. Вече беше решила да продаде къщата в Хамбър Котидж. Нямахте да живеят в този град, заявила тя на Мейсън, не и в къща, набелязана от убиец. Беше подала и втори иск, за емоционален тормоз, само срещу Хейзъл. С адвокатата ѝ готвеха нови обвинения.

Мейсън паркира отзад и изпрати един от хората си да извика Хейзъл навън. Каза ѝ, че съжалява за майка ѝ и че Централното управление на ОПУ се е включило с всички средства в търсенето. Увери я, че отвличането на майка ѝ не се третира като останалите случаи с изчезнали хора. Целият наличен състав чак до Бари беше

вдигнат на крак. Мейсън разговаряше с нея с повече уважение и топлина, отколкото някога беше получавала от него, и тя разбра, че нещата не вървят на добре. Той ѝ поиска значката.

— Не мога да го направя — отвърна тя.

Той погледна към двамата едри полицаи, които стояха до колата.

— Ще имаш радио — отвърна той. — Ще чуваш това, което и ние чуваме във всеки един момент. Но не можеш да останеш повече в участъка, Хейзъл.

— Ще ти трябва заповед.

Той извади един плик и го вдигна.

— Очаквах да кажеш нещо подобно. Нямам нужда от никого, за да те отстраня от работа. Но имам заповед за арестуването ти, ако се наложи. Искаш ли да я отвориш?

— За какво ще ме арестуваш? Съдят ме. Не е незаконно да те съдят.

— За произвол, Хейзъл. Освободена си от длъжност, така че от този момент насетне извършваш произвол.

— Голяма работа си, Йън. — Забеляза, че хората ѝ стоят в коридора зад стъклената врата към паркинга. Обърна се и ги погледна. — Наистина ли мислиш, че ще позволят на двамата ти биячи от наркоотдела да ме натъпчат в багажника на колата и да ме закарат вкъщи?

Мейсън махна на малката тълпа и те се измъкнаха под студените утринни лъчи. Той се надигна на пръсти, за да вижда най-отзад.

— Кой от вас е Джим Уингейт?

Джеймс пристъпи напред под непоколебимия поглед на Хейзъл.

— Es tu, Wingate?^[1]

Той я погледна опечалено.

— Ще прехвърли разследването в Мейфеър и ще сложи Спиър начело, ако не си тръгнеш.

Мейсън подаде ръка на младия детектив. Уингейт я погледна така, сякаш го бяха накарали да се подпише на линията с точките.

— Стисни я — рече Мейсън и Уингейт я стисна. — Поздравления, ти си новият временно изпълняващ длъжността командир.

— Хм — отвърна Уингейт.

— Вижте, всички — обърна се Мейсън към полицаите, — детектив-инспектор Микалеф трябва да си почине от активна служба, но знам, че всички сте готови да я уверите, че ще продължите да работите през временното ѝ отсъствие под вещото ръководство на сержант Уингейт...

— Детектив Уингейт — поправи го Уингейт.

— Да — продължи Мейсън, — и че всичко тук ще се движи съобразно дадените ви инструкции.

Недоволно мърморене се чу от насъбралите се полицаи.

Уингейт се обърна към тях:

— Съжалявам. И на мен не ми харесва. Този, който не може да работи при създадите се обстоятелства, да го каже още сега. В противен случай всички обратно по бюрата. Животът на една жена е в опасност.

— Готово — ухили се Мейсън. — Все едно никога не си била тук.

— Ще взема моята кола, кучи син такъв.

Хората ѝ се изнизаха вътре, като обръщаха поглед назад.

— Не е твоята кола, Хейзъл. Това е служебна кола. — Един от хората му отвори задната врата на патрулката. — Полицаи Еруит и Атгет с радост ще те закарат у дома.

Тя се запъти към колата, но Мейсън ѝ свирна и тя се обърна към него.

— Значката ти — рече той.

— Искаш ли и пистолета ми?

— Уингейт ще го прибере засега.

— Защо Уингейт да не прибере и значката ми?

— Може да даде пистолета на някой друг.

— Не това те попитах.

— Дай ми проклетата значка, Хейзъл, и влизай в колата.

Тя се опита да го накара да сведе поглед, но той беше като обелиск. Гледаше я втренчено, но сякаш мислеше за съвсем друго. Тя така и не успя да разбере дали хладнокръвието му се дължи на непукизъм, или наистина беше видял всичко.

— Не можеш да ми сториш нищо по-лошо от това, което сама си причиних — каза тя.

Той поклати бавно глава и тя с ужас осъзна, че я съжалява.

— След толкова време ти все още не ме познаваш, а, Хейзъл?
Беше дълго, мълчаливо пътуване към Пембър Лейк.

* * *

Тя чисти къщата през остатъка от деня, яростно търкаше с парцала, пръскаше прозорците и ги триеше с вестници, лъскаше мивки и вани с лудешко старание и звънеше в участъка на всеки половин час. Говореше само с Картрайт, застанала до един от чистите прозорци, цялата обляна в пот. Нямахме никакъв напредък. Залови се да чисти отново, но по средата на следобеда, когато не остана неизтъркано място, се срина и запрати четката към огледалото в коридора. То се строши като прозорец, разбит с камък, и зад него се показа тъмна безлична стена.

Спомни си едно твърдение от часовете по физика на Марта в гимназията. Не можеше да се сети всички подробности, но основната идея беше, че ако сложиш котка в кутия без отвори и я подложиш на каквото и да е въздействие, което може да причини смъртта ѝ във всеки един момент, можеш да кажеш, че котката е едновременно мъртва и жива, докато не видиш какво е станало в действителност. Точно така се чувстваше по отношение на майка си. В този момент майка ѝ беше едновременно жива и мъртва, а разследването им представляваше кутията. Саймън Малик беше случайният елемент, радиоактивният изотоп (сега си спомни), който можеше във всеки един момент да се разпадне и да причини смъртта ѝ. Чувството на безпомощност, което я обзе, беше съчетано с напрежение в мускулите. Тя усети някаква гадна тръпка във вените си, сякаш се раждаше и умираше едновременно.

Нощта се спусна. Хейзъл лежеше на леглото с телефона на гърдите. Звъня на Мелани през половин час до края на смяната ѝ в осем и половина. После набра дежурен сержант Уилтън. Той повтаря „Няма нищо“ цяла нощ. Престана да казва „Съжалявам, Хейзъл“ в три сутринта. Тя чуваше гласовете на хората си отзад. А някъде още понататък беше майка ѝ и Хейзъл не знаеше дали още има глас, който да бъде чул.

Къщата изглеждаше като музей, в който всички артефакти от живота ѝ бяха внимателно възпроизведени и поставени по начин, който да ѝ напомня, че някога е живяла тук и е била щастлива. Беше водила семеен живот, беше майка и съпруга, без да знае какво я чака в бъдеще. Сега беше готова да остави всичко зад гърба си: къщата, града, дори това тяло, само да разбере, че гордостта и глупостта ѝ не са коствали живота на майка ѝ. Но на какво можеше да се надява сега? Майка ѝ не си беше взимала калция два дни, нито антикоагулантите за разреждане на кръвта, нито обезболяващите за артритата, нито магнезия, нито витамин В, нито желязото. Фосамаксът, който пиеше за остеопорозата, си стоеше в шишенцето. А сега беше толкова студено, снегът валеше ли, валеше, трупаше — къде беше тя? Отвлекли я бяха по пантофи и без палто. Навън ли беше? Боса ли вървеше? Жива ли беше?

„Торонто Съндей Стар“: „БЕЗОТГОВОРЕН ШЕФ НА ПОЛИЦИЈАТА ИЗЛАГА ОСЕМГОДИШНА НА ПРИЦЕЛ“.

Беше си взела хапчетата отрано и седеше само в леглото и във всекидневната. Сърцето ѝ биеше лудо. Взе ативан. Телевизията през деня изглеждаше изключително зловеща, нещо като друга реалност, в която самотни жени бяха обучавани как да завладеят с щурм кухните по света. Гледаше различните предавания със странните им послания и се унасяше от говора. Когато музиката на надписите я събуждаше, звънеше в участъка. Мелани се върна в десет. Все още нямаше никакви новини. Хейзъл умираше.

— Никога не съм предполагала, че ще го кажа — рече майка ѝ, застанала на големия френски прозорец с ореол над главата си, — но мисля, че трябва да хапнеш нещо.

— Не съм гладна.

Емили Микалеф дойде и седна до масичката за кафе. Бутна купчината с днешни вестници настрана.

— Общественият живот крие своите рискове, Хейзъл. Смятаме, че ще бъдем поздравени за успеха, но се забелязва единствено провалът. Ти просто изкара по-дълго от повечето хора.

— Едно е да забъркаш политическа каша, майко, но да оставиш убиец да се измъкне, е съвсем друго.

— Просто различно ниво на връзки с обществеността — отвърна Емили.

Какво ли не би сторила, за да бъде отново на дванайсет, разплакана, сгушена в гърдите на майка си, готова да чуе баналните успокоения, в които толкова я биваше, когато детските бури заплашваха да прелеят чашата.

Само че това не беше буря, а земетресение. Осъзна, че вижда телевизора през гърдите на майка си, и седна на канапето. Завладя я страх.

— Къде си?

Майка ѝ се стопяваше.

— Някъде на студено — дойде отговорът и Хейзъл остана сама.

[1] Ти ли си, Уингейт? (фр.). — Б.пр. ↑

23.

Събота, 27 ноември, 4:00 ч.

Тя се събуди и вдигна глава. Беше в огромно тъмно пространство, озарено единствено от тънък жълтеникав пламък, вкопчен във фитила на газена лампа в другия край на стаята. Той осветяваше само мястото около лампата, четири парчета стъкло, ограждащи мъждив светъл четириъгълник. Беше седнала на стол с твърда облегалка и гледаше в нищото, но застоялият въздух подсказваше затворено пространство. Задна стая или някаква хижа. Раздвижи крак по пода и усети чакъл под обувката си. Направи кръгче вдясно, после с другия крак вляво — полудъги отстрани на стола. Нищо. Не беше вързана по никакъв начин. Което значеше, че е свободна да се движи и освен това, че той владее абсолютно положението и не го е страх, че тя може да обърне нещата в своя полза. Все пак кой не би опитал?

„Какво ли преживява Хейзъл — зачуди се тя. — Мисли, че съм мъртва. И сигурно вече са разбрали за горката Клара. — Стисна очи. — Ние, които преживяхме овдовяването, рака, простаците, които децата ни избираха за партньори, многото малки обиди на старостта... накрая да умрем така, в ненадейна агония и ужас.“ Опита се да изтласка от ума си кротките очи на приятелката си, скромната ѝ усмивка. И неочакваното зверство, тези толкова добре познати черти, изчезнали за миг от нечувана жестокост. Кръвта на приятелката ѝ още беше по дрехите ѝ. После мъжът беше прекрачил тялото на Клара, все едно беше петно на пода, и беше подкарал останалите четири, потънали в ужасно мълчание, като стадо зад къщата. В последния момент я задържа и вкара другите в бараката за инструменти. Металната врата се затвори със скърцане.

— Ще умрат от студ — беше му казала тя и усети остра болка в горната част на ръката си. Помисли си, че я е поразял. Но после я изпълни странна топлина и тя започна да пропада... След това се озова на стола в тъмното.

Той я използваше за стръв.

Опита да си представи всички механизми, които вече бяха задействани, за да я открият, и се ужаси какво значи това за Хейзъл. Щом тя беше жива, той искаше Хейзъл. Макар че Емили не можеше да си представи какво значение има за този човек дали е жива или мъртва. Дано никога не я открият. Сега това беше единствената ѝ надежда.

Очите ѝ някак бяха свикнали със слабата светлина, макар че не можеше да види собственото си тяло. На десет крачки се виждаха няколко сантиметра осветена стена зад газената лампа. Вероятно имаше врата в стената, помисли си тя. Реши да опита да стане и се наведе напред, за да се надигне, но щом го направи, чу раздвижване в другия край на стаята и бавно се отпусна обратно на стола. Една превързана ръка се вдигна в пространството между лампата и стената и пламъкът се качи по фитила. Светлината пропълзя по ръката до рамото и спря там. После мъжът, който се беше представил като Саймън, се наведе към светлината и тя озари очите му в мрака — две угасващи звезди. Помисли, че сърцето ѝ ще спре.

— Будна си — рече той. — Как си?

Почуди се дали може да я види, дали още е под закрилата на мрака, прииска ѝ се да се свие в него и да премахне заплахата, която представляваше светлината в другия край на стаята.

— Може да се чувстваш малко вдървена. Внимавай, ако ставаш. Исках да не свети силно, в случай че имаш нужда от повече почивка. Почина ли си? Добре ли се чувстваш?

— Интересува ли те как се чувствам?

— Интересува ме. — Той усили лампата и жълтеникава потрепваща светлина огря стаята. Сега видя това, което бе доловила интуитивно; малка хижа с маса и два стола, печка на дърва в ъгъла, където седеше той, и прозорец до нея, който гледаше към безлунна нощ. Облечен беше точно както преди (Колко ли време беше прекарала в безсъзнание?), палтото се спускаше върху краката му. Бараката имаше само една врата, точно пред нея. Той видя, че тя я гледа.

— Искаш ли да излезеш? Да подишаш малко въздух?

— Не — тихо отвърна тя.

— Запитай се дали щеше да си жива, ако не го исках.

— Щях да дойда с теб. Нямахте нужда да правиш това... което направи.

— Думите нямаше да са достатъчни, за да изразят колко е спешно положението ми.

— Щях да дойда, достатъчно беше да ме помолиш.

— Извинявам се тогава. Ако съм бил прекалено настоятелен.

Той стана и краката на стола му изскърцаха. Инстинктивно се беше отдръпнала от него. Той вдигна лампата заедно с малката масичка, на която беше поставена, и се приближи към нея. Кълбото светлина вървеше с него през стаята и тя видя цялото му тяло отново. Приличаше на тънко парче черен сапун, сякаш самият въздух го стопяваше докрай. Когато го видя за пръв път, от страх ѝ се стори огромен. Сега ѝ изглеждаше като сглобен от несъразмерни части: тежки, кокалести ръце, едната наранена, увита с кървав парцал, изпосталял череп върху широките рамене. Мина ѝ странна мисъл. Не той командваше. Той беше разузнавачът, вестителят. Очакваше мъж с повече живот в него да влезе през вратата. Макар че в сърцето си тя знаеше, че той е единственият и каквото и да беше неназовимото нещо, което носеше у себе си, тя никога няма да го види, нито да го разбере.

Той сложи масата с лампата пред нея, после взе стола си и внимателно седна. От него се носеше сладниково-кисела миризма, като спарена пот, и още нещо, което тя не можеше да определи. Изглеждаше изтощен от усилието да прекоси стаята три пъти и въздухът свистеше тихо в гърдите му, когато седна пред нея. Огледа го: жълтеникавата кожа с цвят на пергамент, бледите очи с цвят на маджун. Погледна ръката му.

— Какво ти се е случила, за бога? — попита тя.

— Нараних се. — Мигна бавно като костенурка. — Каж ми... сама ли избра живота си, Емили Микалеф?

— Да, избрах го.

— Можеше ли да кажеш „не“ на някое от нещата, които си била задължена да направиш? На някое от нещата, които е трябвало да бъдеш?

— Да.

— Щом като си могла, значи си разбрала, че призиванието ти е лъжливо — отвърна той. Сложи ръце на коленете си — дълги тънки ръце, майка ѝ би казала „ръце на пианист“ — и изправи гръб. — И щеше да правиш това, за което си призована.

— Цял живот се занимавах с политика — отвърна тя. — В нея голямо призвание няма. Хората, които твърдят, че имат призвание, обикновено не могат да оправдаят действията си по друг начин.

Той извърна брадичка малко наляво, сякаш да я погледне поотблизо. Светлината на лампата попадна в дясното му око и то стана бяло като на слепец.

— Не се занимавам с политика.

— Не. Ти помагаш на другите, като ги убиваш.

— Ние сме оставени на грижите на другите — рече той. — И те са оставени на нашите.

— Ако искаш така да го наречеш.

— Едно време си била майка на безпомощно дете, а сега тя те е приютила. Скоро ще те храни и къпе. Ти си й дала живот, а тя ще... — Той дълбоко вдиша и издиша. — Тя ще изиграе ролята, отредена й от природата.

— Значи ти си пълномощник на природата.

— Една различна природа.

— Чие дете си ти тогава?

— Ничие — отвърна той и отклони поглед от нея.

— Все си нечие дете.

— Не — отвърна той. — Аз не съм нито дете, нито родител, нито брат. Дори не съм аз. Саймън е надживял себе си. И напътства тези, които искат да надживеят смъртта си и да съществуват по друг начин. — Той я погледна отново, очите му бяха безжизнени, безизразни като камък. — Така, както едно предано дете води майка си към смъртта.

Тя го погледна в очите. Косата се спускаше по челото му и отстрани на черепа.

— Нямам нужда от Хейзъл, за да умра — отвърна тя. — Достатъчно е да ме държиш тук още ден-два без лекарствата ми и ще мога сама да си отида.

— Ще се грижа за теб.

— Сигурна съм — рече тя. Успя да различи на какво още й миришеше. Имаше дъх на пържола, посивяла в хладилника. Разлагащо се месо.

— С дъщеря ти ще имаме много общо — рече той. — Чудя се дали и тя ще отдаде живота си, както аз отдадох моя.

— Ще видим какво има да дава, когато те открие. Мисля, че може да се изненадаш.

— Няма да ме открие — отвърна Саймън. — Но съм сигурен, че ще бъде изненада. — Той дръпна стола си по-близо по камъчетата, докато коленете му почти докоснаха нейните. Мирисът на гнило я заля. — Прие ли извинението ми?

— За какво?

— За приятелката ти. Не искам да има лоши чувства помежду ни.

— Какво значение има за теб какво чувствам?

Той размаха ръце в скута си, сякаш тръскаше трохи.

— Права си. Няма значение. Но няма нужда да съм груб. — Той сложи ръка с разперени пръсти на гърдите си и се усмихна, разкривайки разклатените си зъби. — Аз съм твой домакин — рече той. Изправи се отново. — Защо не пийнем по чаша чай?

— Не, благодаря.

Той стана и се върна в дъното на стаята. Тя чу дрънчене на метал и от вътрешността на печката се разхвърчаха искри. Той сложи чайник на огъня. Тя погледна отново към вратата. Беше ѝ предложил да „подиша въздух“ и тя се зачуди какво ли ще стане, ако го стори. Стана от стола си, достатъчно шумно, за да не си помисли, че се опитва да бяга. Краката ѝ бяха изтръпнали от толкова седене и коленете ѝ се огънаха. Масата беше достатъчно близо и тя се подпря.

— Не ставай много бързо — предупреди я той от печката.

Тя се извърна и огледа какво има зад нея. Още един прозорец над ниско единично легло. Светеше, огрян от бледа звездна светлина, като на дъното на езеро. Можа да различи и редичка малки лъскави квадратчета на стената над леглото, но не можа да разбере какво представляват, освен че са еднакви по форма и размери. Имаше поне двайсетина. Докато се мъчеше да ги различи, те започнаха да греят, сякаш пропити от собствена светлина, и кожата на тила ѝ настръхна. Саймън се приближаваше зад нея с лампата.

— Чуваш ли ги? — попита той.

Квадратчетата бяха полароидни снимки и светлината започна да разкрива подробности. Лица. Усти. Кръвта бумтеше в ушите ѝ.

— Мили боже! — ахна тя.

Чу как столът, на който беше седяла, се стовари на една страна, преди дори да осъзнае, че се е втурнала към вратата. Отвори я, излезе

и на мига усети примката на сковаващия студ и снега под краката си. Навсякъде около нея към предутринното небе се издигаха голи клони на бреза и елша, вертикална решетка от стволоче ограждаше света от всички страни. Завъртя се веднъж, втори път, въздухът я пронизваше и тя падна на земята. Той стоеше на вратата на хижата, прозирна оранжева светлина се процеждаше зад него и ѝ извика:

— Имаш ли нужда от помощ?

— Върви в ада! — изкрещя тя.

— Адът? — отвърна той и слезе по стълбите. — Искаш да кажеш там, където има огън и е топло? — Тихо се засмя и се върна в хижата, като затвори вратата след себе си.

Емили с мъка се изправи и седна. Погледна към вратата. Нямаше да я остави да умре. Имаше нужда от нея. Въпреки всичко Хейзъл щеше да дойде. Щеше да дойде да я спаси, независимо дали беше жива или мъртва. Но Емили искаше да живее.

Едва успя да се изправи; имаше чувството, че тежи цял тон, довлече се обратно до обещанието за топлинка в хижата. Вратата беше залостена. Сега щеше да я унижи, щеше да я накара да се моли за убийствената му помощ.

— Пусни ме! — извика тя и затропа по вратата.

След миг той отвори, като отстъпи встрани, за да влезе. Пара се вдигаше от чучура на чайника.

— Вземи одеялото от леглото — заръча ѝ и тя, цялата трепереща, го взе, уви се с него и седна на ръба на дюшека. Чувстваше се безсилна и за пръв път страхът отстъпи място на скръбта. Усети как очите ѝ се пълнят. — Ето нещо, което ще те стопли — рече той.

— Просто ме убий — помоли се тя. — Искам всичко да свърши.

Той вадеше разни неща от една чанта, която не беше виждала досега, и ги подреждаше на полицата върху печката. Стъкленици.

— Предлагаш ми живота си?

— Ще оставиш ли дъщеря ми на мира?

— Доброволно ли ми го предлагаш?

Сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Да — рече тя. — Доброволно.

Сложи стъкленото шишенце, което държеше, на полицата и се приближи към нея.

— Стисни ми ръката.

Тя го гледаше удивено. Животът ѝ щеше да свърши с уговорка, скрепена с ръкостискане, като сделка или облог. Той протегна ръка с дланта нагоре. Сърцето ѝ се късаше, тя сложи ръка в неговата. Но той не я стисна, както очакваше, само разклати дланта си нагоре-надолу в пространството между тях.

— Така си и мислех — рече, като се върна при печката.

— Така си и мислеше?

— Петдесет и пет килограма — рече той и се пресегна към едно от шишенцата. — Така, да видим сега какво да сложим в чая ти.

24.

Понеделник, 29 ноември, 17:00 ч.

Една от извратените ползи на това да прекараш живота си в полицията беше значението, което работата придаваше на собствените ти проблеми. Много пъти Хейзъл беше разсъждавала върху случай на изгубено дете; живот, съсипан от наркотици; хора, които сами слагаха край на живота си. Самоубийствата едновременно я тормозеха и окуражаваха. Те бяха нагледни уроци на това колко лошо не е било в собствения ѝ живот, дори и когато двамата с Андрю се разделяха, дори когато поредната депресия на Марти отекваше като гръмотевица в далечината. Насред задушавашата радостта болка, която понякога усещаше в тялото си, все още можеше да си направи сравнителна равносметка и да разбере колко хубав е животът ѝ. За нея беше едно от най-мрачните откровения, когато осъзна, че нищо не може да се сравни с настоящия момент. Че няма друг, на чието място не иска да бъде.

До края на неделния ден нямаше никакви новини. Чувстваше се така, сякаш стоеше над огромна водна шир, в която някой е изчезнал, и си казваше, че не бива да губи надежда. Сигурно човекът можеше да съдържи дъха си толкова дълго. Сигурно можеше да мята крака във водата толкова дълго.

Понеделник сутрин — нищо. Разшириха претърсването към по-малките градчета в западна посока от 121 и всички градове и села в радиус от петдесет километра по магистрала 41, по целия път до Форт Ленард. Нямаше човек, който да слуша радио, гледа телевизия или чете „Уестмюр Рекърд“ и който да не знае, че се извършва най-голямото издирване, сантиметър по сантиметър, в историята на окръга. Съндърленд, за втори път в рамките на няколко седмици, цяла събота и неделя пренарежда първия раздел. Този път той беше посветен на отвличането на Емили Микалеф и убийството на Клара Лайън. Запознанството му с Адютор Севиние го бе направило доста по-предпазлив. Вестникът отразяваше последните трагедии, застигнали Порт Дъндас, с нещо близо до умереност. Различните телесни

наранявания на други петима възрастни граждани не бяха довели до никакви неясни спекулации за това колко безопасно може да е, а може и да не е, да се радваш на пенсията си в Порт Дъндас. Но при все това, докато седеше с вестника на кухненската маса, Хейзъл така и не изпита признателност към новоизнамерената дисциплина на „Рекърд“. Гледаше снимка на майка си, застанала пред „Микалефс“ през 1952 година — вирната брадичка, искрящи очи и самоуверена усмивка. Повечето деца се смятат за безсмъртни, но като малка Хейзъл винаги беше гледала това уверено лице и беше вярвала, че безсмъртната е майка ѝ. Тя наведе глава и се разплака.

В обедната си почивка Уингейт се появи пред къщата с храна. Стоеше на прага, чакаше тя да каже или да направи каквото там смяташе за редно, но след като видя зачервените ѝ очи, просто остави торбите на земята, влезе във фойето и я прегърна. Тя се обърна, поведе го по коридора към кухнята и сложи чайника да направи кафе.

— Знам, че не си яла — рече той.

— Не съм гладна.

— Силите може да ти потрябват всеки момент — отвърна той.

Тя се подпря на плота.

— Искаш да кажеш, да ми помогнат да понеса лошите новини, когато дойдат?

— Искам да кажа да ръководиш.

Тя се разсмя — сух, стържещ гърлен звук.

— Със сигурност, Джеймс. От празната си всекидневна в Пембър Лейк.

— Нямах представа колко много от нас лично подадоха възражения срещу решението на Мейсън. Както до него, така и до всеки, до когото успяхме да се доберем в централата в Торонто. Всички са на твоя страна.

— Каза ли на Мейсън, че не си съгласен с решението му?

Той вдигна торбите, сложи ги върху кухненската маса и отвърна, без да вдигне поглед:

— Аз не съм Рей Грийн.

— Знам — отвърна тя. — Рей щеше да ми донесе уиски. — Видя как той безстрастно извади половинлитрова бутилка от торбите и я сложи на масата. — А!

Уингейт се настани неудобно до малката маса и подреди останалите покупки. Сирене, филе, хляб, голям натурален шоколад. Тя видя шоколада и за пръв път от два дни усети глад. Наля гореща вода в една чаша и я сложи заедно с буркана нескафе пред него, но не му даде лъжичка. Той не каза нищо; явно беше прекалено да иска лъжица в този момент. В участъка се бяха изприказвали много приказки, че Хейзъл е била под лекарско наблюдение известно време. И да не е била, той се надяваше сега да е, или скоро да бъде. Знаеше какво може да причини на човек необузданата скръб. Огледа я внимателно, докато тя вадеше две чинии от шкафа. Видя, че е боса, по панталон и току-що изгладена синя риза. Сякаш се беше облякла 60 процента за ролята си и беше спряла. Почти очакваше да види празен кобур на хълбока ѝ.

— Искаш ли да ти направя сандвич, или ще минеш направо на шоколада? — попита той.

— Ще бъда оптимист и ще отговоря, че съвсем скоро в къщата ще се върне някой, който ще ми казва какво да ям. Така че сега ще хапна шоколада.

Той ѝ го подаде и тя го отвори. Мирисът на тъмното блокче накара устата ѝ да се напълни със слюнка. Представи си, че сигурно изглежда като изгладняло куче. Когато захапа шоколада, жлезите зад челюстта ѝ се свиха толкова силно, че ѝ идеше да се развика от болка.

— Да отговоря на въпроса ти. Да, казах на Мейсън какво мисля. Даде ми да избирам: да изчакам да разбера резултата от разследването в Бари или да го ръководя отгук, в Порт Дъндас.

— „Сър“ ли го наричаше?

— Не го нарекох това, което ми се искаше да го нарека. — Той отчупи парче от багетата и го разкъса. — Казах му обаче, че ако Саймън Малик се беше появил в Хамбър Котидж преди два дни, сега той щеше да позира на снимките до теб.

— Трябва да се запиташ, Джеймс, дали бутилка скоч и самун хляб са достатъчни да те превърнат в съучастник в очите на околните съдии от Ренфрю и Уестмюр.

— Готов съм да седна до теб на подсъдимата скамейка, Хейзъл.

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

Тя сложи пълна кутия с мляко и захарницата на масата и чак тогава забеляза, че той няма лъжичка. Без да каже нито дума, сложи една пред него.

— Виж — рече той, — трябва да ти кажа нещо.

— Давай!

— Разбирам защо Рей напусна. Разбирам защо направи това, което направи.

— Добре.

— Когато бяхме кадети ни казваха, че няма нищо лично, когато става дума за света извън вратата на участъка. Но зад вратата сме едно семейство.

— И аз съм го разбрала погрешно, така ли?

— Ти гледаше на убийството в твоя град като на лична обида. Готова беше на всичко, за да хванеш този човек. Престъпи всички граници.

Заболя я, като чу това, заболя я повече дори от думите на Грийн. Уингейт нямаше желание да я уязви. Казваше ѝ истината.

— Е, тогава значи съм наказана.

— Не казвам, че и аз не бих постъпил по същия начин, ако бях на твое място. Знам какво значи да искаш да си отмъстиш.

— Разкажи ми.

— Друг път — отвърна той. Отчупи парче хляб и го задъвка замислено, свел поглед към масата. — Просто искам да кажа, че всички трябваше да се провалим заедно. Ти си капитанът. Ти водиш, ние вървим след теб. Но не трябваше да бъдем толкова далеч зад гърба ти, Хейзъл. Рей Грийн можеше повече. И аз мога повече.

Тя се почувства натежала от вина и потъна в земята.

— Иска ми се да можех да ти се реванширам, Джеймс, наистина ми се иска.

— Може и да имаш възможност. Когато прахолякът се уталожил, ще огледат хубаво това място и ще се опитат да решат как искат да се ръководи.

— Ще ни слоят. Всичко, което стана тук, е мехлем за душата на Йън Мейсън. Грийн беше прав. Може Мейсън да назначи него за началник. — Тя погледна към Уингейт и видя как цветът се изцеди от лицето му. — Шегуваш се.

— Щях да усуквам малко по-дълго. Да видя колко здраво искаш да се бориш, преди да ти кажа.

— Боже!

— Още не са го питали. Искат първо да изпробват нас.

— Едва ли има значение какво искате вие, Джеймс. Те не действат така.

— Казах, че разбирам защо Рей постъпи по такъв начин. Но никога не съм казвал, че го одобрявам. Никой не иска да работи за Рей Грийн. Искаме да работим за теб.

Тя се завъртя към нескафето и понечи да сипе една лъжичка от него в чашата си.

— Хора, не бива да си хабите силите и да се мъчите да ми спасявате хляба.

Чу как столът му се плъзна рязко назад и се обърна. Той беше опрял юмруци на масата.

— Виждаш ли? Виждаш ли какво каза? По дяволите, не се опитваме да ти спасяваме хляба, Хейзъл! — ръцете му трепереха.

— Съжалявам, Джеймс.

— Семейство вътре, останалото от света отвън. Така са ме учили да гледам на нещата. Ако се борим за теб, ще опиташ ли и ти да ги видиш по този начин?

— Да — отвърна тя, засрамена. — Ще опитам.

Той седна бавно, погледът му се плъзна встрани от нея. Кой беше този млад мъж, почуди се тя, този настървен млад мъж? Щеше ли да преживее всичко това, за да ѝ бъде разрешено да се върне в неговия свят?

— Чух се със Севиние тази сутрин.

— Така ли?

— Обади се от някаква задна стая в съдебната палата в Съдбъри.

— Какво ще стане с него?

— Нищо добро. — Отново срещна погледа ѝ. — Хейзъл, претърсил е къщата на Джейн Бък, преди да напусне Порт Харди.

— Какво?

— Искал да помогне на разследването ни. Мисля, че е доста меко казано.

— За бога, Джеймс! Защо не го каза още щом влезе?

— Имах да ти казвам първо по-важни неща. — Тя се приближи до масата, дръпна един стол и седна. Той я наблюдаваше как мисли върху думите му. Зачуди се дали ще изпитва вина за начина, по който се беше държал с нея днес.

— Каза, че имал предчувствие за Бък, когато излезли от хижата. Сепнала се, щом изрекъл името Господне напразно. Така че я завел до тях и „я мотивирал“, по думите му.

— Не искам да знам.

— Спести ми подробностите. Предчувствието му обаче се оправдало. Оказва се, че тя била секретарката на църквата. Участвала е от самото ѝ създаване; имала всичко, свързано с нея. — Той бръкна в джоба на самото си и извади два сгънати листа. — Убедил някакъв служител от съда в Съдбъри да ни го изпрати. Това са кориците на рекламна брошура на църквата. От 1988 година е.

Тя ги разгъна и започна да чете. Брошурата приканваше онези, които са недоволни от своите църкви, да се присъединят към единствената, която знаела при какви условия щял да се върне истинският Исус.

— „Ще дойде ли Христос, който е страдал в пустошта, да спаси тези, които носят кожи и чийто дъх вони на кръв? В чиито вени текат неестествени скверни неща?“ — Тя вдигна поглед към Уингейт.

— Продължавай нататък — отвърна той.

Брошурката караше читателя да помисли дали Синът Божи ще слезе да спаси продажниците от измислените им богове. Църквата предлагаше завръщане към строг пуританизъм. Основните неща бяха изключителна хигиена, хранене само с родни и природни храни и ревностна вяра, че Христос ще се върне само в дивото, проникнато от такава естественост и чистота. Съвременната медицина беше напълно забранена. Имаше кратко съдържание с цел да привлече само тези, които наполовина вече бяха там. Водачът на групата беше Саймън Малик.

— Има негова снимка долу на втора страница — рече Уингейт и сгъна на обратно страницата, която тя четеше. В края на последния абзац имаше снимка на мъж с огромна черна брада, як като викинг.

— Това ли е Саймън Малик? — попита Хейзъл и погледна Уингейт.

— Точно.

В главата ѝ нямаше място за съмнение, че мъжът на снимката в памфлета беше онзи, чийто труп детектив Севиние беше открил в хижата в Порт Харди. Нарисуваният от Роуз Батън Саймън беше друг човек: жилесто създание с очи на плъх. Мършав, сърдит, отчаян. Онзи

от брошурата беше като Буда: мил, спокоен, с бръчици от смях около очите. С харизма на човек, който може да привлича изгубените и нуждаещите се.

— Джейн Бък наричала мъжа от хижата „Питър“ — рече Уингейт. — Така че, ако името на умрелия наистина е Саймън Малик...

— Мъжът от рисунката на Роуз...

— ... е взел името на брат си.

— И се е развилнял из страната да възстановява църквата му. — Тя сгъна изпратените по факса листа и ги връчи обратно на новия си началник. — Значи това е причината да няма никакво движение по сметките на Саймън Малик. Пуснали сме грешното име в базата данни.

— Коцамидис вече се зае със задачата.

— Леле! Когато пуснат Севиние от затвора, трябва да го повишат — рече тя и се замисли за миг. — Щом сте готови да се биете за мен, да започваме веднага.

— Надявах се, че ще го кажеш. — Той стана и взе шапката си от масата.

Тя изля кафето в мивката и рече:

— Дай шоколада.

Никой не понечи да я спре.

Хейзъл, в пълна униформа, мина през входната врата на участъка и влезе в общото помещение. Всички станаха, докато минаваше, неколцина дори й отдадоха чест. Никога не й бяха отдавали чест в сградата. Отиде в дъното на помещението.

— Всеки, който смята, че не може да работи под мое командване, да си върви, без да се страхува от последствията — рече тя. — Ако останете, нарушавате пряко заповед на началника на ОПУ. Така че решавайте веднага.

Никой не помръдна.

— Искам да се извиня на всички ви за хаоса, в който работите. Явно нищо не би могло да ни подготви за това. Всички сте опитни професионалисти и независимо какво Мейсън се опитва да направи с нас като екип, за хъса ви въпреки напрежението през последните дни и

вашата отдаденост ще се носят легенди в този град. — Тя огледа мъжете и жените пред себе си и Каси Дженър, която стоеше най-близо до нея, ѝ подаде хартиена кърпичка. Беше говорила с плам, гласът ѝ не трепваше, но сълзите ѝ не спираха да текат. Тя отказа кърпичката, лицето ѝ беше червено и мокро, гледаше ги, без да мигне.

— Надявам се, че разбирате какво означава за мен подкрепата ви.

— Моето уважение към детектив Уингейт — чу се гласът на полицай Питър Мактайър, — но добре дошла, капитане.

При всички други обстоятелства можеше да си представи как помещението избухва от аплодисменти, но вместо това тя усещаше очите на всички върху себе си и знаеше, че между тях няма нито един отцепник. Представи си, че сплотеността им може да окаже благотворен ефект върху Мейсън, когато дойдеше време да решава какво да прави с нея. Макар че се съмняваше.

Уингейт каза:

— Уведомих капитана за наученото от детектив Севиние и макар че не е точно пробив по случая, поне сега знаем с кого си имаме работа. Имаме ли вести от компаниите с кредитните карти?

— Получих всичко — обади се сержант Коцамидис. — Не е използвал кредитна карта от май. Предполагам, че е решил да не я носи със себе си. Последно я е използвал за силни обезболяващи и успокоителни.

— Нарушава собствените си правила — рече Хейзъл.

— Нещата явно са станали много зле.

— Изтеглил е осемстотин долара от един банкомат в Норуей Хаус, оттогава има само още едно теглене в Пикту, триста долара. В сметката са останали само двеста.

— Да се надяваме, че скоро ще му потрябват — рече Уингейт.

Хората ѝ, единствената надежда на майка ѝ, се върнаха по бюрата си. Сигнали по телефона идваха от събота следобед, но не бяха довели доникъде. Питър Малик нямаше да бъде видян случайно и заловен. С напредването на вечерта малко от хората ѝ говореха с нея, но я докосваха, докато минаваха покрай нея, като задържаха ръце малко по-дълго от необходимото, за да ѝ дадат да разбере, че са тук, че са с нея.

Тя гледаше да се показва колкото се може по-малко, стоеше в кабинета си или в коридорите отзад. Когато дойде другата смяна,

Уингейт се размина с нея по коридора и в отговор на мълчаливия ѝ въпрос, поклати глава.

— Всяка изминала минута може да е последната ѝ на тази земя.

— Има ли нещо, което мога да направя за теб? — попита той.

— Трябва да държа ума си зает с нещо.

Той кимна към общото помещение.

— Искаш ли бюро там?

— Не. Ще ги разсейвам. Колко назад сме с докладите?

— Сигурно се трупат.

— Ще ми донесеш ли няколко? Вероятно после ще трябва да ги преправяш, но е по-добре, отколкото да обикалям наоколо.

Изчака го в кабинета си и той пристигна с чаша кафе и бяла папка. Тя ги взе мълчаливо, а той застана пред бюрото ѝ със скръстени на гърдите ръце.

— Не си заслужаваше — рече тя. — Подгоних го право към дома си.

— Не знаеш още дали не си е заслужавало, Хейзъл. Всички навън са готови за следващото, което трябва да се случи, и ти трябва да си подготвена. Бъди такава, каквато е трудно да бъдеш сега.

Тя изпълни гърдите си с въздух и издиша тежко.

— Благодаря ти, Джеймс.

Той си тръгна и тя дръпна докладите за произшествията към себе си. Папката съдържаше обичайния куп жалби, спорове, дребни кражби и вандалски прояви, които се събираха всеки месец в Порт Дъндас. Хейзъл прегледа сводките за познати имена и попадна на три фамилии, всичките синове или внуци на уважавани хора от града и околността. Какво щеше да си помисли Пърси Адамсън за това, че неговият внук Артър е избягал с пълен резервоар от бензиностанцията на Битюн Роуд? Или Темперанс Макмъртри, покойница от близо четирийсет години, какво ще каже тя за внука си Никълъс Грант, който бил хванат да пуши бонг в Сентениъл Парк вечерта миналата събота? Сигурно изобщо нямаше да бъдат изненадани. Младото поколение, изглежда, винаги си търсеше белята.

Тя написа обяснителните бележки по случаите, отдели два за допълнително проучване в необозримо бъдеще, когато всичко щеше отново да бъде нормално. Усети как се удивлява на себе си, че изобщо е в състояние да го направи. Спомни си, че Ник Грант беше откраднал

кола, припалвайки я с жиците, в Кенистън преди две години, и си отбеляза наум да го посети и да поговори лично с него за пътя, по който беше тръгнал. Обаче децата в днешно време трудно се плашеха и тя си представи, че реши ли да му чете конско, ще даде храна за подигравки още на другия ден в гимназията. Докато мислеше какво да направи с този младеж, изведнъж през нея премина помитаща вълна от ужас и тя си даде сметка, че за пръв път от три дни не мисли за майка си. Изключването на тези мисли и после връщането обратно към тях ѝ дойде като електрошок.

Уингейт почука и влезе.

— Мислех, че ще искаш да видиш и това — рече той.

Тя взе папката и ѝ хвърли един поглед.

— Шегуваш се.

— Не.

— След толкова време подава сигнал? Сигурно доста се е разстроила, когато е разбрала какво е станало с котенцето ѝ?

— Незаконно е да гледаш пума като домашен любимец — отвърна Уингейт. — Надявала се е, че сама ще се прибере у дома.

Хейзъл затвори папката.

— Явно това няма как да стане.

— Длъжен съм да те попитам какво направихме с тялото.

— А — отвърна тя. — Отиде в градската зоологическа градина за научни изследвания. Ще трябва да се обади там.

— Един приключен случай.

— Следващият — отвърна тя.

В три и половина сутринта кръстът пак я присви и тя стана, за да се разходи из сградата. Мина през общото помещение като призрак, незабелязано, и излезе в задния коридор, който водеше към килиите долу — килии, които почти винаги бяха празни. Дори техните така наречени „най-лоши престъпници“ (как копнееше сега за тези джебчии, пияни шофьори, шофьори, които караха с превишена скорост) бяха разумни хора; рядко имаше причина да арестува някого. Първият път, когато централата на ОПУ се опита да ореже участъка в Порт Дъндас, майка ѝ беше кметица и тя показа несъгласието си, като настоя да я затворят в една от килиите. Хейзъл беше кадет по онова

време и не остана особено впечатлена от номера. Но той мина. Централата не съкрати никого. Това беше през 1973. Хейзъл си спомни как стоеше на същото това място и гледаше как майка ѝ седи в килията и си приготвя салата за вечеря. Седеше на същата тази скамейка и режеше домати в дървена купа. Винаги така режеше домати, помисли си Хейзъл и сърцето ѝ се сви, никога на дъска за рязане, винаги в дланта си.

Тя внимателно заслиза по стълбите, за да раздвижи крака си. В мазето осветлението беше загасено, беше хладно и тъмно. Помисли дали да не влезе в някоя от килиите и да се сгуши за няколко часа, но се отказа и се върна на партера. Когато се качи, Уингейт стоеше в задния коридор с ръце отстрани, зениците му бяха малки като глава на топлийка. Без да каже нищо, той се обърна и тръгна. Тя разбра, че трябва да го последва.

В участъка всички бяха на крак, сякаш за да изразят уважението си. Но бяха с гръб към нея, двама в предната част на помещението бяха извадили пистолетите си и ги бяха насочили към гишето на дежурен сержант Уилтън. Мъжът, който наричаше себе си Саймън Малик, стоеше спокойно в чакалнята пред гишето с пуснати отстрани ръце. Тя го гледаше така, сякаш наистина беше отишла да спи в килиите и го сънуваше. Но той я видя и пристъпи напред.

— Детектив-инспекторе — рече той и тя чу как двамата полицаи, които го държаха на мушка, освободиха предпазителите.

Малката смълчана група мъже и жени се раздели пред нея. Въздухът беше станал гъст като сироп. Тя се страхуваше, че Питър Малик може да изчезне, ако го изпусне от поглед.

— Свалете оръжията — нареди тя на полицаите си, докато минаваше покрай тях, и се изправи пред него. Изгладнелите му очи блестяха като жълти скъпоценни камъни. Гледаше я почти безстрастно, макар че сякаш изглеждаше малко облекчен, че я вижда.

— Какво направи с майка ми, Питър?

Той примигна бавно.

— Името ми е Саймън.

— Какво направи с нея?

— Докарал съм колата си — отвърна той. — Ако искаш да дойдеш с мен, ще бъда благодарен някой от хората ти да сложи белезници на ръцете ти.

— Това че ще ми сложат белезници, няма да ми попречи да те убия.

— Няма да е безопасно и за двама ни да се разправяме, докато карам.

— Къде е тя?

Той скръсти ръце на гърдите си. Чак сега видя, че лявата му ръка е увита здраво в потъмнял кървав бинт. Приличаше на умиращ гарван с проскубани криле, набола брада и гол като топка череп.

— Аз съм толкова недоволен от развоя на събитията, колкото и ти, Хейзъл Микалеф, но сега сме си нужни един на друг и времето не е на страната на майка ти, така че, моля те, накарай някой от хората ти да те подготви за пътуването.

Чу гласът на Уингейт зад гърба си.

— Не можем да ви позволим да я отведете, сър. Сигурен съм, че разбирате. Но аз с удоволствие ще ви придружа и изслушам. В интерес на всички е да се уверим, че повече никой няма да пострада.

— Джеймс — започна Хейзъл, но Малик вдигна ръка.

— Джеймс кой? — попита той.

— Уингейт.

— А! Детектив или полицай Уингейт?

— Детектив — отвърна Джеймс и се приближи до гишето.

— Взехте ли участие в грандиозния план да ме подмамите в Хамбър Котидж?

— Това сега няма значение.

— Не, разбира се, че не — отвърна Питър Малик. — Но сигурно сте се надявали. Представям си ви как сте клечали зад някой шубрак в три сутринта, предвкушайки победата. Вижте сега къде сме.

— Подценихме ви — отвърна Уингейт, тонът му беше помирителен. — Така е. Но вие не направихте нито една грешка през цялото пътуване. Защо да я правите сега? Вземете моя пистолет. Сложете ми белезници. Аз ще дойда с вас доброволно.

— Наистина ли го желаете, детектив Уингейт?

— Това е най-доброто решение.

— Добре, детектив — отвърна Беладона, гласът му беше тих и успокояващ като на проповедник, — ето какво бих желал да направя. Бих желал да ви разпоря от хълбок до хълбок, да извадя димящите ви черва в една чанта пред очите ви. После, за да изтрия картината от ума

ви, ще натисна очните ви ябълки с палци толкова силно, че да се забият в мозъка ви като свещички в торта за рожден ден. — Усмихна се съвсем лекичко на Уингейт. — Предполагам, че едва ли имате белезници у себе си?

Уингейт не издържа на погледа на Малик и извърна очи.

— Капитане, ти ме сложи начело, ти каза...

— Дай ми белезниците си, Джеймс — нареди Хейзъл.

— Не мога да те пусна с този мъж.

Питър Малик пристъпи рязко като механизирани играчка напред и отвори със замах плота на гишето. Уингейт отскочи назад, а Хейзъл вдигна ръка, за да предупреди останалите да не стрелят.

— Ако някой ни проследи, ще убия и двама ни — рече Питър. — Съмнявате ли се?

— Не — отвърна Уингейт, гласът му беше пресипнал от ужас.

Хейзъл му подаде китките си. Уингейт откопча белезниците от колана си и ѝ ги сложи, после пусна ключа в ръката на Питър. Тя видя в очите на детектива, че иска разрешение за нещо, затова поклати отрицателно глава. Лицето му угасна.

Питър Малик прибра ключа в джоба и протегна ранената си ръка към нея. Тя се приближи към него.

— Приятна вечер на всички!

25.

Вторник, 30 ноември, 5:30 ч.

Беше обикаляла по тези пътища от дете. Дори със затворени очи можеше да отгатне разстоянията, отбивките, усещането от асфалт или пръст под гумите. И половин ден да караше, в която и да е посока, пак щеше да знае къде се намира.

Той я сложи да седне на задната седалка, като я върза с колана по средата, така че да я гледа в огледалото за обратно виждане. Нямаше смисъл да ѝ слага качулка. Той много добре знаеше, че нищо няма да убегне от вниманието ѝ, видяно или не. Караха на север от града по главната магистрала и той продължи да се движи по нея почти два часа. Тя видя табели за Норт Бей, но той зави на изток по един от селските пътища и тя предположи, че се отправя към Алгонкуин Парк. На тръгване от Порт Дъндас цареше пълен мрак, но сега изгревът започваше да озарява в сиво пустите полета. Повечето от тях бяха остригани до голо, тук-там с покрити от сняг царевични стъбла, сгушени сякаш под огромна заешка кожа. Заслонени отгоре с голи клони.

Той караше на ръба на позволената скорост. Движенията му бяха пестеливи, премерени. Когато вдигна здравата си ръка да включи мигача, го стисна в юмука си като лост. Плътта над кокалчетата му беше жълта като сурова пилешка кожа. Стърчащите кости на врата му се подаваха като глави на пирони под износена вълна. Скелет я караше към участта ѝ.

Не знаеше какво я чака. Нямаше причина да смята, че майка ѝ е още жива. Малик знаеше, че Хейзъл няма друг избор, освен да тръгне с него. Но независимо дали майка ѝ беше жива, или не, тя беше наясно, че скоро ще умре, и си казваше, че без значение дали е откуп за свободата на майка ѝ, или покаяние заради смъртта ѝ, това беше желана замяна. Неизбежна.

Закономерно беше, че животът ѝ бе дошъл до този момент, че седеше в кола с мъж, чиито планове, подобно на нейните, бяха

стигнали доникъде. Бяха предприели различни пътувания, бяха си наумили съвсем различни цели, но ето ги тук, пътищата им се бяха събрали, и двамата бяха съсипани и физически, и душевно. Все едно беше станала двойник на Питър Малик. И сега той щеше да убие и нея, но не воден от любов.

Тя тихо се размърда на седалката си — ръцете ѝ бяха на скута. Тръпки от ужас я полазваха и караха крайниците ѝ да настръхват. Пъхна пръст в една от белезниците, надяваше се, че Уингейт е проявил достатъчно присъствие на духа и е оставил едната незакопчана. Но той го беше направил под студения поглед на Малик и тя си спомни остроото щрак, което означаваше, че е окована както трябва. Поне ръцете ѝ не бяха зад гърба. Не ѝ оставаше друго, освен да чака.

Той говори малко по пътя, попита я дали ѝ е студено и дали е жадна. Беше отговорила с „не“. Гледаше я в огледалото за обратно виждане, когато ѝ задаваше въпросите. Очите му проблясваха като топчета в чаша, но като изключим това, не ѝ обръщаше никакво внимание. Той нямаше от какво да се страхува.

Когато магистралата се стесни и се отправи към парка на провинцията, той рече:

— Това е голяма страна.

Гласът му беше дошъл от предната седалка толкова естествено, колкото на таксиметров шофьор. Обикновен разговор. Реши да го подразни.

— Щеше да е по-бързо със самолет.

Той не каза нищо в продължение на петнайсет минути и тя се зачуди дали не си е въобразила кратката размяна на реплики. Но тогава той рече:

— Ако повече хора пътуваха, видеха колко е обширна и опознаеха хората в нея, според мен това щеше да ги направи по-смирени.

— Ти смирен ли си, Питър?

— Ще ме наричаш Саймън.

— Но Саймън е мъртъв, Питър.

Видя как устните му се присвиха леко нагоре.

— Да отговоря на въпроса ти — всички слуги са смирени. Но се почувствах още по-смирен да срещна толкова много приятели при толкова различни обстоятелства и да мога да им служа.

Тя се разсмя през зъби.

— Отнемаш смъртта на тези хора от семействата им. Правиш края на живота им дори още по-труден. С какво им служиш?

Видя как очите му се плъзгат към нея в огледалото за обратно виждане и зърна в тях краткотрайната топлота, която знаеше, че е проявил към жертвите си, искрицата нежност, която сигурно беше взел от брат си. Питър беше по-студен; като малък беше преживял прекалено много години без надежда, преди да бъде спасен, и така и не беше живял истински сред хората. Тя познаваше тази природа, беше я срещала у малкото на брой мъже и още по-малко жени, които би могла да нарече „психопати“, хора без морални задръжки, чийто живот беше ръководен единствено от вътрешни подбуди. Сигурно на Питър му беше много трудно да бъде член на църква. Замисли се какво ли усилие му е коствало да носи маската на брат си и се почуди дали ще види пукнатини в нея. Убийството на Клара Лайън беше трус покрай този разлом.

— Мислиш, че проявявам състрадание по неподходящ начин — рече той.

— Ако така го наричаш.

— Но не е така. Това изобщо не е състрадание. Състрадание означава да „страдате заедно“. То е пасивно състояние.

— Разбирам.

— Молитвата е активна. Трябва да участваш. Аз предлагам причастие. Това е съвсем друго нещо.

— Ти просто убиваш хора, както ти падне, Питър. Съжалявам, че не ми се слушат глупости, но ти можеш да приказваш каквото искаш.

— Видя как покрай прозореца ѝ мина изгоряла селска къща. Зачуди се дали може да си спомни случая, дали някой беше убит или ранен. Но през участъка ѝ преминаваха толкова много случаи, че не можа да се сети никакви подробности.

— Просто имаме различни виждания — каза той. — Всеки със своята вяра.

— Господи! — измърмори тя. — Като говориш, изглеждаш съвсем нормален.

Той се извърна, като изви глава през рамо.

— Изглеждам нормален.

— Гледай си пътя...

— Защо не ми кажеш какъв съм, Хейзъл? — Даде газ. — След като си ме изучавала толкова дълго. Трябва да съм луд! Със сигурност ме смяташ за луд! Кой съм аз? Кажи името ми!

— Ти си братоубиец, Питър Малик. И убиец на съпруги, убиец на майки...

Той отби рязко встрани от пътя и главата ѝ се удари във вратата. В следващия миг вратата се отвори и той я задърпа от седалката. Откъде идваше всичката тази сила? Хълбокът ѝ се стовари на покрития със сняг чакъл и нещо вътре в нея се счупи. Той я завлече по средата на пътя. Тя се извърна на една страна и вдигна колене към гърдите си. Той стоеше над нея и тя видя звездната нощ в здрача зад гърба му.

— Питър Малик е мъртъв — изсъска той. — Незначителният му живот свърши. — Тя изплю кръв върху обувката му. — А сега дали да те направя част от великото си дело?

— Не ме е грижа какво ще правиш с мен.

— А за майка ти грижа ли те е?

— Майка ми вече е мъртва.

— Ако го вярваш, защо си тук?

— Майната ти, Питър.

Той коленичи пред нея и я обърна по гръб. Опря коляно в гърдите ѝ. Тя почти не усещаше студа. Кръвта нахлу в крайниците ѝ.

— Как мислиш, че ми изглежда безстрашието ти, Хейзъл, когато съм ставал свидетел на истинска смелост неведнъж и дважд? Мислиш, че искаш да умреш, но ти нямаш нужда да умираш. Това е разликата между теб и тях. Те си отиват толкова красиво, защото имат нужда да го направят. Осигурявам им спокойна красива смърт и те я приемат като благодат.

— Аз заслужавам да умра.

— Предричам, че ще умреш с крясъци, натрапнице. — Той се наведе, сграбчи я за ризата и я изправи да седне. Имаше чувството, че са ѝ отрязали краката. — Не знаеш какъв съм.

— Обаче знам — отвърна тя. — Ти си същият като мен. — Той я погледна в очите. — Гордостта ти е скрита под маската на справедливост.

Той я дръпна да стане. Чу как коленете ѝ изпукаха. Остави го да я качи обратно в колата.

— Майка ти е жива — рече той.

Навлязоха дълбоко в тъмната гъста борова гора, снегът се виеше пред фаровете. Главата ѝ пулсираше и тя още усещаше вкус на кръв в устата си. Имаше чувството, че вместо таз има леден блок, но не изпитваше почти никаква болка. Докато той се отклоняваше по все по-малки и по-малки пътища, тя започна да се чуди дали още знае къде се намира. Бяха някъде в североизточния край на парка, но Питър караше право през гората, промушваше се в пролуки между дърветата, пресичаше пътища перпендикулярно, минаваше по тесния асфалт и се връзваше отново в дърветата. Боровете шибаха колата; сенките на натежали от сняг клони проблясваха отстрани като тъмни ленти. Искеше да го попита къде отиват и кога ще пристигнат, но езикът ѝ беше надебелял от страх и думите ѝ пресъхваха. Студените ѝ вътрешности се бунтуваха.

Най-сетне той излезе на покрит с чакъл път и продължи по него. Наближаваше седем сутринта. Някъде на този свят хора сядаха да закусват в къщите си, стоплени от малки огънове. Не можеше да е подалеч от всичко скъпо, което ѝ даваше утеха и сигурност.

В далечината се появи малка хижа, подобно на малък квадрат на фона на дърветата. Той намали и спря пред вратата. Издърпа я навън и тя застана до колата. Дим се виеше от комина. Вече беше убедена, че никой вече няма да чуе нито за нея, нито за майка ѝ, и мъката от това как щяха да страдат децата ѝ я прониза като с нож.

Той тръгна по плочите, които водеха към вратата, и Хейзъл разбра, че това е единственият ѝ шанс. Втурна се напред, извъртя се и заби рамо в гърба му, стовари се с цялата си тежест върху него, все едно разбиваше врата, която вече беше отворена. Тялото му не оказа никаква съпротива. Тя усети как полита с него и когато се стовариха на земята, сякаш нищо не попречи на падането ѝ. Чу гадно изпукване под себе си и дъхът му секна. Тишина, краката му се раздрусаха. Тя го цапардоса с чело в тила за всеки случай. Скочи, падна, изправи се с олюляване и започна да се оглежда бясно за нещо, с което да разбие белезниците си. Имаше огромен сивкавобял камък до хижата и тя се втурна към него и заудря китки. Подуши искрите, които проблясваха нагоре като бледи подобия на нощното небе, което беше съзерцавала,

когато за пръв път днес си помисли, че ще умре. Белезниците се смачкаха и огънаха, като се забиха в плътта ѝ, целият камък беше опръскан с кръв. Накрая една от закопчалките се отвори и тя освободи подутата си китка. Извърна се и видя, че Питър се мъчи да стане от земята. Мигновено се озова до него и го изрита в ухото, после с един разкрач стигна до вратата и започна да вика майка си и да блъска по тежката врата с всички сили. Най-накрая се дръпна и я разби с ритник. Пред нея цареше мрак, изпълнен с прах, от който не се чуваше нито звук.

— Мамо! — Тя се спусна в тъмната хижа, рояк пращинки се виеха във въздуха. Миришеше на горчиво, като на варено синапено семе. Когато очите ѝ привикнаха, успя да различи маса по средата на стаята, със стол, наврян под нея, и тъмни пердета на двата прозореца. Единият бе вдясно, близо до печката, другият — насреща ѝ. Под него, в сенките, имаше квадратна форма, креват. Върху него имаше нещо. Ноздрите ѝ бавно се изпълниха със сладникаво зловоние.

Тя се спусна към майка си и вонята се засили. Емили Микалеф лежеше в безсъзнание по гръб, с хлътнали бузи. Хейзъл видя, че лицето ѝ е омазано със смърдяща черна кръв. Свлече се на колене и се разрида като изгубено дете.

— Не, не, не...

— Стани!

Видя го да стои на прага, черна фигура с леко разкрасени крака. Иглица светлина танцуваше по острието на дълъг извит нож. Като дете беше виждала баща си да използва такъв нож за чистене на риба.

— Върви по дяволите! — рече тя.

— Ако искаш тя да живее, ще правиш каквото ти кажа.

Ръката на майка ѝ бе студена. Мъртвешка ръка. Тя стана и се изправи срещу него.

— Ако вярвах в това, в което вярваш ти, щях да склуча каквото споразумение поискаш, Питър. Но аз не вярвам. И каквото и да искаш от мен сега, ще трябва да си го вземеш, защото няма да ти го дам доброволно. Каза ми, че тя е жива.

Той влезе навътре в стаята и тя чу драскането на кибритена клечка. Видя малко потрепващо пламъче, после той запали една газена лампа и стаята просветна и оживя. Челото му беше обляно в кръв, носът му беше разбит. С нищо не показваше, че го боли. Не беше на

този свят, спокоен, запазил пълно самообладание. По стените вляво тя видя поредица снимки и от един бегъл поглед разбра, че са на жертвите му. Неговите снимки. Неговите трофеи.

— Доведох те тук, за да направим размяна, Хейзъл. Тя не е мъртва.

Хейзъл отново погледна майка си. Под тънките затворени клепачи видя слабо потрепване.

— Сънува — рече Саймън. — Вратига за болките ѝ, достатъчно, за да я приспи.

— Упоил си я? Проклето...

— На ръба е. Тинктура от женско биле за разреждане на кръвта и вратига за болката. Комбинацията обаче е опасна. Може да ѝ спре сърцето. Една инжекция с масло от мащерка ще я свести.

— Тя е на осемдесет и седем! Не можа ли като обикновена откачалка просто да я вържеш за стола?

Той остана зад масата. Светлината на лампата беше слаба и въпреки това бялото му лице светеше като монета. Държеше нож, но с върха към пода.

— Това, което каза за гордостта, беше вярно. Но в Библията „гордост“ означава сляпа надменност; не е нещо благородно. Но аз съм горд. Имам право да бъда. Гордостта ми е праведна. — Той наклони глава към нея. — А твоята?

Запъти се към нея, разбитата му физиономия улавяше разсеяната светлина, сякаш чертите му представляваха гънки в намачкано парче алуминиево фолио.

— Времето е жизненоважно — рече той. — Ще ти дам този нож, Хейзъл. — Той застана пред нея и ѝ подаде ножа с отворена длан.

— Няма да се самоубия заради теб — отвърна тя, разтреперана.

— Христос го е сторил.

— Чел си различна книга от всички нас.

— А предишната нощ е пролял кръвта си в Гетсиманската градина. — Той опипа лицето си и вдигна окървавената си ръка към нея. — Както пише. Той бил принуден. Коленичил в градината и бременето на това, което трябвало да понесе, се стоварило върху него. — Направи още една крачка към нея, ножът лежеше на дланта му. — Вестителят му се носи към теб. Ти си богопомазана.

— Нито ти, нито аз сме Христос, Питър. Ти просто си един съсипан от мъка... — Усети острието на ножа, опряно в долната си устна.

— Наречи ме Питър още веднъж и ще затворя устните ти със стомана. Как ми е името? — Тя не каза нищо. Той отдръпна ножа. — Имам нещо по-ефикасно от ножа. Щом предпочиташ да умреш като страхливец.

— Пусни ни да си вървим — рече тя, разтреперана. Тънка струйка кръв се спускаше по брадичката ѝ. — Спомни си за всички хора, към които си засвидетелствал любовта си, и ни пусни да си идем. Знаеш как да изчезнеш. Можеш да го направиш.

Той замахна назад, ножът полетя към вратата и се заби с трясък. Тя подскочи. Той направи няколко крачки към чантата зад един от столовете и извади пистолет от нея. Ножът явно беше за проба, но с пистолета нямаше шега.

— Ще я заведа някъде, където твоите хора могат да я намерят — каза той. — Ще я оставя да се помоли над гроба ти, преди да я откарам оттук. Ще се е съмнало, когато тръгнем, така че тя ще може да намери пак пътя. За да слага цветя, ако иска.

— Моля те — рече тя. — Събуди я. Докажи ми, че ще излезе оттук жива. — Той я гледеше безизразно, пистолетът висеше от пръстите му. — Саймън, моля те.

— Аха, сега съм Саймън. Сега, когато искаш нещо от мен.

— Остави ме да се сбогувам.

— Искаш майка ти да гледа как умираш? Такова дете ли искаш да бъдеш в последните минути от живота си? — Без предупреждение той вдигна пистолета, прицели се в главата ѝ и дръпна спусъка. Тя чу празното изщракване на ударника и усети как краката ѝ се подкосиха. Стовари се на пода с протегнатата ръка, търсеца бясно някаква опора. Счупените белезници издрънчаха на пода.

— Давай тогава, събуди я — рече той зад гърба ѝ. — Остави я с този приятен спомен.

Хейзъл намери ръката на майка си и я стисна, притисна лице към обичната плът. Мирисът на майка ѝ проникна в нея, изплъзна се изпод зловонието на разлагаща се, но все още натрапчиво жива кръв. Това беше същата миризма, която се беше запечатила в спомените ѝ, по време на цялото ѝ съществуване. Беше пропита от нея, източникът на

нейния живот. Искаше да продължи. Сега усещаше съвсем ясно жаждата за живот. След като беше изгубила всичко, което си мислеше, че има смисъл за нея, след самотата и унижението, след болката и провала, все още искаше да живее. Заби пръсти в ръката на майка си, но Емили Микалеф не се събуждаше. Хейзъл се изправи и застана пред убицеца си.

— Добре — рече тя. — Съгласна съм.

Той зарови из джобовете си и извади един-единствен куршум, който зареди в патронника.

— Тук няма никакви условия. Твоето съгласие няма никакво значение.

— Никога не е било истинско и това, което си предлагал на жертвите си. Възползвал си се от отчаянието им така, както се възползваш от моето. — Чуваше хриптенето в гърдите му. Изтощение, глад, болест. Смъртта беше толкова близо до него, колкото и до нея, като сянка от облак, който се носи над долината. — Нарушил си първата му заповед — рече тя. — Мислиш ли, че той ще ти позволи да идеш при него с всичките ти грехове?

— Никой от умрелите не е наистина мъртъв.

— Един от полицаите ми откри брат ти в хижата, в която сте живели. Тялото му е покрито с прах, вонящо и пълно с ларви, изоставено на произвола, без да има кой да го погребее. Човекът, който те е спасил от ада, в който някога си живял. Така ли показваш любовта си?

— Няма значение как аз показвам любовта си, а как Той показва своята. И сега — как ти показваш своята.

— Знай едно! Не си давам живота доброволно.

— Сама каза, че заслужаваш да умреш.

— Заслужавам — отвърна тя. — Но това не означава, че искам да умра. Приемам условията ти, защото нямам друг избор.

Челюстта му се стегна, насили се да я отпусне и ѝ се усмихна.

— Трябва да внимаваш. Не искаш да те помисля за неискрена. Това може да ме накара да стана и аз неискрен. А ти искаш майка ти да живее, нали?

— Искам — отвърна тя. — Но щом ще умра тук днес, няма да го направя като лъжкиня. Тя не би искала да лъжа само за да я спася. Истината е, че не искам да умра. Не мога да се преструвам, дори и за

да спася майка си. — Тя предпазливо пристъпи към него. — Ако ти отдам живота си и върнеш брат си оттам, където е отишъл, какво ще ти каже той? Какво ще си помисли за голямото ти дело, когато то коства живота на толкова хора? Щеше ли той да се спаси на всяка цена?

— С всяка секунда, Хейзъл, майка ти се приближава към смъртта. Кажи ми, че искаш тя да живее.

— Пусни ми един куршум. — Той вдигна пистолета и тя погледна в тъмното му око. — Но първо ми покажи как искаш да е устата ми.

— Не се тревожи за това.

— Държа на това. Щом като ще ме караш да лъжа, искам сама да изрека лъжата.

Той я гледаше, без да помръдне. Тя си помисли, че ако успее да го задържи прав и последните му сили го напуснат, той ще изчезне като дим преди нея. Седмици наред се беше страхувала от него, беше го мразила, но сега усещаше силата на разбитото му сърце и за пръв път изпита съчувствие. Да си върнеш изгубеното независимо от цената. Кой не би го разбрал? Всеки, изгубил надежда, се намираще в този пущинак, помисли си тя. А в пущинака ти остава само молитвата.

— Мога да кажа цялата лъжа — рече тя. — Запомних я.

— Примири се, Хейзъл.

— *Libera eos de vinculis...*

— Да не си посмяла...

— И двамата сме загубили човека, който ни е обичал най-много — отвърна тя.

— Майка ти още е жива.

— Съпругът ми ме напусна. Брат ти си е отишъл. Саймън си е отишъл.

— Той стои пред теб.

— Не, малкото му съкрушено от мъка братче седи пред мен. Саймън си е отишъл завинаги. Така че отговори ми: Кой ще спаси Питър сега?

Видя как очите му се обърнаха нагоре и тялото му се разтресе. После не последва нищо. Настъпи тишина и покой, и всички нещастни съсипани мъртъвци останаха в гробовете си. Видя, че той разбра.

— *Mortis* — рече тя.

Той отвори уста, сякаш да запее, и пъкна пистолета в нея.

26.

Събота, 1 януари

Новогодишната нощ беше видяла своя дял нарушения на обществения ред, хулигански прояви и пьянски изцепки. Сам Рот беше минал с чисто новия си скайларк направо през нивата на Хауърд Тайлър в два сутринта и се беше забил в обора. Колата я отпиши, но Тайлър отказваше да повдига обвинение: оборът трябвало да се строи отново и Рот им бил спестил труда по разрушаването.

Имаше девет сбивания, бутилка, метната през прозорец в Кихоу Глен, и една линейка, пратена до Клифтън точно след полунощ да се погрижи за синьо око от тапа на шампанско.

След Коледа беше започнало да се затопля и на Нова Година на обяд температурите щяха да се вдигнат до шест градуса. Следващата седмица „Уестмюр Рекърд“ щеше да пише, че това е най-високата температура дори за първи януари. На сутринта из улиците се развяваха боклуци и валеше. По-кратка събота от много изминали напоследък.

Изписаха Емили Микалеф от болницата в четвъртък сутринта, след почти цял месец лечение, навреме, за да посрещне новата година в собствения си дом. Хейзъл беше превърнала всекидневната в спалня. Майка ѝ можеше отново да ходи, но стълбите я изморяваха и съветът на лекаря беше да пести силите си. Същото се отнасяше и за Хейзъл. Тя беше напуснала парка с трупа на Питър Малик в багажника на колата му и майка ѝ, облежната на предната седалка. През цялото време се бе свивала на шофьорската седалка с лакът, опрян на вратата, за да не припадне от болка. Не беше усетила как дискът на гръбнака ѝ се беше строшил най-накрая, когато Малик я издърпа от колата — адреналинът беше отклонил вниманието ѝ. Щом качи майка си в колата обаче, той се обади и тя трябваше да шофира, разкъсвана от болка. Мина повече от час, преди да види табела за болница, и когато зави в алеята на спешното, се отпусна върху клаксона и припадна. Когато се свести, бяха оперирали хернията ѝ, а майка ѝ беше превозена

с хеликоптер до Мейфеър, където остана в кома до седмицата преди Коледа. В две различни болници те бяха вързани към еднакви машини и жизнените им показатели се превръщаха в електронен код. Сякаш и двете в крайна сметка бяха включени в същата неземна мрежа, към която Питър Малик беше подгонвал жертвите си. Хейзъл, която в началото можеше само да куцука с проходилката, прекара цялото си възстановяване в болничната стая на майка си в Мейфеър. Когато се събуди, ѝ прочете ежегодната коледна история от „Рекърд“ — последната част излезе в деня преди Коледа. Спомняше си как баща ѝ четеше развръзката на коледната история до празничната пуйка. Тези изпълнени с надежда истории. На 30 декември майка ѝ се прибра у дома.

Емили Микалеф не искаше да говори за ходенето си по мъките. Когато гледаше Хейзъл, очите ѝ грейваха, и Хейзъл знаеше, че неизказаните мисли значат прекалено много и не могат да се изразят с думи, поне засега. Двете куцукаха напред-назад из къщата, като гледаха да се избягват, макар че нямаше лоши чувства помежду им.

Сякаш и двете бяха принудени да осъзнаят важна нова истина и наличието ѝ беше достатъчно да ангажира ума им. В новогодишната вечер Хейзъл приготви закуска за вечеря: яйца, пържени картофи, бекон и препечен хляб. Успокояваща храна, която изядоха мълчаливо.

По-рано следобед Уингейт се беше появил на вратата с шапка в ръка. Тя забеляза липсата на традиционната новогодишна бутилка и за миг усети, че това е проява на критика. Вътрешно обаче беше убедена, че Уингейт ѝ мисли доброто. Липсата на бутилка трябваше да ѝ каже, че наистина настъпва нова година. Той носеше кафе и торба със сладкиши (по един порок може) и двамата седнаха в предната стая. За негова изненада Хейзъл отказа шоколадова бисквита. Откакто се беше прибрала у дома, изобщо не ѝ се ядеше сладко.

— Как ти е гърбът?

— Ще трябва още една операция. Вече няма диск. Вероятно ще сложат метален, когато заздравее.

Той се намръщи.

— А майка ти?

Тя зави обратно капака на кафената си чаша и я отвори отгоре.

— Доктор Съмнър казва, че се е разминала на косъм, но още е много слаба. Пусна я да си дойде само защото опрощавала глобите за

паркиране на баща му, докато била кметица.

— Корава жилка имаш.

— Допреди четири седмици представа нямах каква ми е жилката, Джеймс. — Пиеше, вторачила поглед в парата, която се вдигаше нагоре и замъгляваше лицето ѝ. — Първо се уплаших, че ще умра, после разбрах, че ще умра. И това беше съвсем нова мисъл. Никога не съм изпитвала подобно чувство. Представи си да станеш на шейсет и една и за пръв път в живота си да изпиташ подобно чувство.

Той бавно клатеше глава.

— Не мога. Сигурно е било ужасно.

— Сега вече нищо не изглежда като лоша новина. Можеш да ми кажеш, че ми остават още шест месеца живот, и мисълта ми ще бъде: Как ще запълня цели шест месеца?

Той ѝ се усмихваше, пресегна се и я стисна за рамото.

— Е, тази седмица няма лоши новини. Вчера чух, че Тери Батън ще оттегли обвиненията.

— Да, и аз го чух.

— Предполагам, че не иска да влошава повече нещата.

— Това е работа на Йън Мейсън.

— Ще видим — рече той. — Съмнявам се, че иска с последната си заповед да изрита човека, който видя сметката на Питър Малик.

— Питър Малик сам си видя сметката. Аз просто оцелех.

Уингейт стисна устни. Вече достатъчно добре я познаваше, за да знае кога да спре с увещанията. Опита да си представи как щяха да стоят нещата, когато направи една година в Порт Дъндас, и трябваше да признае, че няма никаква идея.

— Говори ли със Севиние? — попита тя.

— Да. Отстранили са го за четири месеца от длъжност, без заплата.

— Боже!

— Ще се оправи. Събрахме малко пари и му ги изпратихме.

— Имаш петстотин и от мен — рече тя. — Кажи ми нещо. — Кафената чаша така и не стигна до устата му. — Хареса ли ти?

Той сложи чашата в скута си.

— Какво искаш да кажеш?

— Питам хареса ли го? Връща се на работа след четири месеца, но едва ли в участъка му ще го долюбват много. Имаме нужда от още

един човек тук.

— Разбира се — бързо отвърна Уингейт. — Ще бъде добро попълнение. Дисциплиниран е.

— Той е луд, Джеймс.

— И това.

— Тъкмо ще си паснем — отвърна тя и той се разсмя.

Тя стана с мъка от канапето и отиде до кухнята, изля останалото от кафето в мивката. Стомахът ѝ не можеше да поеме повече вълнения в момента. Дори чаша кафе си беше предизвикателство. Хвана се за мивката, за да може болката от ставането да премине по крака. Разбра, че Уингейт я гледа от прага на кухнята.

— Има един въпрос, който не ми дава мира, Джеймс.

— Какъв?

— Земба или Тонга?

— Извинявай? — отвърна той с усмивка.

— Пумата, Джеймс, как се казваше пумата?

Усмивката му се разтегна до ушите.

— Дейв — отвърна той.

Трудно заспиваше. Страхуваше се да загаси лампата, повтаряше си, че се държи глупаво, но въпреки това не можеше да остане сама в тъмното. На Нова година, много след като майка ѝ беше заспала в импровизираната спалня на долния етаж, Хейзъл стоеше сама в стаята си, на светната лампа, и се вслушваше в приглушените празнични звуци, които отекваха над върховете на дърветата. В полунощ се чу кратък рев отвсякъде. Общност, помисли си печално.

На другия ден, щом се събудиха, гледаха парада на стадион „Роуз Боул“ и после футболния мач. Нито закусваха, нито обядваха, нито вечеряха, похапваха от купите цял ден: чипс, чеснови хруски, пуканки. В пет часа, когато се стъмваше, Хейзъл имаше чувството, че е изляла съдържанието на автомат за закуски. Майка ѝ заяви, че иска да прекара първата нощ на новата година в собственото си легло и с общи сили успяха да я качат по стълбите горе. Майка ѝ си легна в седем.

— Честита нова година, Хейзъл — каза тя, тънките ѝ ръце лежаха върху чаршафа.

— Още много такива! — отвърна Хейзъл.

По-късно вечерта, докато лежеше в собственото си легло с отворени очи и зяпаше жълтеникавата светлина на лампата, виждаше отново и отново как главата на Питър Малик се пръсва отзад и безжизненото му тяло полита далеч от нея. Изпитваше отново странното чувство, че животът ѝ ще продължи. Но всички тези вярващи, които му бяха отдали доброволно живота си... За какво бяха умрели? Ако си останал единствен и вярваш в нещо, и си прав, значи си пророк. Ако грешиш, значи си глупак. Но кой беше умрял в онази хижа сред гората? Пророкът или глупакът? И кой беше оцелял? Ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали. След час още беше будна. Излезе в коридора и бутна вратата на майка си. Радиото до леглото свиреше. Емили отвори очи.

— Хейзъл?

— Можеш ли да се подместиш?

— Моля?

— Искам да легна.

Емили Микалеф погледна дъщеря си, която стоеше до леглото, и с мъка се отмести встрани. Хейзъл оправя чаршафа.

— Добре съм, Хейзъл.

— Знам, че си добре. Но не ми се иска да те изпускам от очи в момента.

Видя как майка ѝ леко се усмихна в сумрака.

— Искаш да кажеш, че не желаш да бъдеш сама.

— Да, и това.

— Няма да мога да стоя будна с теб, Хейзъл, много съм уморена.

— Няма нищо.

— Можеш да изключиш радиото, ако искаш.

— Не, харесва ми.

Оркестър свиреше тихо нещо от отминали времена. Не можа да познае музиката — вероятно не беше развила кой знае какви слушателски умения — но беше успокояваща и тя си представяше залата, с хора, които свиреха тази музика, всички се трудеха заедно, за да създадат нещо, което звучеше като един глас.

— Мамо.

— Знам, Хейзъл.

Лежаха и слушаха музиката.

— Вече не сме малко градче, нали?

— Не — отвърна майка ѝ. — Тези дни отдавна отминаха.

Когато отвори отново очи, се почуди дали беше заспала. Ослуша се. Под звуците на тихата музика чу дишането на майка си, бавно и дълбоко. Старите дървени греди скърцаха в стените. Това беше техният дом. Навън голите клони потропваха глухо в тъмното дефиле, отвъд дърветата в родния ѝ град бе ударило полунощ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.